

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

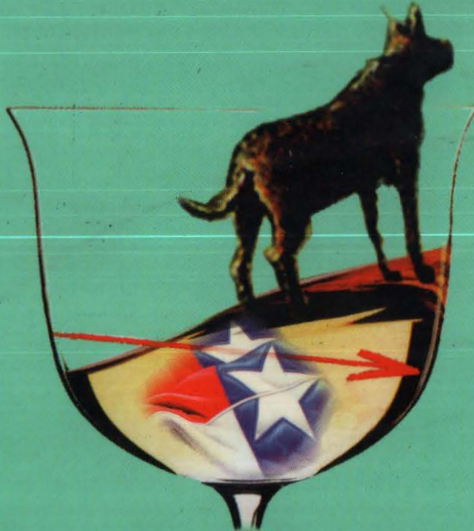
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

hASAN uYSAL

DEVLET - ÜLKÜCÜ - MAFYA

KURT LU KOKTEYL

ÖTEKİ YAYINEVİ

ÖTEKİ ROMAN

YAPIM
Öteki Ajans

KAPAK TASARIMI
Arif Turan

REDAKTÖR
Celal İnal

BASKI ve CİLT
Emel Matbaası

BİRİNCİ BASKI
1990

İKİNCİ BASKI
1996

ÖTEKİ, Açık Yayıncılığın kuruluşudur.

YÖNETİM YERİ
Yüksel Caddesi 8/22
06421 Kızılay/ANKARA
Tel : 312 434 02 53
Fax: 312 433 96 09

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ISBN 975-8012-62-2

hASAN uYSAL

Devlet - Ülkücü - Mafya
KURTLU KOKTEYL

Esrarengiz biçimde kaybedilen, faili meçhul cinayetlerle yaşamına son verilen, ev ve sokak infazları aracılığıyla canlarına kıyılan, bütün bu yıldırıcı gözdağlarına ve resmi - sivil cani çetelerine rağmen, boğazına kadar çirkefe bulaşmış sisteme karşı, mutlu, sağlıklı, eşitlikçi, barışçı ve adaletli, gerçek demokratik bir düzen için kavga veren, çıkarlarını düşünmeksizin, verdiği kavga için gücünü sadece ve sadece inançlarından alanlara...

Yeni Baskıya Önsöz

İlk kitap çıkış 6 yıl geçmiş aradan. Sekiz kitabım arasında yüreğime taş gibi oturanı, içimi yakanı “Kurtlu Kokteyl” olmuştu. Dile kolay, üç yıla yakın bir zamanı bu işe harcamıştım. Ağca-Papa Suikasti ve İpekçi Cinayeti ile ilgili yerli-yabancı, ulaşabildiğim ne kadar kitap varsa taradım. Çoğu CIA destekli, birisi ise KGB! Rica minnet çevirtirebilmişim tümüne yakını. Yine aynı biçimde İtalya’dan sanık ve tanık ifadeleri, olayın SSCB ve Bulgaristan’daki yankıları... Ama en önemlisi İpekçi Cinayeti ile ilgili olarak emniyetten alınan ifadeler ve mahkeme tutanakları. Yüzlerce gazete ve dergi kupürü de cabası...

Sonuçta elimde boyumu aşan bir kâğıt dağı oluştu. Bunlar tek tek gözden geçirildi. İşe yaramayanlar atılıp, işe yarayanlar tasnif edildi. İşe yarayanların, aynı konuda birbirine tutmayanları ayrı bir yere konuldu. Yüzlerce isim, bir o kadar birbirini tutmayan sav da işin belası... Bu işin içinden nasıl çıkacaktım? Üstelik sabahtan akşama kadar çalışmak zorunda olduğum onca işimin arasında.

Nerdee bilgisayar o zaman? Bir kaç harfı basmayan bir daktilo ve tek başına ben!

Henüz yazmaya oturmadan, sonra da yazmaya yeni başlamışken, iki kez bu işten vazgeçmeye kalktığımı itiraf etmeliyim. Neden sonra açıldım. Sandığım kadar zor olmadığını anladım. Kafamda birçok şeyin çözülürmeye başladığını hayrette gördüm. Özetle utanılacak bir devlet düzeni içinde yaşadığımız kesindi.

Gerçekten de ortalama bir zekâ, biraz dikkat ve yoğun çalışma ile artniyetsiz, daha doğrusu koşullanmamış bir bakış açısı yetti. 3 yıllık çalışmanın ardından gelen 1.5 aylık bir yazım süresi sonunda kitap bitti.

Elde ettiğim bulgulardan önce bir iskelet çıkardım. Olay, tarih ve isimleri buna göre yerleştirdim. Bundan sonra sıra yazıma gelmişti ki nasıl yazmam gerektiği konusunda çok tartıştım kendi kendimle. Bunları suç aleti bir zavallı olan M. Ali Ağca'nın ağzından mı yazsam? Yoksa, dışarıdan birisinin ağzından resmi ifadelerle mi? Sonuçta olabildiğince bir roman kurgusu ile yazmayı kararlaştırdım. Ortada Devlet- işadamları-yerli yabancı mafya-MİT-CIA ve kimi Mason örgütlerince, her türlü kirli işte kullanılan bir ülkücü sürüsü çıkmıştı. Elde edilen isimleri açık açık mı yazsam yoksa yerlerine başka bir isim mi koysam? Her şeyi göze alarak, isimleri olduğu gibi yazmaya karar verdim.

Kitabı okuyup bitirenler görecek ki son birkaç yıldır konuşulan faili meçhul cinayetler, kundaklamalar, devletin kirlenmesi ve her türlü pis işlere girmesi, bunun için ülkücü ya da mafya denilen kesimle içiçe geçmesi 6 yıl önce yazılmış. Ayrıca Fransa'dan teslim alınan ülkücü tetikçi, eroin kaçakçısı Oral Çelik, Susurluk Olayı'ndan sonrakamuoyunun henüz :anışıyormuş gibi gözükteğü devlet görevlisi, ülkücü tetikçi, eroin ve silah kaçakçısı Abdullah Çatlı ve benzeri isimlerin, polis, MİT, mafya ve özellikle CIA ile ilişkilerini, eminim şaşırarak okuyacaksınız. Elde ettiğim bil-

gilerden, ancak filmlerde görülebilecek planlar, içiçe geçmiş ama aslında ilişkileri olanaksızmış gibi görünen birlikteliklere hayret edeceksiniz. Hele Vatikan’da çevrilen dolaplara...

İlginçtir; 6 yıl önce kitap yayımlandığında, içinde Abdi İpekci cinayetinin nedeni, tetiği çektiren işadamı- bankacının ve olaya karışan MİT görevlilerinin adı verilmişti. Ayrıca o günlerde Nato içinde oluşturulan Gladio henüz ortaya çıkartılmamıştı. Papa suikastini yazarken, bu olayın içinde böyle bir örgütün varlığı ve rolü ortaya serilmişti.

Kitabın piyasaya çıkmasını heyecanla bekledim. Bomba etkisi yapacağı kesindi! Vurulmaya, tehditler almaya, hakkımda davalar açılmasına çoktan hazırdım. Beni korkutan tek şey, böyle bir kitabın görmemezlikten gelinmesiydi.

Sonuçta korktuğum şey başıma geldi. Kitabı gönderdiğim 80’e yakın gazete-gazeteci ile 20 kadar politikacı tek söz etmediler. Sanırım o sırada savcılar da ya tatilde ya da grevde olmalıydılar. Buna karşılık 3 bin basılan kitap, nasıl olduysa altı ay içinde tükenmişti. Emeğime, verdiğim zamana, harcadığım paraya acımamıştım ama bunların yok farzedilmesine isyan ettiğimi dün gibi anımsıyorum. O yüzden bu kitabın ikinci baskısının yapılmasını istemedim. Dahası, ipini koparmışçasına üç yılda 8 kitap yazan ben, küssüp 6 yıl boyunca tek kitap yayımlamadım.

Yalnız ilginç bir olay yaşadım. Kitap yayımlandıktan sanırım bir yıl kadar sonra yayımcım Mustafa Demirkanlı, İstanbul’dan telefon edip; "Yanımda yönetmen Bilge Olgaç var. Seninle görüşmek istiyor" dedi. Sebahattin Çetin, İpekçi filmini yapacaktı. Yönetmen olarak, şimdi hayatta olmayan Bilge Olgaç’ı düşünmüş. Eline de benim kitabı vermiş ve "Bunu çekeceğiz" demiş.

Bilgi Olgaç görüşmekte ısrar edince İstanbul’a gittim. Uzun ve hoş bir görüşme olduğunu söylemeliyim. Ancak bu kitabın filme çekileceğinden hiç haberim olmadığını duyunca çok şaşırdı. Se-

bahattin Çetin, böyle bir film çekeceğim diye birkaç bakanlıktan ve Milliyet Gazetesi'nden yüklü bir para alıp, bunun bir kısmı ile film çekecekti kuşkusuz. Vurguna soyunan bir adam, edeceği kârı niye yazarla paylaşsın?

Kitabın her ne kadar İpekci cinayetine geniş yer verse de asıl Ağca olayını anlattığını vurguladım Bilge Olgaç'a. O ise, "Ben Sebahattin'i sevmem. Anlattığınız olay daha da midemi bulandırdı. Sanırım filmi çekmeyi kabul etmeyeceğim. Ama ben kitabı okudum ve çok beğendim. Nasıl olur da bu kitap hiç duyulmadı? Ben bunu, aslına sadık kalarak film yapmak isterim" dedi. Bundan sadece büyük mutluluk duyacağımı söyledim yanıt olarak.

Ve konuşulduğu üzere Bilge Olgaç, Sebahattin Çetin ile çalışmayacağını bildirdi. Yerine başka bir yönetmen bulundu ve benim kitap esas alınarak ve "senaryo Sabahattin Çetin" diye yazılarak film çekildi. Tabii ki beni arayan soran olmadı. Böyle insanlar öylesine çoğaldı ki alıştırdılar bizi kendilerine... Daha acısı, bu konuşmadan kısa bir süre sonra Bilge Olgaç, evindeki sobanın dumanından zehirlenerek yaşamını yitirdi.

Olay bir daha gündeme gelmediği için bunları çoktaaan unutup gitmişim. Öyledir çoğunlukla. Üç yıl üzerinde yoğunlaştığım kitap yayımlanmadan önce, dünyam bu olay üzerine kuruluydu. Yayımlanır yayımlanmaz, hard disk'i boşaltır gibi, beyninizdeki bilgileri atıverirsiniz.

Geçtiğimiz hafta ise, Çatlı-CIA ilişkisi gazetelerde manşet olunca bardak taşı. 6 yıl önce anlattığım ilişki, âdeta yeni öğrenilmiş gibi manşetlere çıkmıştı. Aynı Susurluk Kazası sonrasında, Devlet-Mafya-Ülkücü ilişkisi yeni ortaya çıkmış gibi. Bilge Olgaç ile yaşadığımız o konuşma bile canlandı kafamda birden.

Sinirle eski kitabımı alıp, Öteki Yayınevi'ne götürdüm. Amacım, "Yahu bu ne ahmaklıktır. 6 yıl önce bunları yazdık, kimseden

tık çıkmadı. Şimdi her şey yeni ortaya çıkıyormuş gibi yazıyorlar” demek...

Yemin ederim ki önceden hiç düşünmediğim bir gelişme oldu. Yayınevinde kitap büyük bir hızla okunduktan sonra, “Bunu basmalıyız. Niye daha önceden getirmedin?” demesinler mi? Ama bir itirazları vardı;

— Kurgularken, ülkücülerin kendi aralarındaki konuşmalarda çok zekice espriler serpiştirilmiş. Bu bizce pek doğru olmaz. Çünkü bu devlet biberonundan beslenen, hormonlu caniler böylesine zeki espriler yapacak düzeyde değiller.

Bunu ben de iyi biliyordum ama, kitabın daha rahat okunmasını sağlamak için işin içine yer yer, küçük de olsa mizah katmak iyi olur diye düşündüğümü aktardım. Üstelik kitabın ilk baskısına hiç dokunmadan yayımlamak daha iyi olacaktı.

Sonuçta böyle bir maceranın ardından “Kurtlu Kokteyl” yeniden piyasada. Bakalım bu kez ne olacak?

hASAN uYSAL
Aralık 1996 ANKARA

İstanbul'un kışı hep böyledir zaten. İlla takır takır soğuk olması gerekmiyor. Az biraz soğuk, insanın iliklerine kadar donması için yetip de artıyor bile. Hele yollar: Nereden çıkar bunca pislik de böyle caddeler boyu doldurur? Kışları bir türlü akıl erdiremediğim bir olay da, taksilerin ortadan âdeta yok oluşları, öte yandan trafiğin her zamankinden daha fazla akması. Zaten kar ya da yağmur yağınca yollar çekiyor mudur nedir?

Üstelik dün güneşin batışından belliydi her şey. Öylesine batmıştı ki bir daha doğmayacak duygusu veriyordu insana. O akşam tüm İstanbullular, sanırsınız güneşin veda kokteyline çağrılıydı. Hem de pek görkemli bir kokteyle. Sabah ise güneşin doğuşunu gören yoktu. Her yer zifiri bir karanlıkla kaplı. Üstüne ise çiseleyen bir yağmur.

Hafif hafif çiseleyen yağmur o gün de her şeyi altüst etmeye yetti. Taksim meydanı yine kördüğüm. Otobüslerde insanlar salkım saçak, kapısı kapanmadan hareket ediyorlar. Dilson Oteli'nin hemen yanındaki bürodan sakın adımlarla çıkan esmer genç, taksi bulma umudunu yitirince meydana doğru yürüdü. Pardösüsünün yakalarını kaldırdıktan sonra ellerini cebine soktu. İh, tövbe taksi yok. Birkaç

kez, önünden geçen taksinin yolunu kesip durdurmaya niyetlendiyse de her seferinde içinde yolcu olduğunu görüp vazgeçti.

Ahmak ıslatan diye boşuna dememişler. Varla yok arası serpiştiren yağmur, farketirmeden insanı sırlı sıklam hale getiriyor. Olduğu yerde devinerek pardösüsünü sertçe silkeledi. Başını sinirli sinirli iki yana salladıktan sonra sunturlu bir küfür savurdu:

— Gavatoğlu gavatlar!

Bu küfür kime gitti belli değil. Havaya mı, İstanbul'a mı, taksi şoförlerine mi, yoksası birikintilerine aldırmadan hızla geçen araba sürücülerine mi? Aslında, kendisiyle aynı koşulları paylaşan insanların, dilini yutmuş düşüncelerinin de seslendirilişiydi bu küfür.

En iyisi köşedeki sandviççiye girmektir. Esmer, avurtları çökük, uzun boylu, delikanlı, zayıf omuzlarını hafif sağa sola sallayarak karşılıklı geçen arabaları takmıyormuşçasına karşı kaldırıma yöneldi. Araba maraba vız gelirdi ona. Ağır adımlarla sandviççiye girdi. Her zamankinden daha kalabalık olan dükkânını en köşesinde, yeni boşalan tabureye ilişti. Gözlerini kısıp, tepeden bir bakışla dükkânı dolduranları gözledi. Şu köşede duran üç kişi komo'ydu besbelli. Gözlerini dikti üçüne birden. Bir bok varmış gibi ağızlarının üstüne bir torba bıyık biriktirmiyorlar mı, en çok da buna sinirleniyordu.

— Abicim ne alıyorsun?

Küçük çocuğun bağırtısı ile karanlık çukurlarında fıldır fıldır dönen kara ve nemli gözlerini, geçici olarak üç kişiden ayırdı.

— Bir kola ver!

Çocuk henüz arkasını dönmüştü ki fikrini değiştirdi:

— Kola kalsın, sen bana bir salep gönder.

Yeniden üç kişiyi süzerek ayağa kalktı. Pardösüsünü çıkarırken bile gözlerini ayırmadı. Pardösüyü katlarken cebinden çıkardığı bir tomar parayı ceketinin iç cebine koydu. Salep geldiğinde onu te-dirgin eden üç kişi hesap ödeyip çıktılar. Bir kez daha etrafı gözattı.

Yağmur dinmiş gibiydi. Az önce iç cebine yerleştirdiği paraları yeniden çıkardı. Sağ elinin işaret parmağını yalayıp saymaya başladı:

— Kırkyedi.. Kırksekiz... Kırkdokuz... Elli.

Elli bin'i ayırıp, yeniden iç cebine özenle yerleştirdi. Kalanı saymaya başladı.

— Altmışbeş, Altmışaltı, altmışyedi, altmışsekiz... Elindeki onsekizbin lirayla çenesini okşadı. Donuk ve kararmış dudaklarına bir gülümseme oturdu. Gözlerini kısıp meydana doğru derin bir düşünceye daldı. Paranın kırkbini Abdullah Çatlı'ya, oniki bini otele, 16 bini ise ona kalıyordu. Abdullah iyi adamdı doğrusu. Üstelik uyanık! Onun sayesinde ayda elli bine para demiyordu. Çatlı nereden bulurdu bu bağlantıları? Hemen tüm kaçakçıları, emniyetçileri tanıyordu. Yok Abuzer ağabeye de haksızlık etmemek gerek. Abuzer Uğurlu canım. Milliyetçi adamdır, mert heriftir, kim ne derse desin. Partiye, harekete böylesine destek veren beş kişi daha olsa, neler neler olurdu. Hem sigara işini o yapmasa başkası yapacak. Abdullah'ın dediği vallahi de doğru billahi de. Tabii ya, "keşke tüm kaçakçılık işleri bizden geçse." Hem parti güçlenir, hem benim gibi her yıl onbeşyirmibin, canını devlet ve milleti için ortaya koymuş ülkücü para sıkıntısı çekmez. Ama hem akıl hem yetenek gerekir. Ama öncelikle cesaret! Herkes benim gibi olamaz ki. Aslında bu iş de bana göre değil ya. Fırsat versinler, dünyayı devirmeyen namerttir vallahi.

Sandviççinin önünden geçen turist otobüsünün sıçrattığı suyun sesiyle kendine geldi. Soğumaya yüz tutmuş salebin kalanını bir dikişte bitirdi. Elinin kıyısıyla dudaklarını sıvazladı. Cebinden bozuk para arayıp buldu, kasada duranın önüne atıp, yine baş yukarda, omuzlarını hafif sağa sola sallayarak dışarı çıktı. Şanslıydı. Karşı taraftan geçen boş taksiye kolunu kaldırdı. Parmakıyla "dön gel" işareti yaptı. Katladığı pardösüyü yeniden açıp omuzuna aldı. Önünde duran taksinin arkasına geçti. Zayıf uzun bacaklarını sağ tarafa doğru uzatırken, bedenini sağ tarafa yasladı.

— Nereye abi? diye sordu şoför. Duruşunu hiç bozmadı. Otele

gidip yatmayı düşünüyordu ama Çatlı ile buluşup kırkbin lirayı teslim edeceği aklına geldi:

— Beyazıt'a çek!

Küllük kahvesinin önüne geldiğinde şoföre, "klakson yap" dedi. Klaksonun sesine bakan Yavuz Çaylan'dı. Siz Çaylan'ı tanımazsınız. Sapına kadar ülkücü çocuktur. Akşamları babasının dolmuşunda çalışır. Şoförlükte üstüne adam tanımam. Üstelik hemşerimdir. Kendisine bakan Çaylan'ı görünce, eliyle dur işareti yapıp, cebinden çıkardığı ikiyüz lirayı taksi şoförüne uzattı. Hızla toplanıp taksiden atladı.

— Sen misin Mehmet Ali, dedi Yavuz. Sertçe tokalaşıp birlikte girdiler kahveye... Ooo, Abdullah abi çoktan gelmiş Yalçın Özbey'le oturuyor. Yanlarında simitçi Ramazan, Ramazan Gündüz. Şu Ramazan'ı seven var mıdır yeryüzünde acaba? Gelir yapışır ne varsa... Masaya yaklaşırken onlar da kalktılar, tokalaştılar. "İki çay çek" diye bağırdı hemen kahveci. M.Ali kalkıp pardösüsünü astı. Yolda iç cebinden ellibini çıkarıp onbin lirasını ayırdıktan sonra Abdullah'a uzattı. Ramazan laf attı:

— Memet Ali işleri büyüttün, bizim payımız nerede?

Masadakiler gülerken, M.Ali ters ters baktı, gözgöze gelince kafasını çevirdi. Bacak bacak üstüne atıp konuyu değiştirmek amacıyla taksi bulamadığını, azıcık yağmurda sırılsıklam olduğunu anlattı. O sırada aklına gelmişti:

— Sandviççiye girdim üç komo birden. Çıkardım pardesüyü, ceketin önünü açtım. Gözümü diktim üç ibneye, bakamıyorlar bile. Başladım ıslıkla Çırpınırdı Karadeniz'e... Kafayı kaldırmadan, s.....r olup gittiler. Dükkân kalabalık, kalabalık olmasa...

Gözleriyle çaktırmadan, dinleyenlerde uyandırdığı tepkiye baktı. Beklediği ilgi yoktu. Renk vermeden çaycıya seslendi:

— Bir çay daha!

Ardından, başıyla Abdullah Çatlı'ya işaret yaptı. Birlikte yan masaya geçtiler. Kahveyi dolduranların dikkati ikisine yönelmişti. Bu kez istediği ilgiye kavuşmuştu. Bakışlardan rahatsız olmuş gibi

yapıp etrafı süzdü. Kendisini bekleyen Abdullah'a dönüp kısık sesle konuşmaya başladı:

— Aksaray'da sigara verdiğim iki çocuğu değiştireceğim. O senin getirdiğin, amcası Pötürgeli dediğin çocuğun abisi komoy'muş. Bi de onun arkadaşı var.

— Nereden biliyorsun?

— Sigaraları dağıtan Recep söyledi.

— Boşver Recep'i sen. İkisi de kalsın. Yarın sigara almaya geldiklerinde "size bundan sonra sigara yok mu" diyeceksin? Gider ihbar ederler. Kiroluğunuzdan büronun yerini bile biliyor veletler. Allah bilir seni de tanıyorlardır. Bütün polisleri ayarlayabilirim mi sanıyorsun?

Konuşmalarının duyulup duyulmadığını kontrol ettikten sonra daha kısık bir sesle itiraz etti:

— Yok vallaha beni tanımıyorlar.

Abdullah sinirli biçimde konuşmayı kesti:

— Tamam kapandı mesele. Veletlerle uğraşma. Hem onlar sana çalışıyor eninde sonunda. Belalı başımıza yeni bir bela çıkartma şimdi.

Tekrar masaya oturduklarında Ramazan Gündüz laf attı:

— Hayrola Mehmet Ali ince işler peşindesin yine...

Hava gerginleşecek gibi oldu. Yalçın Özbey araya girip M. Ali'ye "hadi kalkalım" dedi. Şaşılacak şey, hiç ses çıkarmadan kalktı. Özbey'den Beyazıt'ta ayrıldılar. Şeffaf, kirli mavi ve soğuk bir akşam karanlığı üzerine doğru çöküyor gibiydi. Kaldığı, Akşaray'daki Dali Oteli'ne kadar yürüdü. Odaya çıkmadan önce birikmiş onikibin lira borcunu ödedi. Yukarıya çıkarken "sular geldi mi?" diye sordu. Üç gündür yıkanmamıştı. Leş gibi koku saçıyordu ortalığa. Suyun geldiğini öğrenince, biraz da hareket olsun diye koşarak merdivenleri tırmandı. Banyodan çıktığında telefon çaldı:

— Ne var?

— Sizi arıyorlar.

- İyi bağla bakalım. Aloo, evet benim. Sen kimsin?
- Yavru, beni iyi dinle.
- Vay Oral abi. Buyur abi.
- Yarın ikide partide ol. Önemli hikâye ona göre.
- Aksaray'da mı?
- Yok Malatya'da. Tabii Aksaray'da. İşler iyiymiş, Aksaray'la Beyazıt işini de vermişler.
- İyi abi, çok iyi. Sana yarın bir karton Marlboro getiririm.
- Tamam yavru, yarın görüşürüz. Geç kalma!
- Kalmam abi!

Telefonu kapattıktan sonra, dolaptan siyah bir külot seçti. Ardından bir sigara yaktı. Perdeyi aralayıp bir süre dışarıyı seyretti. Çok ilginçtir; Kendisinden memnun olmadığı, kendisini sevmediği zamanlar, kendisini kendisinden uzak bir yerlerden bakarken buluyordu. Yani, âdeta yabancı birisi gibi kendini izliyordu. Bu yüzden olsa gerek, odada tek başına iken bile kendini kasmaktan geri kalmıyordu. Caddeye bakarken, gözlerini kısıyor ve hafif yan durmayı ihmal etmiyordu. Dudağının sağ köşesine yerleştirdiği sigarası ile yatağa uzandı. Geniş biriç geçirdi. Sağ eliyle sigarayı ağzından alıp külünü yere silkti. Sanki iki günlük duman çekmiş gibi üfledi. Giderek yükseliyordu. Oral abisini de geçecekti. Aynı lisede okudukları Oral'ın abisi lise müdürü olmasaydı, ya da lise müdürü kendi abisi olsaydı Oral Çelik'i çoktaaan geçirdi... Oral'ın şansı da iyi gitmişti. Şimdiye kadar beş tane komünist vurmuştu ama hiç doğru dürüst reklamı olmamıştı. Oysa Oral Malatya'da o komünist öğretmenini vurmuş, ünü koca bölgeye yayılmıştı. Neydi o korno puştun adı. Necdet miydi? Yok, hah Nevzat Yıldırım.

Filtresine ulaşan sigarasını başparmağı ile işaret parmağı arasına yerleştirip banyonun önündeki betona doğru fırlattı. İçinde kalan son dumanı da boşaltıp gözlerini kapadı. Babası ölmeseydi şimdi nasıl övünürdü M. Ali'si ile. O yoksulluğun acısı yavaş yavaş çıkıyordu. İnşallah kardeşi Adnan'ı okutacak, iyi bir iş kurmasını sağlayacak, anası Müzeyyen kadın bundan böyle güzel günler gö-

recekti. Nereden nereye... Bir bir gözünün önüne geliyordu geçmiş. Hoş zaten hiç aklından çıkmıyordu ki. Evde önlerine çorba çıkarıldığında bile bayram ettikleri yoksul günler, yırtık ayak-kabılarından, üç yıl boyunca üstünden çıkmayan, eski pazarından alınan elbise ve gömleğinden utanışı... Artık o günler çokook gerilerde kalmıştı. Hele Ankara'da Dil Tarih'te okurken, ülkücü arkadaşları ile pavyon önlerinde sarhoşları soyup kaçırmaları. Birden gülmeye başladı. Soyduğu sarhoşlardan biri ile rastlantı bu ya, bir gün sonra MHP Genel Merkezi'nde karşılaşmışlardı. Adam meğer ülküdaşmış, iyi mi? Erzurum teşkilatından! Mecburen yüzük, kolye ve saatini geri vermişlerdi. Yüzüğün birisini bulamamışlardı. Aslında yüzük bizim oğlanlardan birinde kaldı ama onu bulamadık. Parayı paylaşmıştık, onu ödemedik. "Yanlış istihbarat almışsınız. Bize komolar pavyondan çıkıyor demişlerdi" diye bir palavra atmıştım. Allahtan Başbuğ duymadı. Kapandı gitti konu.

"Heyt be. Siz görecektiniz M. Ali'yi, daha bunlar bir şey değil." diye söylendi kendi kendine. Konfeksiyon mağazalarını basıp, silah tehdidi ile kimbilir kaç çift takım elbise gaspetmişti. Silahı çekip, adamlara şöyle bir baktı mı, hepsi titriyorlardı. Sonra götürüp Malatya'da okutuyordu elbiseleri. Riskli işti ama o hiç korku duymuyordu. Ülkücü harekette kendisi gibi 10 kişi olsa iş bitmişti aslında. İlerde değerini daha iyi anlayacaklardı. O kadar kısa sürede nasıl yükselmişti? Ülkücü gençlere seminer bile veriyordu artık. Koca İstanbul'da kaçak sigara işi, Aksaray ve Beyazıt'ta ona kalmıştı. Uzun uzun gerindi, az sonra uyuyakaldı.

Büyük bir yük altındaydı sanki bedeni. Saat onbire doğru uyandığında bu yükle karşılaşmıştı yatakta. Uzun süre yatakta oyalandı. Sonra ani bir kararla hızla kalkıp banyoya yöneldi. Giyinirken aynayla bakışması çok uzun sürdü. Ellerini ve başını çeşitli pozisyonlara getirip uzun uzun kendini seyretti. Ceketini giydikten sonra da, pantolonunun sol arkasına yerleştirdiği silahı hızla çekme alıştırmasını yedi sekiz sefer yineledi. Çıkmadan önce de çok iyi bildiği judo numaralarıyla aynaya doğru saldırdı. "Haaayt" diye bağırarak en sert hareketi denediğinde hızını alamayıp duvara

çarptı. Tozlanan ceketinin sol kolunu silkeleye silkeleye aşağıya indi. Yandaki sokağın köşesinde bulunan küçük lokantaya girdiğinde saat biri geçiyordu. MHP Aksaray İlçe binası uzak değildi. Çorbasını içtikten onra bir salata, bir et yemeği ardından da Kemal Paşa tatlısı ısmarladı.

Yemekten sonra doğruca ilçe binasına geldiğinde randevu saatine daha beş dakika vardı. Mehmet Şener'in kullandığı odaya girdi. Abdullah Çatlı ile Oral Çelik çoktan gelmişlerdi. Kalkıp to-kalaştılar. İlk laf atan Oral Çelik oldu:

— Yavru bu ne hal? Yeni kalkmış gibisin. Gece yine bir iş mi çevirdin?

Yanıt vermedi M. Ali. Niye çağrıldığını sorgulayan gözlerle bakınca Oral devam etti:

— Mehmet Şener'i bekliyoruz. O gelsin, önemli bir mevzu konuşacağız.

M. Ali önce Abdullah'a ardından Oral'a baktı. Durup dururken heyecanlanmıştı. Nihayet önemli bir iş için kendisine de görev verilecek. Gerçekten verilecek miydi? Yoksa yine ayak işi mi?

— Şurdan üç çay söyle Memet Ali, dedi Oral. M. Ali hemen kalkıp kapıdan seslendi:

— Osmaaaan, üç çay gönder. Yandan çarklı olsun ha!

Kapıyı kapatıp yerine oturmuştu ki Mehmet Şener odaya girdi.

— Selamün aleyküm beyler.

— Aleyküm selam.

M. Ali kalkıp yerini verdi. Şener "otur otur, ben buraya oturacağım" dedi M. Ali'nin sırtını sıvazlayarak. Sessizlik olduğunda M. Ali'nin yüreği pırpır kanat çırpın kuş gibiydi. Neyse ki Oral Çelik konuyu açtı:

— Önemli ve mutlaka başarmamız gereken bir iş var. Genel Merkez de okeyledi. Ancak işi açıklamadan önce aramızda aldığımız bir kararı da söyleyeyim.

Öne doğru M. Ali'ye doğru eğilen Oral, ellerini birbirine kenetleyerek açıklamasını sürdürdü.

— Bak yavru. Senin de aramıza girmene karar verildi. Şimdi anlatacağım bu önemli işte, sana da görev verilecek. Güvenimizi boşa çıkarmayacağımızı sanıyoruz.

Sevincini gizlemeye çalışmasına karşın buna engel olamadı. M. Ali. Deyim yerinde mi bilmiyorum ama, tuzağa düşürülmüş bir vahşi hayvanın güvensiz bakışı vardı gözlerinde. Dile kolay, hiç beklemediği bir zamanda, koskoca ülkücü ordusuna alınmıştı. Düşleri gerçekleşmişti işte. Polismiş molismiş, artık altındaydı M. Ali'nin. O artık gerçek bir devlet görevlisi olmuştu! Hem de devleti koruyan! Hey be, M. Ali neymiş gelip görsünler. Hele bir Küllük'tekiler, Malatya'dakiler bir duysunlar.. Kutsal davası için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Dizginleyemediği sevincinden önce Oral'ı, sonra Abdullah'la, Mehmet Şener'i öptü. Üçünün de M. Ali'nin bu çocuksu davranışı yüzünden gülümsedikleri görülüyordu. M. Ali'nin bunu umursayacak bir havası yoktu o sırada:

— Göreceksiniz M. Ali neymiş. Ne işse yaparım. Kimseden korkum yok. Ölüm bile vız gelir ülkümüz için bana. İtimadınızı boşa çıkarmadığımı göreceksiniz. Bu memlekette tek komo koyarsam anam avradım olsun.

Mehmet Şener M. Ali'nin sevinç gösterisini yarıda bıraktı:

— İş anlat şimdi Oral! Yavru sen de tezahüratı bırak, sessiz ol!

Oral Çelik gözleriyle Abdullah Çatlı'yı işaret etti. Üçünün başı Abdullah'a yöneldi. Yaşı epey ilerlemiş olmasına karşın, bunu hiç göstermiyordu Çatlı. Açıkça söylemek gerekirse, yüzündeki çizgileri gelişmemiş bu adamın gözleri pek riyakâr parlardı. Ama ülkücü hareket, o olmasaydı en azından bu noktaya gelemezdi. Olgun ve deneyimli insanlara has tavırlarla, son derece ciddi bir ifade ile ağır ağır konuşmaya başladı Çatlı:

— Büyük iş bu arkadaşlar. Aslında iş kolay da ondan sonrası zor.

— Abicim sen anlat gerisine karışma, dedi M. Ali.

— Yavru gevezelik etme. Sus da dinle! diye uyardı Oral Çelik. O da susup başını öne eğdi. Abdullah devam etti:

— Bir Yahudi dönmesi ibne ortadan kaldırılacak. Kemal abinin de Abuzer abinin de isteği. Ama daha önemlisi bu işi Genel Merkez de onaylıyor.

— Kemal abi kim? diye sordu M. Ali. Abuzer, Abuzer Uğurlu olmalı ama Kemal abi kim ola ki?

— Kemal Derinkök lan. Bankacı.

M. Ali belli ki ilk seferde çıkaramamıştı yine Kamal abiyi. Dudaklarını büzüştürdü sadece.

— Malatyalı, hemşerin lan. Nasıl tanımazsın? Hah, Şahin Tolunoğlu vardı ya. Geçen seçimde Malatya'dan aday oldu. Oral yardımcı olmak üzere Malatya'ya gitmişti hani. Aynı zamanda MİT görevlisidir. İşte o Şahin, Kemal abinin adamı... diye yanıtladı Çatlı.

Anlaşılan kendisi dışında hepsi konuyu az çok biliyorlardı. Temizlenecek olan kim merak ediyordu ama bu kez sormaya cesaret edemedi. Bacak bacak üstüne atıp, sağ elini koltuğa doğru uzattı arkasına yaslanarak. Gözleri pencereden dışarı daldı gitti. Ama bu dalış kısa sürdü, hemen kendini topladı. Abdullah konuşmasını sürdürdü:

— Dediğim gibi çok büyük iş bu. Genel Merkez hata istemiyor. Yalçın Özbey'in de haberi var. Önümüzde çok olmasa da yeterli süre var. Bu süre için yapılacak araştırmalar var ve planı biz yapacağız. Ortadan kalkacak olan... Abdi İpekçi...

Ortada üprertici bir sessizlik oldu. M. Ali ürkek gözlerle hepsini teker teker süzdü.

— Milliyet'teki mi? diye boş bulunup sordu. Hiçbiri bu soruyu yanıtlamaya gerek bile duymadı. M. Ali elini ağzına götürerek "abooovv" diye bir ses çıkardı.

Abdullah Çatlı başını iyi yana sallayarak karşılık verdi:

— Ne olan, gözün mü korktu. Biz dört kişi Ankara'da 7 komo'yu bir kerede...

Lafı bitmemiştı ki M. Ali itiraz etti hemen:

— Korkmak kim biz kim be abi. Ben sadece...

Bukez sözünü Oral Çelik kesti:

— Tamam yavru uzatma. Yalnız Abdullah bir sorum var. Acaba Abdi İpekçi doğru seçim mi? Sakın yanlış anlaşılmasın, itiraz için sormuyorum.

Abdullah Çatlı üstüste attığı bacaklarını topladı, öne doğru eğilerek:

— Ben meseleyi tam bilmiyorum. Talimat böyle. Zaten yarın Kemal abi bürosunda bizi bekliyor. Üçünüz de gelin. Sanırım o bir şeyler anlatacak. Bildiğim tek şey, herifin Yahudi dönmesi olduğı. Hem partinin hem de bize destek verenlerin üzerine gidiyor. Galiba bir de Kemal abiyle takışmış ya da onun gibi bir şey. Yalnız benim hissettiğim, altında çok daha önemli bir şeyler var.

Yine bir sessizlik girdi araya. İlk ayağı kalkan Mehmet Şener oldu.

— Şimdilik yapacak bir şey yok. Yarın Kemal abinin bürosunda buluşuyoruz. Kaçta orada olalım? Ben il'e gitmek zorundayım.

— Öğleden sonra... Üçte orada olalım, diye karşılık verdi Çatlı. Ardından tokalaştılar. Şener çıktıktan sonra Çelik ile Çatlı koyu bir sohbe te girdiler. Bir süre konuya kulak misafiri olup katılmaya çalışan M. Ali bunu başaramayınca Şener'in masası üstündeki gazetelerden Milliyet'i seçti. İlk kez İpekçi'nin yazdığı başyazıyı sonuna kadar okudu. Okurken sıkılmıştı, fazla bir şey de anlamamıştı ama ara sıra "cık cık" çekip başını sallıyor, "pezevengin Yahudi dönmesi" diye söyleniyordu. Ardından da yaptığı hareketlerin dikkat çekip çekmediğini kontrol için Çatlı ve Çelik'i gözlüyordu.

İlçe binasından üçü birlikte çıktılar. Az ilerde Ağca kaldığı otele doğru yöneldi. Yine ağır bir uyku bastırmıştı. Merdivenleri tırmanırken "orduya kabul edilmesi" aklına gelip de onu yeniden heyecanlandırınca uykusu çabucak kaçtı. Küllük'tekiler durumu biliyorlar mıydı? En iyisi kahveye uğramaktı. Nihayet beklediğı, istediğı yere yükselmiş olduğı duyulunca biliyordu ki çoğı, kıs-

kançlıklarından kuduracaktı. Önü açılmıştı artık. İçi sevinç dolu olarak yürürken, arkası dönük "Marlboro Marlboro" diye bağırarak küçük çocuğun ensesine tokadı yapıştırdı. Küçük çocuk şakalaşma amacıyla vurulan şamarın etkisiyle, vurunu görmediği halde kendiliğinden sigaraları kucaklayıp, kaçma pozisyonuna girdi. M. Ali ensesinden yapıştı. Kendi şebekesinin elemanıydı kaçak sigarayı satan küçük çocuk. Yapıştığı küçükçük enseyi bırakıp seslendi:

— Korkma len. İşler iyi mi? Dalga geçme oyarım ha...

Bunları söylerken hem büyüklüğü ortaya çıkıyor, hem de gülümsüyordu. Çocuk kendisini tanıyınca rahatladı.

— Hadi kaybol şimdi. İyi çalış ha... diye söylenerek yürüdü. Kahvede kimsenin bir şeyden haberi olmamasına bozuldu ama belli etmedi. Kendisinden hemen sonra ise Yalçın Özbey içeri girdi. Yalçın'ın gelişi iyi olmuştu. Çay ocağından çay alıp doğruca M. Ali'nin yanına gelip oturdu.

— Kadıköy'de bizim çocuklara saldırmışlar. Mustafa yaralıymış, dedi Yalçın. Haberin var mı?

— Hangi Mustafa diye merakla doğruldu M. Ali.

— Köylü Mustafa. Bu komünist itler Kadıköy'de iyiden iyiye yuvalandılar.

— Bir şey yapmak lazım. Bir karar çıksa, üçümüz bile dağıtırız oraları.

— Adres tesbiti yapılmıyormuş. Bugün yarın belli olur. Bir şeyler yapılacak zaten.

Bir süre sessiz kaldılar. Yalçın belki en iyi arkadaşındı. Birkaç tuhaf huyu vardı ama yine de onu çok severdi. Çayının kalanını bitirdiğinde sessizliği bozdu:

— Benimle ilgili durumu biliyor musun?

"Bilmiyorum" anlamında kaşlarını kaldırdı Yalçın. Daha sormadan devam etti M. Ali:

— Orduya alındım. Bir önemli iş var. Sen de biliyormuşsun. Yarın Abuzer abinin yazıhanesinde buluşacağız ya.

— İşin içinde senin olduğunu bilmiyordum, dedi biraz bozuk bir sesle. Aynı Abdullah Çatlı gibi o da "çok mühim iş" dedi. M. Ali tavrını koydu:

— Bırak Allasen, sen bari büyütme. Nesi mühim?

Küçümser bir ifadeyle güldü Yalçın. Bunun üzerine M. Ali soru sorma gereksinimi duydu:

— Peki işin aslından haberin var mı?

— Biraz var. Tam ayırtısını bilmiyorum ama partinin geleceği ile ilgiliymiş,

— Yok yaaav, diye karşılık verdi M. Ali keyifle ardına yaslanırken. Partilerinin, ülkülerinin geleceğini belirleyecek iş için kendisi seçilmişti. Anamlı bir gülümseme dudaklarından başlayıp tüm yüzüne yayıldı hızla. Vay be, olmuştu işte. Kahvede oturan ülküdaşlarına küçümseyerek baktı. Bacak bacak üstüne atarken, bakışı ile duruşu ile artık bambaşka bir M. Ali idi o. Keyifle seslendi Yalçın'a:

— Var mısın bu gece bir iş çevirmeye?

Yalçın birden ciddileşti:

— Saçmalama! Bu kadar önemli bir iş dururken...

M. Ali gülmeye başladı:

— Yok yok öyle değil, ince iş. Var mısın benimle pavyona? Hesaplar benden.

Az bir süre tereddüt ettikten sonra "nereye?" diye sorunca, M. Ali sırtına hızla vurdu sevinçle:

— Hah şöyle adam ol! Nereye olacak bizim İbo'nun yerine.

Yalçın'dı bu kez gülen. Yarı ciddi yarı şaka karşılık verdi:

— Ulan bir de hesap benden diyorsun. İbo'ya gideceksek hesaplar benden olsun uyanık.

Kolkala Küllük'ten çıktılar. Az ilerdeki lokantada karınlarını doyurduktan sonra ver elini "İbo'nun yeri." İçmeye, her zamanki gibi ağırlıklarını ve büyüklüklerini belli ederek, ağır adımlarla girdiler ve gene her zamanki gibi daha işaret etmeden iki adet "bir çeşit kadın" masalarına gönderildi. Alkol ve duman kokusu ile gözgözü

görmezken ve bayıltıcı "bir çeşit müzik" sürerken, karşıdaki perdeli kapıdan üst kattaki odalara çıkıp kadınlarla birlikte oldular. Birliktelikleri yarım saat sürmüştü. Kadınların ardından aynı perdeli kapıdan ikisi birlikte çıkıp, ülküdaşları İbo ile öpüştüler. Kapıda birbirlerinden ayrıldılar, ertesi gün saat üçte "Kemal abi"nin yazıhanesinde buluşmak üzere. Otele kadar ağzına takılan "Çırpınırdı Karadeniz, bakıp Türkün bayrağına"yı ıslık çalarak yineleyip durdu. İyi içmiş, karı da yormuştu kendisini. Çoraplarını bile çıkarmadan yatağa yatıp kaldı. Ortalık kesif bir ayak kokusu ile dolmuştu ama kim karışır, kendi odası değil mi?

Kahvaltıyı, geç uyandığından öğleye yakın yaptı ve dün gece anlaştığı gibi saat birbuçuk sularında Yalçın Özbey'le Dali Otel'de buluştular. Resepsiyonda oturup vakit geçirirken Yalçın aklına bir şey gelmiş gibi dürttü M. Ali'yi;

— Haaa, sana bir şey söyleyeceğim. Partiden kaydın siliniyor, daha doğrusu seninle ilgili evraklar ortadan kaldırılıyor.

Şaşırmıştı M. Ali:

— O niyeymiş?

— Sen artık ordu mensubusun. Ne olur ne olmaz. Allah saklasın bu işte yakalanmak da var. Sonra parti güç durumunda... derken M. Ali "anladım" anlamında başını salladı. Saat ikiyi geçiyordu ki birlikte kalktılar. Heyecanlı bir gün daha geçireceklerdi. Disiplinsiz ve amaçsız esen bir rüzgâr, duvarlara acemi ve aceleci ellerin yapıştırdığı, kimi uçlarından kurtulmuş gazino afişlerini hışırdatıyordu. Beyazıt'a doğru yürürlerken M. Ali sessizliği bozdu:

— Abuzer'in bürosu nerede?

— Kadıköy'de. Karşı kaldırırma geçelim de oradan bir taksiye atlarız. Zaten vakit de geliyor.

Yol her zamanki sıkışıklığından uzaktı o gün. Taksi yolculuğu uzun sürmedi bu yüzden. Kapısında kocaman "Efes İşhanı" yazılı binanın önünde durdular:

— Burası mı yoksa? diye sordu M. Ali. Yalçın başıyla "evet" yanıtı verince, "güzelmış" diye mırıldandı sadece. Yalçın devam etti:

— Yöni işhanı. Tümü Abuzer ağabeye ait.

Sunturlu bir ıslık çaldı M. Ali:

— Koduğumun dünyası. Şunun yarısı kadar bişeyim olsun başka bir şey istemem anam avradım olsun.

— Bırak gevezeliği de yürü,. Beni takip et, diye dürttü Yalçın, kafasıyla işhanının tepelerini tarayan M. Ali'yi.

Şık tahta kaplama kapıyı uzun boylu, bıyıklı, sert yüz ifadeli genç açtı. Bir süre süzdü ikisini de. Kaz tıslamasını andıran bir sesle, “buyrun” dedi sadece. Kapıyı kapattıktan sonra sol koridorda önlerine geçip, uçtaki büyük salona aldılar onları. Hiçbir söz etmediğine, soru sormadığına göre Yalçın Özbey'i tanıyor ve geleceklerinden haberdar olmalıydı. Salona girdiklerinde arkası dönük olarak Abdullah Çatlı'yı ayakta, pencereden aşağıya bakar buldular.

— Merhaba çocuklar, dedi Çatlı. Oral ile Şener az sonra gelecekler. Abuzer ağabey yandaki odasında, o da gelecek. Geçin ayakta kalmayın, bir yere oturun.

Ne kocaman büroydu burası. Pahalı ama özensiz, daha doğrusu zevksiz ve hantal eşyalarla süslenmişti. Oral ile Şener'in kapıyı çaldıklarını duymadılar bile. Oral'ların önünden de Abuzer Uğurlu, en arkada da Şahin Tolunoğlu girdi. Abuzer hepsinin elini içten sırkarken, Çatlı M. Ali'yi tanıştırdı:

— Bu genç kardeşimiz de bizimle. Memet Ali Ağca. Son derece yiğittir! Üstelik Malatyalı hemşerimiz.

— Sözettiler, sözettiler. Bakın tüm Malatyalılar biraraya geldik. Adam zaten bizim oradan çıkar, diye söze girdi Abuzer. Ardından da M. Ali'ye Malatya'nın neresinden olduğunu sordu, yanıtı M. Ali'ye fırsat kalmadan Oral Çelik verdi:

— Memet Ali Hekimhanlıdır. Abuzer abi Pötürgeli. Şener de Pötürgelidir.

— Sen de Malatyalısın. Tek Abdullah... Nevşehirli ama Malatyalı sayılır diye sözünü kesti Abuzer Uğurlu. Şahin Tolunoğlu'nu tanıyorsunuz zaten.

Hepsi, anlaşılmışçasına başlarını salladı. Hiç böyle fattan bir yüz görmemişti M. Ali. Onun gülüşünden irkilmişti doğrusu. Ağzına

çingirak takmış gibi, daha sonraki günlerde de her sahtelik akan gülüşünde, o çingırağın sesini işitecekti zaten.

Abuzer Uğurlu, salondakilerin yüzüne bakmadan, sakın sakın konuya girdi:

— Ülküdaşlarımız, hemen tümünüzle tanışıyoruz. Tanışık olmadığımız arkadaşlarımız bizi, biz onları tanıyoruz. Biliyorsunuz ki bir varolma kavgasındayız. Bu yola başımızı koymuş milliyetçi insanlarız. Attığımız her adım, hatta kalbimizin çarpışı bile ülkümüz, bu şanlı devletimiz ve milletimiz içindir.

Tane tane ve çok sakın konuşan Abuzer bir an susup genzini temizledikten sonra Çatlı'ya döndü:

— Yalçın şu karşıdan bir bardak su al, sana zahmet.

Yalçın Özbey hızla kalkıp karşıdaki sürahiye yönelirken Abuzer tüm dikkatleri üzerine çekmişti. Kimse neredeyse nefes bile almıyordu. Bir bardak suyun yarısını içtikten sonra konuşmasını sürdürdü:

— İçinde yaşadığımız pis düzeni biliyoruz. Dönen bin bir dümeni ahlaksızlığı hepimiz görüyoruz. Milliyetçi hareketin yükselmesi için hepimiz için bir yerinden tutup, karınca kararınca çorbada tuzumuz olsun istiyoruz. Demin de söyledim canımızı, başımızı ortaya koymuşuz. Dokuz ışık diyoruz, Türk Milliyetçiliği diyoruz, ezan sesi susmasın, bayrağımız boynunu bükmesin, esaret altında inleyen milyonlarca ırkdaşımız kurtulsun diyoruz. Diyoruz demesine ya bu iş o kadar kolay değil. Meşakkatli yol bu sevgili kardeşlerim. Bunun için yürek ister, bilek ister ve para ister. Komünizmin, emperyalizmin, siyonizmin gözleri bizim üstümüzde. Biliyorlar ki onların önünde en büyük set biziz. Bilen bil.yor ama bunu tekrar söylemekte fayda görüyorum. Asla kendime pay çıkarmak istediğimi sanmayın. Bu pis düzenin içinde -ki biz yapmasak başkaları, ilgisiz insanlar yapacaktı- bazı işler yürütüyoruz. Hareketimize ancak buralardan para akıyor. Bize düşmanlık besleyenler, hasımlarımız durumu biliyorlar. Bize olan düşmanlıklarından değil, partimize, hareketimize olan düşmanlıkları yüzünden bu yolu tıkamaya çalışıyorlar. Kimisi ihbar ediyor, kimisi

iftira ediyor, kimisi silah sıkıyor. Ayrıca bunlarla boğuşuyoruz. Hoş, hepsi bir süre sonra yaptıklarının cezasını en iyi biçimde çekiyorlar. İşte burada toplanmamızın nedeni... derken sustu. Yarım kalan suyu bir süre ağzında çalkaladıktan sonra yuttu. Hepsi hâlâ pür dikkat onu izliyordu. İki elini dizlerinin önünde birleştirip ardına yaslandı:

— Yahudi dönmesi bir gazeteci. Uzun süredir hem bizle, hem partiyle uğraşıyor. Milliyet Gazetesi'nin başyazarı olarak bize saldırmadığı gün yok. Şimdi ise elinde, hasımlarımız tarafından kendisine ulaştırılan büyük bir dosya var. Bu dosya üzerinde çalıştığını tespit ettik. Bekir Çelenk abimizle, Tuncay Mataracı ve Gün Sazak ile bu konularda ayrı ayrı konuşup ince sorular sormuş. Birçok şeyi biliyor ve bunları önümüzdeki günlerde gazetede tefrika edecek. Bu birçok şeyin sonu olur.

Oral Çelik sözün burasında lafa karıştı:

— Abuzer abi, bir şey sormak istiyorum. Bunun gazetede yayımlanmasını önleyecek bir şey bulamıyor muyuz?

Güldü Abuzer önce, sonra sesini biraz daha yükselterek yanıtladı:

— Düşündük. Bakın Şahin Tolunoğlu'nu hiç olmazsa ismen tanırırsınız. Geçen dönem Malatya'dan milletvekili adayımızdı. MİT'teki güvenilir insanların başında gelir. O da bu konuda yardımcı olmaya çalıştı. Önce Milliyet Gazetesi'ni satın alma girişiminde bulunduk. Patron satmaya eğilimli. Ülküdaşımız, hemşerimiz ve işortağımız Kemal Derinkök abimiz gazeteyi alırsa işi bağlamış olurduk. Çeşitli yerlerden baskı yaptık ama Abdi İpekçi deyyusu karşı çıkıyor. Ne boku varsa Milliyet'in patronu ona karşı gelemiyor. Tehdit falan kâr etmedi. Başka çıkış yolumuz yok arkadaşlar. Konudan parti de haberdar ve işin bir an önce halledilmesini istiyorlar. Bu konuda çalışmanın hemen başlaması lazım. İşin şakası yok.

— Dosyayı Abdi İpekçi'ye ulaştırırankim? Diye sordu Abdullah Çatı.

— Tahmin ediyoruz ama kesin değil. Düşman o kadar çok ki. Polisin hatta MİT'in içinde, denetleyemediğimiz bir gruptan da kaynaklanmış olabilir, dedi Uğurlu. Meraklanmayın sıra onlara da gelecek. Ha unutmadan, bu konuda Yılma Durak genel merkezce görevlendirildi. Yetkili o. Koruma görevini biz alacağız. Şahin arkadaşımız, MİT'ten bazı arkadaşlarımızla işin peşinde. Onlar da ellerinden gelen yardımı yapacaklar. Elimizdeki bilgileri size vereceğiz. Silah, pasaport, para ne gerekiyorsa kolay. Abdullah Çatlı size bu konuda her türlü yardımı yapacak.

Hiç kimseden ses çıkmayınca Abuzer ayağa kalktı:

— Yılma Durak kardeşimiz sizi bulacak. Bir an evvel çalışmaya başlamak gerek. O iş bölümünü yapacak. Bizle ilişkiyi Abdullah'la Yılma Durak kurar. Sizden istediğim bu yazıhaneyi dahil, beni, konuştuklarımızı unutun.

Sadece Abdullah Çatlı ile öpüştü, diğerlerinin elini sıkmakla yetinerek salondan ayrıldı. Birlikte kapıya yöneldiklerinde Çatlı müdahale etti:

— Hep birlikte çıkmayın. Önce Yalçın'la M. Ali. En son ben çıkacağım. Aksaray İlçe binasında buluşalım.

Büyük İş

Bedeninin her hücresini heyecan sarmıştı. Kim ne derse desin büyük işti bu. Belki o kadar zor değildi ama sonucu düşünülürse... Mutlaka yer yerinden oynayacaktı. Aman Allah düşünmesi bile insanı ürpertiyor. Kazasız belasız işi bitirseler: O zaman önünde diz çökmeyecek, ondan korkmayacak, ona saygı duymayacak insan kalmazdı yeryüzünde. Başarmalıydı. Parti merkezinin bu kadar önemseydiği hatta Yılma Durak'ı görevlendirdiği iş başarılmaz mı? Vay be, Yılma Durak'la yüzyüze konuşacaktı artık. Bir kez seminerde, o da uzaktan görmüşlüğü vardı. Yanına sokulmak ne mümkün! Oysa şimdi öyle mi ya? Yok yok, bu işi kimsenin tahmin edemeyeceği ölçüde başaracaktı. Kendisinden bir mi istenildi, uç yapacaktı.

Aksaray İlçe binasının ikinci katındaki Mehmet Şener'in TV'li odasında kafasından bunlar geçti. M. Ali'nin içi içine sığmıyor. Birkaç günde yaşadıklarını her insan nasıl kaldırabilir? Yalçın, Mehmet ve Oral gelmişlerdi. Çatlı'yı bekliyor olmalıydılar. Kim bilir şimdi ne konuşulacak? Bunları düşünmesi uzun sürmedi.

Merdivendeki ayak sesleri mutlaka onundu ama yanında biri daha olmalı. Evet Çatlı Yılma Durak'la birlikte. Hepsi şanki otomatige bağlanmış gibi saniyeden kısa bir sürede "rap" diye ayağa kalktılar.

— Cümleten selamünaleyküm, demekle yetindi Yılma Durak. Eliyle oturun işareti yaptıktan sonra doğruca Mehmet Şener'in masasına geçti. Çatlı, Durak'ın kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı, o da fısıltıyla karşılık verdi. Bu garip haberleşme uzun sürmedi.

— Abdullahcım sen de bir yere otur, diye Çatlı'ya yer gösterdikten sonra; sizle açık konuşacağım, diyerek söze başladı:

— Kardeşlerim, biliyorsunuz çok önemli günler yaşıyoruz. Ben lafı uzatmayı, nutuk atmayı sevmem. Beni tanıyorsunuz. Çok ama çok önemli bir işle görevlendirildiniz, buna ben de dahilim. Açık söyleyeyim: Bu iş bizden ziyade bizim dışımızda sayılan adamları ilgilendiriyor.

M. Ali konuşmalardan hiçbir şey anlamamıştı. Diğerlerine baktı, ciddi ciddi dinliyorlardı. O da renk vermedi, anlayıp onaylamış gibi kafasını sallamakla yetindi. Nasılsa daha sonra düşünüp anlardı. Durak devam etti:

— Daha açık söyleyeyim: Benim aslında bu işten midem bulanmıyor değil. Herifler her türlü pis iş içinde. Abuzer Uğurlu, Bekir Çelenk. Bunlar menfaat için analarını satarlar. Ülkücü geçindiklerine de bakmayın. Yarın menfaatlerine uygun gelir komünistlerle de işbirliği yaparlar. Bir numaralı komünist olurlar. Ama yapacak başka bir şey yok. Herifler partiye korkunç yardım yapıyorlar. Bizim bu paraya ihtiyacımız var. Ayrıca birçok arkadaşla iş kapısı açıyorlar. Biraz da korkudan bunlar... Gümrük kapıları için bize muhtaçlar. Onlar da iyi biliyor: polis istemezse değil kaçak mal getirmek, havadaki kuşları bile düzüştüremezler.

Yılma Durak'ın bu sözleri toplu halde gülmelerine yol açtı. Kendi sözlerine Durak da güldü. Sağ elinin ucuyla dudaklarının kenarını sildi. Acaba ne demek istiyordu, lafı nereye getirecekti. Abuzer Uğurlu, Bekir Çelenk gibi insanlar için nasıl böyle laf etmeye cesaret edebiliyordu. Acaba iş bozulmuş muydu?

— Evet arkadaşlar durum bu. Yani İpekçi meselesi önce onların meselesi. Herifin bizim aleyhimize yazıp yazmaması o kadar dert değil. Abuzer'e göre, bunların rakipleri MHP'ye para yardımı yapıyor diye kendilerini sıkıştırıyormuş. Tamam aralarında kavga var ama gerekçesi bu değil. Sadece pazar kavgası, güçlü olma kavgası. Bunlarla ilgili koca bir dosya İpekçi'ye verilmiş. Herif yayımlayacakmış Milliyet'te. Çelenk'in de, Abuzer'in de tüm seceresi İpekçi'de. Bizden de epey isim var. İşin içinde bir sürü paşa, bakan da gözüküyormuş. Hepsı ayakta... İş çözmek için baskı, tehdit işe yaramamış. Gazeteyi iş ortakları Kemal Derinkök aracılığı ile almaya kalkmışlar. İpekçi karşı çıkmış, olmamış. Ankara'ya gidip Albay'ımla konuşmuşlar. O da onaylamış. Herifin ortadan kaldırılmasından başka çare yok gözüküyor.

M. Ali durumu anlamaya başlamıştı. Abuzer ile Çelenk giderse partiye gelecek para kaynağı nanay. Ya kendi işi. Sigara işi ne olacak? Vay ibnenin İpekçi'si. Yahudi dönmesi pezevenk. Ulan şimdi emir versinler tek başına gider, kellesini getirirdi.

— Sizle iki günde bir toplanacağız. İpekçi ile ilgili bilgilere ihtiyacımız olacak. O işi Mehmet Şener çözecek. Şener'in Milliyet Gazetesi'nin hemen dibinde çay ocağı var. Ayrıca Gazete içinde bir arkadaşımız var. Herif kaçta gelir kaçta gider, evi nasıl, çevre ne durumda. En fazla bir aylık süremiz var. Silah ve araba konusu tamam. Yalnız pasaport hikâyesi var. Bu arada o işleri de tamamlamak gerekiyor. Oral sen o konuyu çöz. Gerekirse Abdullah'tan yardım istersin. Ha bir de şey var. Neydi genç arkadaşın ismi?

Oral Çelik, M. Ali'nin adının sorulduğunu en çabuk anlayan oldu. Gülerek:

— Yavru! dedi. Bir ara gözleri dalıp, boş boş bakan M. Ali irkildi, bir şey anlamamıştı. Oral'a "ne var?" diyecekti ki Yılma Durak sertçe karşılık verdi:

— Ne yavrusu yahu? İsmi neydi kardeşim?

M. Ali şaşkın sağa sola baktı. Kendisine soruluyordu. "Mehmet Ali" diyebilirdi. Sinirini belli etmemeye çalıştı ama yüzü kızarmıştı.

Siz ilerde göreceksiniz Mehmet Ali'nin ismini diye geçirdi içinden. Görünmek istediği gibi olmayı bir türlü beceremediğinin ayrımındaydı M. Ali. Zaten kendini saklama çabası her halinden de belli oluyordu. Bu kısa sessizliği Yılma Durak bozdu:

— Bak kardeşim M. Ali, dedi Durak. Yalçın ile Oral Taksim'de bir ev tuttular. Hemen eşyalarını topla, yarın sen de onların yanına taşın. Birarada olmanız gerekiyor. Hepinizi tek tek aramayalım. Yarın günlerden ne? Salı... Tamam perşembe günü öğleden sonra eve gelirim. Mehmet sen de orada ol!

Yılma Durak'ın hemen ardından da o çıktı. ertesi gün öğleden önce eve taşınmak için hazır olacağını söyleyince Oral Çelik, saat onikide birini gönderip otelden onu aldırabileceğini belirtmişti. Yol boyunca kafasının karıncalanması geçmedi, aksine arttı. Otele sıkıntıyla attı kendisini. Önce odada oturmak istemedi, bir süre lobide amaçsızca gezindi. Olmadı oturdu. Iııh, müthiş bir can sıkıntısı. Sonunda odaya çıktı. Canı eşyalarını toplamak istemiyordu. Eşyaların toplanmasını ertesi güne bıraktı.

Nasıl bir can sıkıntısı... Kitap okumaz, gazete okumaz. Pek içki ile arası da yok. Ne yapmak lazım? Bir ara aklından dışarı çıkmak geçti ama bundan da hemen caydı. Ayakkabılarıyla öylece yatağın üzerine bıraktı kendini. Gözlerini tavana dikti, kafasını hiç oynatmadan gözlerini bir sağa bir sola doğru yatırdı. Ardından gözleriyle daireler çizmeye başladı. Aklına bir şey gelmiş olmalı aniden yataktan kalktı, telefona yapıştı. Resepsiyondaki çocuk epey geç açtı telefonu:

— Nerdesin lan? Bi saattir bekliyoruz...

— Helaya girmiştim abî.

— İyi iyi. Bi hat ver şehiriçi için.

Hat düşer düşmez hızla çevirmeye başladı.

— Abi merhaba.

— Alo, buyrun?

— Alo alo, Oral abiyi aradım.

— Ha yavru sen misin? Söyle benim.

— Hiç, canım sıkıldı da. Sen ne yapıyorsun diye bir arayayım dedim.

— Ulan korkuyor musun yoksa?

— Tövbe abi, ben korkar mıyım? Sen söyleme bari.

"Korkma" lafını duyar duymaz yine sinirleri tepesine sıçramıştı. Ona korkmak yakışır mı?

Karşıdaki ses, M. Ali'nin sinirlendiğini hissedince üstüne üstüne gitmeye başladı:

— Ulan yavru. Bilirsin korkunun ecele faydası yokmuş, ama çamaşırlara zarar verirmiş.

Ne demek istediğini anlamadı ama belli ki iyi bir şey söylemiyordu. Lafı değiştirmek en iyisiydi:

— Ben yarın onbirde falan hazır olurum. Beni alacak arkadaş onbirde gelebilir.

— Tamam yavru, hadi iyi geceler.

Ettiği telefon huzursuzluğunu gidermek bir yana bir de sinirlerinin ayağa kalkmasına yol açmıştı. Perdeyi aralayıp aşağıyı seyretti bir süre. Caddeden oluk gibi akan kalabalık. Kim bilir aralarında kaç tane komo, kaç tane devlet-millet düşmanı vardır. Şeytan diyor durdur kalabalığı tek tek kimlik kontrolü yap. Doğum yerinden, okulundan, kılığından, bıyığından hatta konuşmasından bile anlaşılır bu itler. Sonra bas tokadı, ardından kurşunu sık ağzına. Memleketin başına ne iş geliyorsa komolardan geliyor. Devlet devlet değil ki. Üç beş milliyetçi insan nasıl başetsin bunca komoyla? Hoş, onun gibi on kişi olsa çok şey değişir ya, neyse... Bakmayın siz isimlere. Yok Oral Çelik'miş, yok Mehmet Şener'miş, yok Abdullah Çatlı'yımış yok Yılma Durak'mış... Vallahi hepsini cebinden çıkarır. Şans işte. Hepsi hava. Gün gelecek herkes kimin ne olduğunu görecek.

Bunları düşünürken "haaayyt" diye bağıırıp duvara aniden bir yumruk attı. Eli biraz acıdı ama üstünde durmadı. Şaka maka huzursuzluğunun kaynağı belliydi. İlk kez bu kadar ciddi bir işe uygun görülmüştü. Baştan ciddiye alınmamıştı ama koca Yılma Durak, Abuzer Uğurlu, MİT görevlisi işin içindeydi. Ürkümüştü ürkmesine ama bunu kendi kendine bile söyleyemiyordu. Gözünün önüne anesi geldi. Ardından kardeşi... İki ay var ki Malatya'ya gitmedi. Fedakâr, sessiz yoksul annesi... Kavgalı ayrılmışlardı ama anne bu, insan özlüyor. Sigara işini aldıktan sonra iyiden iyiye eli para görmüştü ama para göndermiyordu. Nereden nereye.. Anımsıyordu, daha dün olmuş gibiydi. Üniversite sınavı için para bulamamışlardı. Sınava bir gün kala iki tavuğu satıp eldeki parayla sınava girebilmişti. Yoksuluğun gözü çıksın. Yok yok hemen para göndermeliydi. Yarın olmazdı da ertesi gün...

Verdiği karar rahatlattı onu. Yavaş yavaş soyunup yatağa uzandı.

Huzursuz yatınca erken uyanırdı hep. Sabah eşyaları toplamak uzun sürmedi. İki bavul, bir karton kutu, iki naylon torba, bir de çanta. Oral'ın gönderdiği çocuk saat tam da 11'de geldi. Eşyaları indirdiklerinde kapıdaki kamyoneti görünce şaşırdı. Ulan akıl var yakın var, bir otel odasında ne kadar eşya olur? Bari kamyon gönderselerdi.

Gelen çocukla pek konuşmadı. Herkes yerini bilmeli. Alttaki adamlarla konuştun mu tepene çıkarlar, değerini anlamazlar. Çömez daha, işin başında... Yine de Taksim'e yaklaşırken dayanamayıp sordu:

- Senin ismin ne?
- İrfan abi.
- Nerelisin ?
- İstanbullu.
- Asıl nerelisin?

— B bam Garslı, anam Ber embeli,

— Ber embe ne lan?

— Ordu'nun şeyi...

— Haa anladım. Peki okuyor musun?

— Bilmim ki.

— Nasıl bilmin ki lan?

— Yani orta sondan bekliyorum.

— Peki beni tanıyo musun?

— Tanırım abi kurban olam. Aksaray  lk  ocaklarında bir se-
minere gelmi tim ordan biliyorum.

Ses  ıkarmadı M. Ali, tanınmasından hoşnut kalmıştı. Belli
etmedi. Bir süre sessizliğin ardından yeniden laf attı:

— Bi avuç eşya için koca kamyoneti kim gönderdi? Bari kamyon
g nderselerdi.

Genç  ocuk bu kez hiç ses çıkarmadı. O da üstüne gitmedi.

— Peki senin ehliyetin var mı? diye sordu. Gözlerini yoldan
ayırmadan, ba ını yukarı kaldırarak "yok" işareti yaptı  ocuk. Sa-
dece gülümsedi bu yanıt  zerine M. Ali. Bir daha da evin önünde
duruncaya kadar hiç konu madılar. Kamyonetten ilk M. Ali indi. İki
naylon torba ile çantayı aldı. Kutu ile bavulları genç çocuğa bıraktı.
Kamyonetin önünde durup delikanlıyı bekledi.

— Oral'lar evdeler mi?

— Bilmim ki? Ben onları g rmemi em. Herhal evdedirler.

— Ev hangisi?

— Deha  u.

Intercontinental Otel'i'nin hemen ardındaki parkın az ötesinde
kalan dar sokağa bakan be  katlı eski bina a doğru hareketlendi.
Apartmana girdikten sonra tekrar durdu. Delikanlı elindeki iki ba-
vulu apartmanın önüne barakıp, karton kutuyu almak için kamyonete
doğru seyirtti. Kamyonetin kapısını kilitleyip kutuyu kucakladı.
M. Ali uzaktan bağırdı:

— Kaç numara lan?

— Hemen giriş kat, sağ taraf!

Birkaç adım ötedeki kapıya yöneldi. Kısa kısa üç kez bastı zile. Kapıda hiçbir isim yoktu, zilde de... Kapıyı Yalçın Özbey açtı:

— Oooo! M. Ali hoşgeldin. Biraz geç kaldınız.

Hiçbir şey demeden içeri girdi, elindeki naylon torbaları ve çantayı girişe bıraktı. Koridordan salona geçti. M. Ali'nin ardından gelen delikanlının getirdiği diğer eşyaları alan Yalçın kapıyı kapattıktan sonra salona girdi:

— Ev nasıl? Üç oda daha var. Sol taraftaki oda senin.

M. Ali ses çıkarmadan köşedeki koltuğa oturdu. Yalçın yeniden sordu:

— Evi beğendin mi?

— Ev kimin?

— Ben tuttum, emlakçı aracılığı ile. Yeri iyi, hem de geniş.

— Oral abi nerede?

— Akşama doğru gelir... Çay koydum, içersin değil mi?

M. Ali belli belirsiz başını salladı. Özbey mutfığa doğru giderken kapı çaldı. Delikten baktıktan sonra açtı. Gelen Yavuz Çaylan'dı.

— Gir gir, M. Ali'de geldi, içeride.

M. Ali ayağa kalkıp salonun girişinde Yavuz'la el sıkıştı. Ardından kapının yanındaki eşyalarını toplayarak kendisine gösterilen odaya girdi. Oradaki iş kısa sürdü. Salona girdiğinde Yalçın seslendi:

— Gel gel, çayın soğuyor.

— Neler yaptınız? diye sordu Yavuz Çaylan. Yalçın'la M. Ali birbirlerine baktıktan sonra yanıtı Yalçın verdi:

— Pek bir şey yok daha...

Bu anıt Yavuz'u şaşırtmıştı:

—Nasıl pek bir şey yok? Bizden habersiz bir iş mi çeviriyorsunuz? Vallaha sizin dilinizin altında bir şeyler var. Anlatın bakalım hele bir.

M. Ali ile Yalçın yine birbirlerine bakiştılar. Yalçın'ın hıyarlığı işte. Hoş Yavuz taş gibi ülkücü delikanlıdır. Malatyalıdır. Çok iyi arkadaşdır ama "bir şey saklı kalacaksa saklı kalmalıdır." Yalçın kekeleyerek karşılık vermeye çalıştı:

—Eee, yok canım. Yani önemli bir şey yok... Ha sen bu sıralar Ankara'ya gitmiyor musun?

— Bırak palavrayı da dilinin altındakini anlat, dedi Yavuz. Yalçın işi şakaya vurmaya çalıştı:

— Ulan her şeyi anlatmak zorunda mıyım? Bunu da bil-meyiver.

Şakanın ayarının kaçtığını. Yavuz'u kırdığını düşününce devam etmek zorunda hissetti kendisini:

— Şaka yaptım canım. Ama önemli bir iş var. Bizden saklı tutmamız istendi. Kusura kalma...

Bu sözler Yavuz'a daha ağır gelmişti. Ondan saklı ha... M. Ali söze girdi:

— Bak bir şey söyleyeyim mi? Ben Yavuz'un üzerine şoför tanımam. Yemin ederim İstanbul'da, hatta Türkiye'de onun üzerine araba kullanan yoktur. Öyle değil mi Yavuz?

—Bilmez miyim, diye ekledi Yalçın. Yılma Durak'a söylemek lazım. Bakarsın işte beraber oluruz.

Son sözler biraz olsun yumuşatmıştı Yavuz'u. Olumsuz hava dağılmıştı. Biraz Parti Genel Merkezinden, Başbuğdan, komünistlerden, kurtarılmış bölgelerden, İTÜ'deki gelişmelerden ve Ülkücü Gençlik Derneği'nden konuştular. Onlar da Ülkü Ocakları kapatılmadan önceki dönemi arıyorlardı. ÜGD örgütlenmesi onları bir türlü tatmin etmiyordu. Hava kararmadan Yavuz Çaylan izin is-

tedi. M. Ali'yle kucaklaştı. Yalçın'la el sıkıştı. Kapıda Yavuz'un aklına bir şey geldi, döndü:

— M. Ali önümüzdeki hafta belki Malatya'ya gidiyorum. Eve söyleyeceğin bir şey var mı.?

— Sağol... Yakında mektup yazacağım zaten. Bir de para yatıracığım anamgile.

Az önce yaptığı hatayı tam gidermediğini bilen Yalçın söze girdi:

— Bana sorarsan Malatya'ya gitme. Bu sıralar ayrılma ortadan. Her an gerekebilirsin.

Ses çıkarmadı Yavuz. "Hayırlı akşamlar" diyerek çıktı. Onun ardından konuyu bir daha konuşmadılar. Oral Çelik ise gece onbir sularında geldi. Çok içki içtiği her halinden belliydi. Kenarlarından çekilmiş gibi duran gözleri kızarmış, küçük göz bebekleri o dar alanda âdeta hapsolmüştü. Kısa süre havadan sudan konuştuktan sonra önce Oral, ardından M. Ali ile Yalçın odalarına çekildiler.

Onca içki içmesine rağmen sabah en erken kalkan Oral Çelik olmuştü. Onu mutfakta çay demlerken buldular. Hep birlikte kahvaltüyü hazırladılar.

— Yavru, peynir kalmamış, bi de karşıdan sıcak bir ekmek al. Sağa sola bulaşmadan ama, dedi Oral Çelik.

— Peki abi, diyerek kapıdan çıkarken Oral seslendi:

— Yavru... Yavru gel.. Gir içeri... Ulan belindeki ne? Ekmek almaya tabancayla mı gidilir? Fırın mı soyacaksın ulan?

M. Ali, ardından Yalçın sonra üçü birlikte güldüler. M. Ali sessizce belindeki tabancayı çıkarıp odasına götürdü. Onun ardından Oral başını iki yana sallayarak:

— Bu herif büyümecek yahu! dedi.

Bunun üzerine Yalçın "işin içine M. Ali'yi de soktunuz ya. Allah hayırlar getire. Başımıza bir iş açmasın da" dedi.

Oral oturduğu sandalyeden başını kaldırıp bir süre Yalçın'ı süzdü:

— Merak etme. Onun işi önemli değil. Dün gece Yılma Durak'la beraberdik. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar konuştuk sayılır. M. Ali sadece ön hazırlıkta olacak. Araştırmada sadece.. Merak etme sen.

— Buna sevindim, dedi Yalçın. Ha aklıma gelmişken dün öğleden sonra Yavuz geldi eve.

— Hangi Yavuz?

— Malatyalı İnek Yavuz. Yavuz Çaylan...

— Ha bizim Yavuz. Napıyormuş inek?

— İyi iyi. Aklıma geldi de. Belki bilmiyorsun, çok iyi araba kullanıyor. Belki bizim işte işimize...

— Sen karışma bu işlere, diye tersledi Oral Çelik.

Sonra da hareketinin fazla sert olduğunu düşünmüş olmalı ki, "oğlum o işler bizi aşar. Bize sorarlarsa söyleriz. Olabilir de..." diye telafi etmeye kalktı.

— Ben ona bir şey söylemedim ama Malatya'ya gidecekmiş. Gitmemesini, önümüzdeki günlerde lazım olabileceğini söyledim.

— İyi demişsin... Bu Yavru nerede kaldı yav?

— Gelir şimdi.

Ağır kanlı adımlarla az sonra geldi M. Ali'de. Kahvaltıda fazla konuşmadılar. Kahvaltıdan sonra Oral Çelik giyinip çıkarken:

— Bugün evden ayrılmayın. Belki öğleden sonra toplanacağız. Ben size ya haber yollarım ya da kendim gelirim. dedi.

Bütün gün evden ayrılmadılar. Ancak haber de gelmedi. Ha şimdi ha biraz sonra derken akşamı buldular. Oral Çelik bu kez daha da geç geldi.

— Yavru çay koy. Anlatacaklarım var size.

M. Ali ses çıkarmadan mutfığa yollarırken, Oral odasına girdi. Az sonra yeniden salona girip başköşeye oturdu:

— Arkadaşlar iş çok ciddi. Hemen çalışmaya başlamamız gerekiyor galiba. Zaman problemi var. Zaman çok dar... Yarın öğleden sonra dörtte Kadıköy'deki Efes İşhanı'nda olacağız. Abuzer Uğurlu'nun yazıhanesinde.

Konu üzerinde daha fazla konuşmadan odalarına çekildiler. M. Ali sıkılmaya başlamıştı. Yataktan kalkıp odasının köşesindeki masaya oturdu. Önündeki kâğıdı gelişigüzel karalamaya başladı. Sanki beyni karıncalanıyordu. İçine kocaman bir karaltı gelip yerleşmişti. Bu sonsuz sessizlik, gergin hareketsizlik içinde korkunç bir olayın bu sessizliği bozacağı, acımasız, altüst edici bir olayın aniden ortaya çıkacağı duygusunu sık sık yaşar olmuştı. Soluğunu tutarak, korkudan çılgına dönmüş bir biçimde bekler, beklerdi ama sonunda hiçbir şey de olmazdı. Hareketsizlik daha bir hareketsizleşir, sessizlik bir kat daha sessizleşir. Nereden geldiğini, nasıl çıktığını bilmediği sesler, kopuk kopuk, gerçek dışı görünümle gözünün önüne geliyordu. Korkusu inanılmaz, anlatılmaz ve acımasız olana dek giderek artar, artardı. Onun bu dayanılmaz halinde imdadına hep annesinin hayali koşardı. Onun yanında kendini güvencede hissediyordu sadece. Allah kahretsin bu kez anasının hayali bile gözünün önüne gelmiyordu. Ani bir hareketle kalemi dakikalardır anlamsız biçimde karaladığı kâğıda saplamaya başladı. Kalemin ucunu sürterek karaladığı kâğıdı yırttı. Kalemin ucundan masa da payını almıştı. Kalkıp yatağa uzandı. Bir sigara yakmaya niyetlendi, ancak kendinde kalkacak gücü bulamadı. Gözlerini kapattığında onu bekleyen uçuşan yıldızlarla karşılaşınca hemen açtı gözlerini.

Gergin bir savunma hali içinde kaskatı kesilmiş, sırüstü yatıyordu. Gözlerini iyice açıp tavana dikmişti. Yorulunca gözlerini ve kafasını odada olup bitenlere yöneltmeye çalışarak çevresine bakındı. İçinde dehşet, çılgınlık, daha doğrusu sözcüklerle tanımlanması çok zor bir korku ve ölçsüz bir umutsuzluk vardı. Hepsinden önemlisi eni sonu belirsiz bir umutsuzluk...

En iyisi uyumaya çalışmaktı. Yarın ola hayır ola...

İpekçi'yi Takip

Gözlerini açtığıında, karşıdaki odanın kapısı açıktı. Kafasını uzatıp baktı. Oral Çelik kalkmıştı. Salonda da kimse yoktu. Herhalde mutfakta olmalıydılar. Doğruca banyoya yönelip yüzünü yıkadı. Kirden, pembe rengi kahverengileşmeye yüz tutmuş havluyla yüzünü kuruladı. Havlunun bir ucu ile önce sağ sonra sol kulağının içini sıvazladı.

Üstündeki çizgili pijamayı çıkarmak için odaya girmeden önce seslendi:

— Oral abii... Biraz bekledikten sonra “Yalçının...” diye seslendi. İıhh hiçbir yanıt yok. Bir kez daha ve daha güçlü seslendi.

— Kimse yok mu?

Hiçbir karşılık gelmeyince pijamayı çıkarmaktan vazgeçip doğruca mutfığa yöneldi. Allah Allah, kimse yok. Saate baktı. Vay anasını, saat onbire geliyor. “Amma uyumuşum,” diye düşündü. Hızla, üstünü değiştirmek için odasına yöneldi. Çorabın teki nerede? Allahın belası. Elindeki teki burnuna götürdü. Bugünlük de

giyilebilirdi. Nasılsa çizme giyiyordu, öbür teki neredeydi bu meretin? Komidinin arkasına düşmüş olabilir diye komidini çekiyordu ki sokak kapısının anahtarla açıldığını duydu. Gayri ihtiyarı yas-
tığın altına yerleştirdiği silaha gitti eli. Sağ elindeki silahı arkasına saklayıp salona doğru yöneldiğinde Yalçın Özbey ile karşılaştı.

— Ooo maşaallah, oğlum saat kaç? dedi Yalçın.

M. Ali rahatlamıştı. Ardına sakladığı silahı ortaya çıkardı. Sağ elinde silah sol elinde tek bir siyah çorap Yalçın'ın gülmesi için yeterliydi;

— Ne o lan çorap mı avlıyorsun? Bu ne hal?

Hiç ses çıkarmadan odasına gitti. Az önce kenara çektiği komidinin altında bulmuştu çorabının tekini. Rahatça giyebilmek için yeniden salona girip köşedeki koltuğa oturdu.

— Hiç bu kadar geç kalmazdım. Niye beni uyandırmadınız?

— Horultunu kesmek istemedik.

— Oral abi gelecek mi? diyerek o konunun üstüne gitmedi.

— Yok. O sekizde gitti. Öğleden sonra Kadıköy'de bizi bekleyecek.

— Gene ne var?

— Ulan saçmalama, git bir daha yüzünü yıka. Bugün Abuzer Uğurlu'nun bürosunda buluşmayacak mıydık?

— Haa tamam. Kadıköy falan deyince karıştırdım... Çay var değil mi?

— Var var. Altını ısıt istersen.

Aceleyle çoraplarını ayağına geçirip mutfığa geçerken Yalçın seslendi:

— Bi çay da bana ver. Kahvaltı yapacaksan ekmek naylon torbanın içinde.

Salonda birlikte çay içerken tek kelime bile konuşmadılar. Saat ikiyi geçerken evden birlikte çıktılar. Önce taksiyle Karaköy'e,

oradan da vapurla Kadıköy'e geçtiler. Vapur inişinde iskelede kalabalık dikkatlerini çekti.

— M. Ali şuraya bir bakalım ne oluyor? diye sordu Yalçın. Henüz birkaç metre kadar kalabalığa yönelmişlerdi ki durumun ayrımına ilk Yalçın vardı:

— Dur, dur, Komünistler bunlar. Bildiri dağıtıyorlar.

— Ne yapalım, dağıtalım mı? diye sertleşti M. Ali. Eliyle belini yokladı. Hay aksi! Tabancasını almayı unutmuştu. Yalçın koluna girdi, yönlerini değiştirdiklerini belli etmemeye çalışarak yürüdüler.

— Şimdi zamanı değil. Derneğe telefon ederiz, onlar gerekeni yapar. Sen sağa sola bakma. Görmemiş gibi yap. Bu itlerin çevrede adamları vardır. Başımıza iş almayalım.

Efes İşhanı'nın önüne geldiklerinde daha saat dörde varmamıştı. Komünistlerin Kadıköy İskelesi'nde rahat rahat bildiri dağıtmasına, müdahale edememelerini içlerine sindirememişlerdi. Ülkücü Gençlik Derneği'ne telefon etmek için, saatin gelmemiş olmasına karşın Efes İşhanı'ndan içeriye girdiler. Kapıyı bir kez hafifçe çalmaları bile yetti. Kapıyı açan genç çocuk onları doğrudan daha önce gördükleri salona aldı. Mehmet Şener çoktan gelmişti bile...

— Hoş geldiniz. Erkencisiniz bakıyorum.

— Sorma. Komolar iskeleyi tutmuşlar, bildiri dağıtıyorlar. Aralarından geçtik. Şurdan derneğe bir telefon edeyim de haber vereyim, dedi Yalçın.

— Çiçek yok, dedi Şener. Haberimiz var. Emniyete haber verdik. Az sonra dağıtırlar.

— Abuzer abi yok mu?

— İçerdeler.

— İçerdeler mi?

— Oral'la Şahin Tolunoğlu da var.

Yalçın M. Ali'ye dönüp "Bak Oral çoktan gelmiş" dedi. Bir süre sessiz kaldılar. M. Ali pencereye doğru yönelip dışarıyı seyretmeye koyuldu. Sessizliği kapının zili bozdu:

— Çatlı gelmiştir, dedi Mehmet Şener. Üçü birden gözlerini kapıya diktiler. Ancak her kimse, gelenin ayak sesleri ters tarafa yöneldi.

— Çatlı'dır diye yineledi Şener. Herhalde Abuzer ağabeyin odasına geçtiler.

Bu sözü söylediğine pişman oldu aniden. Onlar Abuzer'in odasında, bunlar burda. Niye? Durumu Yalçın da anlamıştı ama sadece bakışmakla yetindiler. M. Ali saatine baktı. Dördü çeyrek geçiyordu. Havayı değiştirmek için Yalçın söze girdi:

— Ben ÜGD'ye bir telefon edip bu komolar ne oldu öğreneyim.

Şener karşılık vermedi. Telefona doğru yönelirken kapı açıldı. Abuzer Uğurlu önde, Oral Çelik, Abdullah Çatlı en arkadan da Şahin Tolunoğlu girdi:

— Hoş geldiniz beyler. Buyrun oturun.. Kusura bakmayın sizi biraz beklettik. Biz içeride bir ön görüşme yaptık...

Kimseden bir ses çıkmayınca Uğurlu devam etti:

— Tekerler dönmeye başladı arkadaşlar. Her şeyi açık seçik konuşalım. Süremiz çok kısıtlı. İş son derece sessiz ve temiz biçimde bitmeli. Şimdi Aralık ayının sonundayız. Şubat'a gelindiğinde bu iş bitmeli.

Sustu. Kendisini dinleyen yüzleri teker teker inceledi. Hepsiyle gözgöze gelmeye çalıştı. Ağzının her iki yanında biriken tül ürükleri sağ avcunun içiyle temizledi. Yutkunduktan sonra devam etti:

— Hepimiz biliyoruz ki bu işler için en iyiler sizlersiniz. Size güvenimiz tamdır. Ayrıca hepinizin son derece yürekli, sağlam milliyetçi gençler olduğunuzu da biliyoruz. Hiç vakit geçirmeden, hatta bugünden itibaren araştırmalara başlamanız gerekiyor. Bu iş en uygun nerede, ne zaman ve nasıl yapılmalı? Bunu araştırıp bulacağız. Elimizde bir kısım bilgi mevcut. İstihbaratçı ağabeyiniz

Şahin Tolunoğlu size yardımcı olacak. Ayrıca gazete içinde bize yardımcı olacak arkadaşlarımız var. Onlardan sadece bir tanesi ile, o da gerekirse bağlantı kuracağız. Daha önemlisi gazetenin ya-
nındaki işhanının çayocağını Mehmet Şener kardeşimizin iş-
lettiğini söylemiştim. O gazetede işleyişi gayet iyi biliyor.

— İsterseniz şimdi İlçe binasına gidelim. Görev dağılımı yap-
makta yarar var, diye söze girdi Oral Çelik.

Sustu Abuzer. Gözünü Oral Çelik'e dikti. Başka söyleyeceği var
mı diye bekler gibiydi. Besbelli lafın ortasına dalınmasına bo-
zulmuştu. Hiçbir şey demeden sürdürdü konuşmasını:

— Evet olabilir. Ama şimdi anlatacaklarımı bitireyim is-
terseniz.. Deyyusun ev adresi, arabası, kaçta gelir kaçta çıkar, bun-
ların hepsi var elimizde. Önce araştırma için görev bölümünü yap-
malısınız. Eldeki bilgiler doğrulanmalı. Sonra tarih ve yer
belirlenmeli. En son işin bitirilmesi için, kim ne yapacak bunu hal-
ledeceksiniz. Bunu en iyi siz, kendi aranızda yaparsınız. Benden ne
istiyorsanız onu söylersiniz. Silah silah, bomba bomba, araba araba,
para ise para, boksa bok. Her ne ise işte gerekeni hallederiz.

Son cümlesini bitirdikten sonra Oral'a doğru dönerek, "tamam
mı kardeşim?" diye sordu. Herkes başıyla onayladı. Toplu halde
kalkmak için davranmışlardı ki kapı açıldı. Etekleri dizinin bir karış
üstünde, uzun boylu, dar elbiseleri içinde salınan sarışın, tepsiyle çay
getirdi. Tüm dikkatler kızın üzerinde toplandı. Gerçekten bir afet..
İlk çayı Abuzer'e doğru götürürken o başıyla "istemem" işareti yaptı.
Kız geri dönünce sanki hepsine bir sihirli el dokunmuş gibi başlarını
sarışının bacaklarından kurtardılar. Şener ile Çelik, sonra M. Ali
gözüne geldiler. Aynı şeyleri düşünmüş olmalılar. Kızcağız gi-
dinceye kadar kimse bir daha süzmedi onu. En şaşıranı M. Ali ile
Yalçın Özbey olmuştu. Kıza bakmamak için ikisi de gözleri ile ta-
vanı taradılar. Onların bu hali Abuzer'in hoşuna gitmişti. Hafifçe
gülümsedi. Ama kimse niye güldüğünü anlamamıştı.

Çaylar içilirken hiç kimse konuşmadı. Çayın sonuna gelinirken Abuzer Uğurlu, bir süredir koluna oturduğu koltuktan ayağa kalktı. İki eli de cebindeydi. Oral Çelik'e doğru yönelerek:

— Bizlerle bağlantıyı Abdullah kurar, siz isteklerinizi ona iletin bu kâfi. Zaten bugünden itibaren Abdullah da sürekli sizle birlikte olacak, dedi. Oral sessizce baş salladı. Ardından Abdullah'a baktı. Ani bir hareketle ayağa kalktı:

— Bize müsaade. Aksaray'da ilçede şöyle olan biteni bir gözden geçirip, ne yapacağımıza bir bakalım.

Bu söz üzerine topluca ayağa kalktılar. Onları geçirmek için Şahin Tolunoğlu da Abuzer'in yanına geçti. Abuzer Uğurlu "Allah yardımcınız olsun. Gazanız mübarek ola" dedi sadece. Teker teker tokalaştılar.

Asansörde hiçbir şey konuşmadılar. Hemen kapının önünde taksiye bindiler. Abdullah Çatlı işhanının önünden "yarım saat içinde gelirim" diyerek ayrıldı. Takside sessizliği bozan Mehmet Şener oldu:

— Yılma Durak niye gelmedi. Haberi yok mu?

Oral Çelik "var, var. Sonra katılacak." demekle yetindi. Yol boyunca sessizlik sürdü. Gerçekten de artık tekerlek dönmeye başlamıştı. M. Ali'nin gözü denize, denizdeki vapura öylece asılı kaldı.

Süre Kalmadı

— Bu işi adam gibi halledersek namussuzum yer yerinden oynar.

Yalçın Özbey'in sözleri odadaki sessizliği dağıttı. Oral belli belirsiz Özbey'in yüzüne baktı, yeniden elindeki gazeteye çevirdi başını. Özbey'i, Mehmet Şener yanıtladı:

— Allahın izniyle işi kazasız belasız bir bitirelim de...

Özbey'le birlikte M. Ali de başlarıyla onayladılar. M. Ali içinden geçirdiği "ulan amma büyüttünüz işi" düşüncesini sesli ifade etmekten son anda vazgeçti. Abdullah Çatlı "yarım saat içinde gelirim" demişti ama bir saat doluyordu ve hâlâ ortada yoktu. Yılma Durak, Uğurlu'nun bürosundaki toplantıya niye katılmamıştı? Şimdi de ortada yoktu. Sessizlikten sıkılmaya başlamışlardı ki Çatlı kapıyı vurmadan hızla içeri girdi. Aynı hızla, daha kapıdan girerken çıkarmaya başladığı pardösüsünü boş koltuklardan birisine fırlattı:

— Kusura kalmayın arkadaşlar. İsteyerek gecikmedim. Şöyle bir toplanıp oturalım.

Başta Oral Çelik olmak üzere hepsi isteksiz biçimde oturdukları koltukları ortaya doğru çektiler. Doğrusu Abdullah'ın "işin başıymış" pozisyonunda gözükmemesini içlerine sindirememişlerdi. Belki Abdullah da onların bu düşüncelerini biliyor ama bundan sinsice bir haz duyuyor olabilirdi. Tümü bakışlarını Abdullah'a çevirmişler, ne diyeceğini merak ediyorlardı. Öyle ya o, bir saat Abuzer Uğurlu ile başbaşa görüşmüştü.

Bakışları üzerine toplayan Abdullah Çatlı, beklenmedik bir atiklikle koltuktan kalkıp masaya yöneldi. Çekmeceden kâğıt ve kalem alarak yeniden oturdu:

— Baştan söyledim, isteyerek gecikmedim diye. Abuzer ağabey fena sıkıştırdı. "iş şimdiye kadar çoktan bitmeliydi. Yapmayacaksanız söyleyin, biz kendi başımızın çaresine bakarız" diyor. Ben de...

Oral sinirlenerek müdahale etti:

— Boyacı küpümüymüş bu? Öyle daldır çıkar, olsun bitsin. Daha ne kadar süre geçti ki bu iş bize verileli.

Oral'ın bu sözlerini diğerleri de onaylamakta gecikmediler. Çatlı eliyle "tamam" işareti yaptı:

— Ben de aynı şeyleri söyledim. Genel Merkez'e bildirmişler. Başbuğ Yılma Durak'ı bunun için Ankara'ya çağırdı zaten. Bugün toplantıya o da onun için gelemedi.

— Eeee, diye karşılık verdi Oral Çelik.

— E'si me'si bu! dedi sert biçimde Abdullah. Bana ne söyleniyorsunuz? Ben olan biteni iletiyorum...

Durup dururken ortam gerginleşmişti. Kimse bir şey söylemeyince Çatlı devam etmeyi uygun buldu.

— Neyse. En geç Şubat'ta işin bitmesi isteniyor. Bence verilen süre yeterli.

Elini cebine atıp, çıkardığı cüzdanından takvimi aldı, kalemle işaret koydu. Bugün 17 Aralık 1978... diyelim ki 30 Ocak'ta işi yaptık. Yaklaşık 45 günümüz var.

— Daha önce de bitiririz, dedi Oral Çelik. Az önceki sertliğine karşılık.

Abdullah kafasını takvimden kaldırıp uzun uzun yüzüne bakıp gülümsedi. Oral'ın tavrının, kendisinin konumundan kaynaklandığının ayırımıydı iyiden iyiye:

— Ben mesela dedim. Yeterli olan süreyi aldım nasılsa. Şubat'a kadar zamanımız var. Ön hazırlıkları tamamlarsak, günü belirleriz. Ben işin büyütüldüğü kadar zor olacağını sanmıyorum. Belki sonucu şamatalı olur, hepsi o kadar! Ülan şurada beş Malatyalı biraraya gelmişiz, dünyayı yerinden oynatırız be!

Son sözler gergin ortamı birden yumuşatıveren, sihirli sözler olmuştu âdeta. Tütünün yüzüne tebessüm yayılırken, M. Ali hızını alamayıp gülmeye başlamıştı. Bazen olur ya, insan bir türlü ağzını toplayamaz.

— Ön hazırlık için görev bölümü yapılacak. Şener zaten İpekçi'nin gazeteye giriş çıkışlarıyla ilgili bilgiye sahip. Yalçın'la M. Ali, İpekçi'nin arabası, evi, park yeri hakkında bilgi toplayacak. Biz Oral'la silah, pasaport işlerini çözeriz. Sonra yeniden biraraya geleceğiz. 10 Ocak tarihi iyi mi?

Kimseden ses çıkmadı. Çatlı devam etti:

— Tamam öyleyse, 10 Ocak'ta yine burada. Aman arkadaşlar; iki de bir aynı şeyleri konuşuyoruz ama kusura kalmayın: Önümüzdeki kırk gün çok önemli. Bu süre içinde hiçbir işe bulaşmayın. Hatta sigara işine bile... Uğramayın bir süre. Zaten zamanımız da olmayacak. Ayrıca bu konuyu en yakınınız bile bilmesin. Elbirliği ile üstümüze düşeni yapalım.

Mehmet Şener Çatlı'nın kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Başıyla okeyledi Çatlı. Şener bunun üzerine kalkıp tek tek el sıktıktan sonra odadan ayrıldı. Ardından Yalçın Özbey kalkmaya davranıyordu ki Çatlı müdahale etti:

— Biraz daha oturun!

Koltuğundan kalkıp yeniden masaya yöneldi. Ortadaki çekmeceyi açması ile kapaması bir oldu. En alt çekmeceyi açtı, sert hareketlerle çekmeceyi karıştırdı. Bulamamıştı. Kapıyı açıp seslendi:

— Nuri!.. Nuri lan!

— Buyur abi, diye biri fırladı hemen partinin odacısı.

— Bi İstanbul haritası getir!

Kapıyı kapatıp yerine oturdu.

— Bazı bilgiler vereyim de ondan sonra kalkarsınız.

Oral Çelik Yalçın'a dönerek lafa karıştı:

— Nereye gideceksin?

— Bizim emlak bürosuna. Bir arkadaş beni bekleyecekti, geç kaldım diye karşılık verdi Yalçın Özbey.

— Aman arkadaşlarını eve getirme. Kim olursa olsun. Sen de M. Ali, diye müdahale etti Çatlı. Kimse karşılık vermedi. Açılan kapıdan giren odacı elindeki İstanbul haritasını uzattı. Yandaki sehpayı önüne çeken Çatlı, haritayı açtı. Bir süre harita üstünde aradığı semti bulmak üzere parmağını gezdirirken Nişantaşı'nı bulunca haritaya daha da yaklaştı:

— Hah işte burası! Teşvikiye'de, şu gördüğümüz Emlak Caddesi... Tamam... Vay anasına, amma uzun caddeymiş. Hah, karakol sokağı.. Ev burada işte. Sizin burada yapacağınız, eve kaçta geliyor? Yanında başkaları oluyor mu? Sokakta durum ne? Hangi saatler kalabalık, hangi saatler tenha oluyor. Sokaktan açılan yollar. Bağlantılı olduğu cadde ve sokakların tümünün durumu, hatta çevrede neler var? Sonra arabayı nereye park ediyor? Şabah kaçta çıkıyor? Trafik durumu... Tamam mı?

Haritada Teşvikiye'nin çevresini dolmakalemlerle çerçeveledikten sonra katladığı haritayı uzattı. Özenle cebine yerleştirdi Yalçın Özbey. M. Ali ile ayağa kalktıklarında Oral Çelik, M. Ali'ye "Nereye? Eve gideceksen bekle, biraz sonra çıkalım" dedi. M. Ali geri dönüp pencere kenarındaki koltuğa oturdu. Yalçın çıktıktan sonra, Çatlı sesini daha öncekine oranla daha da alçaltarak Oral Çelik'le konuşmaya başladı. Sıkılan M. Ali bir süre pencereden dışarıya gözüktü. Çalışma masasının etrafında bir tur attıktan sonra, biraz da konuşmalara kulak misafiri olmak için yakınlarında bir koltuğa oturdu:

— Durum çok sıkışık Oral. Bildiğin gibi değil. Gümrüğe atanan adamların tüm listesi de verilmiş İpekçi'ye. Kilit noktada bu adamlar. Kilit kırıldı mı, parti, örgütler anında dağılır. İş bir an önce çözmezsek valla düğümlendik demektir.

— Yahu Çatlı buna karşı çıkan yok ki. Yalnız bir şey söyleyeyim bu iş temiz biçimde bitse bile, Abuzerlerin başı çok ağrıyacak. Gümrüklere hiç düşünmeden çok boktan herifleri da atadılar. Açık üstüne açık veriyorlar. Bizim çocukların bir kısmı da çok rezil çıktı. Sen de biliyorsun. Harun'u mesela.

— Hangi Harun? Ha, Harun Gürel'i diyorsun. Evet haklısın. İpsala Gümrük Müdürü yaptılar yav. Olacak şey değil.

— Herif astsubayken yemediği nane kalmamıştı. Sahtecilik var, yolsuzluk var, tecavüz var, sarkıntılık var. Bunlar için derin araştırmaya gerek yok ki. Bari bunların yerine adam alsalar. Valla bunlar hepimizi yakar.

— Tamam Oral. Ama şimdi bunlar bizim işimiz değil. Ben de Abuzer ağabeye aynı şeyleri söyledim. Güvenilir başka adam bulamıyoruz diyor. Yoksa onlar da rahatsız. Yılma Durak da senin gibi düşünüyor. Genel Merkez'e bu düşüncesini açacaktı... Neyse. Önümüzde epey iş var.

Bu sözlerinin ardından ceketinin sağ cebinden bir tomar para çıkartıp Oral Çelik'e uzattı:

— Şunları al. Acil Malatya'ya gitmen gerek. Durumu ayarla. Bizim komiserle konuş. Pasaport işi olabilir. Tedbirini alsın. En geç 9 Ocak'ta burada ol. 10 Ocak toplantısı çok önemli. Planı yapacağız.

Oral Çelik hiç karşılık vermedi. M. Ali'nin gözü paraya takılmıştı. Hiç bu kadar çok parayı bir arada görmemişti. Birlikte kalktılar. Tokalaşıp ayrıldılar. Yolda hiç konuşmadan doğruca eve girdiler. Yalçın Özbey gece yarısı eve geldiğinde, onlar çoktan yatmıştı.

İz Peşine

Kapının sertçe vuruluşu ile uyandı ama gözlerini açmadı.

— Yavru hadi kalk, kaldır kışını.

Bu sözler gözlerini açmasına yol açtı. Boş gözlerle önce kapıya sonra yere baktı. Neden sonra birden aklına geldi ve yataktan fırladı. Salona geldiğinde çay hazırды. Yalçın, bir elinde çay öbür elinde ekmek arasına sıkıştırdığı peyniri yerken, Oral Çelik gülerек kendisine bakıyordu:

— Ulan yavru seni kimseler uyandırmasa ömür boyu uyursun.

— Yok uyumuyordum.

Bu kez Oral'la birlikte Yalçın da kahkaha attı. Patlayan kahkaha, ağzındaki ekmek ve peynir parçalarının ortaya saçılmasına neden oldu.

— Ulan hâlâ uyuyorsun? Git bir yüzünü yıka. Ben çayını koyuyorum.

M. Ali hiç ses çıkarmadan doğruca banyoya yöneldi. Aynada uzun uzun yine kendini süzdü. Önce gözlerini sonra da ağzını sonuna

kadar açıp kapadı. Dişlerini, önce üst sonra altları öne doğru uzattı. Tam bir orangutana benzemişti. O günlerde Darwin Teorisi'ni bilse, bu teoriyi doğrulamış olan bir tip olduğuna kanaat getirirdi. Başını, iki eliyle destekleyerek olduğu yerde birkaç kez çevirdi. Boynundan gelen kıkırdak seslerinden huylandı. O daracık banyoda birden dizlerinin üstüne çöküp, ellerini havaya kaldırdı. Öylece iki üç sefer kalkıp doğruldu. Ayağa kalkıp belinden itibaren, elleri açık gövdesini arkaya doğru esnetmesiyle ortalık büyük bir gürültü ile çınladı. Çarpan kolu önce, duvarda asılı çamaşır kovanını, ardından da yine duvarda asılı leğenleri devirdi. Gürültüden o da korkmuştu.

— Memet Ali ne oldu lan?

O durumda yakalanmak istemeyen M. Ali, hızla toparlanıp “bişey yok” diye karşılık verdi. Telaşla ortalığı toparlarken, yaydığı gürültü sürüyordu hâlâ ama içerden yeni bir müdahale ile karşılaşmadı. Ter içinde kalmıştı. O hızla başını suyun altına soktu. Hoş, insanları yalnız olduklarında, gizlice izleme olanağımız olsaydı, dünyada pek akıllı kimsenin yaşamadığını kavrardık.

Başını kurulayarak çıktı banyodan. İkisi birden gülümseyerek onu süzdü. Oral Çelik başını iki yana sallayarak:

— Yüzünü yıka dedik banyoyu yıktın ulan! Doğduğun yeri, geçmişini bilmesem tam Karadenizli diyeceğim. Ha Karadenizli Temel ha bizim yavru.

— Yok be, delidir melidir ama zeki çocuktur Memet Ali, diye itiraz etti Yalçın, uğraşma şu oğlanla.

— Yavru mu zeki? Ulan Allah buna yürü ya kulum dese, gider arabasını satar. Hergele sırf hava...

Ürkek gözlerle ikisini birden süzdükten sonra, hiç karşılık vermeden çayın başına oturdu. Hareketsizliği Oral Çelik bozdu, oturduğu yerden kalkarken:

— Saat on oldu. İkiniz de biraz acele edin. Noterden nüfus hüviyet cüzdanı örnekleriniz çıkartılacak. Akşam olmadan hazır ol-

ması lazım. Ben büyük ihtimalle bu gece Malatya'ya gidiyorum. Sizin pasaportlar için.

— Biz gelmeden alabilecek misin pasaportları? dedi Yalçın. Oral Çelik bu sözlere alındı.

— Ne o lan, bizi adam yerine koymuyor musun?

— Onun için demedim. Yani pasaport sahibi olmadan verirler mi?

— Ben alırım. Hoş, gitmeden telefonla da halledebilirdim ama zaman kısıtlı. Garantili olsun diye gidiyorum. Benim iş pasaportla bitmiyor ki. Dönüp başka işleri tamamlayacağını. 10 Ocak'a kadar her şey bitmeli.

Kimse ses çıkarmadı. Kısa sürede hazırlanıp çıktılar. Birlikte yakındaki noterden gerekli belgelerini alıp, akşam Oral Çelik'e teslim ettiler. Ertesi sabah ise, ellerinde İstanbul haritası Teşvikiye'de turaladılar. Hele ertesi gün... Çevre sokaktan dönerken Abdi İpekçi'nin arabası ile karşılaştıklarında... İkisi de ama özellikle M. Ali çok heyecanlandı. Ah şurda işi bitirivermek... Ne kadar kolaydı her şey aslında. Geri dönüp arabayı nasıl ve nereye park ettiğini belirlemeleri gerekiyordu. Yalçın, heyecandan adımlarını hızlandıran M. Ali'nin kolundan tutup durdurdu:

— Oğlum deli misin? Biraz yavaş, sakın ol. Kimsenin dikkatini çekmemeliyiz. Bekle... Bak herif karşıdan girdi. Hem arabada iki kişi daha var.

Az ilerdeki apartmanın önünde durdular. Buradan İpekçi'yi tam olarak seçemeseler de arabayı görebiliyorlardı.

— Ulan fıstık gibi BMW'ye kurulmuş herif. Valla altımızda bir araba olsa, işi burada bitirirdik, dedi M. Ali.

— Gevezelik etme, diye karşılık verdi Yalçın Özbey. Sakin biçimde sigarasını yakarken M. Ali'ye döndü.

— Saat yediyi beş geçiyor. Bunu not edelim. Üç beş gün daha, aynı saatlerde buralarda olmalıyız... Pezevenk, her gün birileri ile gelme bari. Aksi takdirde iş çok zorlaşır.

Dönüp yeniden arabaya baktı. İpekçi, elinde çantası, iki arkadaşıyla konuşarak karşıdaki apartmana, evine girdi.

— Şimdi ne yapacağız? diye sordu M. Ali.

— Döneceğiz. Yarın akşama doğru yenide burada olmalıyız.

Karakol sokağından son derece sakın adımlarla, sabahtan berturaladıkları Emlak Caddesi'ne çıktılar, bir süre yürümeyi tercihttiller. M. Ali uzun bir sessizlikten sonra konuştu:

— Arabaya saatli bomba yerleştirmek niye düşünülüyor?

Yalçın hiç karşılık vermeyince de devam etti:

— O kadar MİT'ten adam var. Sabah ayarlarsın bombayı. Arabayı çalıştırdı mı güm!

"Ya Sabır" der gibi başını salladı Yalçın Özbey:

— Bu engin fikirlerini toplantıda söyle istersen... Ulan bizden ne istediler? Onu yap yeter! Senin düşündüğünü onlar düşünemez mi? Âlâsını düşünürler. Vardır bir hesapları... Bak M. Ali lütfen biraz akıllı ol. Sakinleş. Aklını başına topla. Böyle bir fırsat bir daha eline geçmez. Vallahi de billahi de gözünün yaşına bakmazlar. Senin yerinde olmak isteyen milyonlarca adam var. Eline böyle bir şans geçmiş, heba etme. Yalnız kendini değil bizi de yakarsın.

Az sonra taksiye bindiler. Bir daha benzeri bir konuşma hiç geçmedi aralarında. Tam altı gün daha üst üste gittiler İpekçi'nin sokağına. Yalçın'dan yediği zılgıt gücüne gitmesine gitmişti ama söylenecek bir şey yoktu...

Toplantıya bir gün kala Oral Çelik de eve geldi. Malatya'dan döneli üç gün olmuştu ama "Önemli işler takip ettiğini" belirterek eve gelmediğini söylemekle yetindi. Anlattığına göre işler eksiksiz tamamlanmıştı. Toplantıda gereken karar alınacaktı. Yalçın da M. Ali de coşkuyla kendilerine verilen işi tamamladıklarını söylediler. Laf lafı açınca saatin biri geçtiğini ayımsayıp, odalarına çekildiler.

Hayretbir şey: O sabah M. Ali ilk uyanan oldu. Aslında saat çok erken değildi ama... Yalçın da, Oral da uyuyordu. Onlardan önce

kalkmış olmasından tuhaf bir haz duydu. İnadına sesli biçimde kapıları açıp kapattı. Ardından radyoyu sonuna kadar açtı. Radyo operasyonu işe yaramıştı. Önce Oral, ardından Yalçın uyandı. Birbirlerine selam bile vermediler. Oral salona girdiğinde "çayı koymadın mı daha?" diye sordu. Unutmuştu. Hay Allah! "Hemen koyayım" demeye kalmadan Oral çoktan mutfağın yolunu tutmuştu bile. Az sonra içerden, "Ulan anan bu havada mı gelin oldu? Ya kes ya da kıs bu radyoyu!"

— Bugün kaçta toplantı? diye sordu M. Ali, radyoyu kapatırken. Yalçın bir süre düşündü. O da hatırlamıyordu. Sonradan aklına geldi:

— Saat konuşulmadı ki... Neyse Oral biliyordur. Herhalde öğleden sonradır.

Konuşmalarına kulak misafiri olan Oral Çelik mutfaktan seslendi:

— Toplantı öğleden sonra birde. Ben biraz sonra çıkacağım, sizle orada buluşuruz.

Tuhaftır o sabah kimsenin canı kahvaltı yapmak istemedi. Oral bir saat kadar sonra dışarı çıktı. Öğle saatlerine kadar ne M. Ali ne de Yalçın Özbey'in ağzından tek laf çıktı. Besbelli ikisini de heyecan sarmıştı. Belki bunu yüksek sesle ifade etmiyorlardı ama, onları heyecanlandıran yapılacak iş değil, kendilerine bu derece önem verilmiş olmasıydı. Yoksa bir mikrop temizlemek ne ki? Ha İpekçi, ha Ahmet-Mehmet. Sıkarsın ağzına kurşunu biter, hepsi aynı can...

Aynı zamanda sanki gözleriyle anlaşmışlar gibi odalarına girip giyindiler. Saat onikide birlikte evden çıktılar.

Karar Alınıyor

Parti binasının merdivenlerini çok yavaş çıktılar. Ortalık son derece sakin, kimsecikler yok gibi. Mehmet Şener'in kullandığı odaya girdiklerinde Şener ve Oral ayakta, pencere önünde konuşuyorlardı.

— Ooo erkencisiniz beyler, diye laf attı, saatine bakarken Oral Çelik. Şener eliyle koltuklara doğru buyur etti ikisini de.

— Nasıl, size düşen kısım tamam değil mi? diye sordu Şener. İkisi birden, işi küçümsercesine başlarını salladılar.

— Çatlı ile Yılma Durak biraz sonra burada olurlar. İsterseniz masaya geçelim, diye devam etti.

Önde Yılma Durak ardında Abdullah Çatlı birlikte girdiler az sonra. Hepsi ayağa kalktı. Yılma hepsinin elini sıktı. Masanın başına da o oturdu. Hepsinin gözü onlardaydı ama o kafasını masanın üstünden kaldırmadı. Belli belirsiz bir ıslık çaldı. Elini ağzına götürüp bıyıklarını sıvazladı.

— Evet arkadaşlar. Sanırım herkes kendine düşen işi yaptı. Bir aksilik var mı? Soruya kimse karşılık vermedi.

— İyi iyi. Biraz sonra zaten ayrıntılı konuşacağız. Ben, biliyorsunuz Ankara'ya gidip döndüm... Neyse fazla uzatmayayım. Hepsinin gözü üzerinizde. Bu işi çok önemsiyorlar. Abuzer hatta Bekir Çelenk, hepsi tutuşmuş durumda. Onlar Genel Merkez'e bastırmış gibi geldi bana.

Oral Çelik müdahale edecekmiş gibi hareketlenince, eliyle "sus" işareti yapıp devam etti:

— Tamam, ne diyeceğini biliyorum. Ben de Genel Merkez'e durumu olduğu gibi söyledim. Abuzer'lere de hak vermek lazım. Acele etmeleri normal. Biz Şubat'ta işi tamamlayacağımızı söylemiştik. Şubat olmadan halledebiliriz. Ha unutmadan... Neyse bunun şimdi önemi yok. Şimdi, Mehmet sen başla.

Herkes elindeki kâğıtları ortaya dökmüştü çoktan. Yılma Durak çıkardığı boş kâğıda not almak için hazırды:

— İpekçi saat dokuz ile on arasında gazeteye geliyor. Kapıda bir yığın herif karşılıyor. Arabanın anahtarını kapıdaki görevliye bırakıyor. Genellikle akşama kadar gazeteden ayrılmıyor.

— Sabahları arabada yalnız mı? Kendisi mi kullanıyor arabayı?

Yılma Durak'ın sorusu üzerine Şener başını kaldırıp baktı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi devam etti:

— Evet kendisi kullanıyor. Şimdiye kadar sabahları yanında birisi ile geldiğini hiç görmedim. Sonra... Hah, akşamları sekiz civarında çıkıyor. Akşamları yanında adam olduğu da oluyor, yalnız gittiği de.

Yılma Durak, Şener'in sözünü kesip Yalçın Özbey'e döndü:

— Saatler uyuyor mu? Yani akşama eve gelişini soruyorum.

— Pek uymuyor. Biz üç kez rastladık... Önceki gün saat yediyi geçte eve geldi.

— O zaman en geç altıbuçukta gazeteden ayrılmış olmalı. Evet...

— Mehmet Şener'in dediği gibi bazen yanında birileri oluyor. Bir de şey var; Her seferinde eve gelmiyor. Mesela iki gün saat onda geçtik, arabası yoktu.

Aynı işi Yalçın'la birlikte yapmışlardı ama kendisine soru sorulmamasına bozulmuştu M. Ali. Huzursuzluğunu yenemeyince, varlığını hissettirmek için lafa karıştı:

— Evet araba yoktu!

Yılma Durak yeniden Mehmet Şener'e döndü:

— Çıkış saati pek tutmuyor. Ne diyorsun?

— Ben genel durumu söyledim. Herifin kimi zaman öğleden sonra gelip, gece yarısı da gazeteden ayrıldığı oluyor. Ancak genellikle yedi-sekiz arası gazeteden çıkıyor. Sonra ayda en az dört beş gün Ankara'ya gidiyor.

— Tamam o önemli değil. Elimizde İpekçi'nin tüm programı olacak. Kimle görüşecek, nerede toplantıya katılacak, Ankara'ya mı İzmir'e mi Adana'ya mı hangi boka giderse bileceğiz. O iş tamam... Yalnız şu çıkış saati önemli. Şener sen çay ocağını üç beş gün boşlama, Yalçın sen de daha titiz not al, üç beş gün daha izlemen gerekiyor.

M. Ali sinirden kıpkırmızı kesildi.

— Ben ne yapacağım?

— Sen de... Yalçın'la beraber değil misin zaten? diye umursamaz bir ifade ile karşılık verdi. M. Ali'nin huzursuzluğunu anlamamak olanaksız. Oral'la Çatlı birbirlerine bakıp gülümsediler. Durumu Yılma Durak hissedince M. Ali'ye sordu bu kez:

— Harita ne oldu?

Önlerinde açık olan haritayı iyice önüne çekti. Elleri titriyordu. Kıvrılan yeri açmaya çalışırken, diğer köşeler de kıvrıldı. Haritayı düzeltmiyor âdeta güreş ediyordu. Ciddi havanın iyiden iyiye dağılmasına yetti M. Ali'nin heyecanı. Yılma Durak dahil hepsi birden gülmeye başladılar. Ne yapsın? Hiç duymamış gibi davranmayı

uygun gördü. Kendisine saatler sürmüş gibi gelen haritayı düzeltme işini tamamlayıp Yılma Durak'a doğru uzattı:

— Yer çok müsait!

Yılma Durak şaşırды, diğerlerinin yüzüne baktı:

— Ne diyorsun oğlum?

— Yani herifi temizlemek için bölge müsait.

— Ha öyle mi? dedi gülümseyerek. Dur bakalım, daha yer konusuna karar vermedik.

Bir süre haritayı inceledi. Parmağı ile bir yeri işaret ederek:

— Teşvikiye... Emlak Caddesi'nde mi oturuyor?

— Yok, hemen sağdaki sokak. Karakol Sokağı, diye Yalçın Özbey karşılık verdi.

— Trafik durumu nasıl?

— İyi, müsait! Üstelik tek yönlü yol.

Bukezhem M. Ali hemde Yalçın birlikte yanıt vermişlerdi. Bu komik duruma kimse gülmedi.

— Gazetenin önü uygun değil gibi geliyor bana.

— Değil. Zorda kalınırsa belki ama, çok riskli. Bin tane herif var.

— Eve dönüş daha mı iyi diyorsun?

— Yalçın'la M. Ali'nin anlattıklarına göre daha uygun. Baksana elli tane yere açılıyor. Trafik de uygunmuş.

Bu sefer Oral Çelik söze karıştı:

— Ankara'yı niye düşünmüyoruz? Şart mı İstanbul?

— Şart! Ankara'da nasıl yaparsın? Herif bir dakika yalnız mı kalıyor? Uçaktan iniyor insanlar karşılıyor, insanlar eşlik edip, bir dolu herif yeniden havaalanına getiriyor. Oral yine harikalar yaratıyorsun. İş Ankara'da yapılacak olsa sana iş düşer mi? Sen pasaport işlerini ne yaptın?

— Ben hâlâ Ankara olabilir diyorum. En uygunu orası. Ankara'da adam mı var? Gene iş bize düşer...

— Pasaport?

— Tamam. Pasaport işleri tamam. M. Ali'nin pasaportu haftaya gönderilecek. Normal işlem. Yalçın'ın Çatlı'nın, Şener'in hepimizin pasaportu var. Şener'le Yalçın'ın sürelerini uzattırdım.

Kapının çalınmasıyla sustular. Refleksle herkes önündeki kâğıtları önüne doğru çekti. Gelen üst kattaki Ülkücü Gençlik Derneği'nden, yeni yetişen gençlerdendi:

— Abdullah abi. Ankara'dan arıyorlar, önemliymiş!

— Sonra arasınlar, iki saat sonra dedi Yılma Durak. Sonra vazgeçti. Bak bakalım Abdullah, ama kısa kes.

Abdullah daha çıkmamıştı ki M. Ali'nin kafasına "dank" etti. Bu işe girişiliyor diye kendisinin hem ÜGD'den hem de MHP'den kayıtları silinip yok edilmemiş miydi? Peki niye Abdullah hâlâ ÜGD Genel Başkan Yardımcısı'ydı? Yok yok, haksızlık yapmamalı. Oral ile Yalçın'ın da kayıtları silinmişti. Hoş, Abdullah Çatlı'nın silinse ne olur, silinmese ne olur? ÜGD yöneticisi olmuş bir kere... Çatlı fazla gecikmeden döndü:

— Kusura bakmayın. Önemli bir şey değilmiş.

Yılma Durak başını haritadan kaldırdı:

— Arkadaşlar, işlerin tamamlanmadığı açık. Şu saatler konusunu kesinleştirmek gerekiyor. Pasaportlar bir gelsin. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmek gerek. Bu işler en ufak hatayı affetmez. Çatlı silah işi ne oldu?

— Silah tamam da...

— Eeee?

— Temiz silah gerekiyor. Silah, kaç tane isterseniz hazır. Abuzer'lerden alacağım. Şimdi alsam bile nereye koyacağız? Bir tarih belirlenir, kaç tane gerekiyor onu söylerseniz...

Doğru, daha önce sana bir şey söylememiştik. Bir tane, yok iki tane yeter... İyi olsun ha. Sen gördün mü, neler var?

— Her şey var. Browning var, Walter var, Smith Wetson var...

— Haa iyi, tümü iyi. Mesela Browningle Walter al. Dokuzluk değil mi?

— Evet, istediğiniz zaman alabilirim.

Yalçın Özbey konuşmayı böldü:

— Silahları ben saklayabilirim. Benim emlak bürosu uygun.

— Tamam, şimdilik dursun da... 20'si diyelim. 20 Ocak'ta son toplantıyı yapıyoruz.

Konuşmasını bitirdikten sonra ayağa kalktı. Önündeki haritayı ve kâğıtları katladı. Haritayı önce Oral'a uzattı, yanlışlık yaptığını anlayınca Yalçın'a verdi:

— Vallahi kafam kazan gibi. Üstüme korkunç ağırlık çöktü. Ben gidip yatmak istiyorum. Dediğim gibi 20'sinde görüşürüz. Yüzdük kuyruğuna geldik işin. Göreyim sizi. aman dikkat. Bir şey olursa Çatlı bulur beni.

Çıkarken "aman işleri ihmal etmeyin" diye yineledi uyarısını. Tek tek yeniden el sıkıp çıktı. Zaten hepsi ayağa kalkmıştı. Masanın üzerindeki kâğıtlarını toplayıp koltuklara geçtiler. Çatlı cebinden bir ufak kâğıt parçası çıkardı:

— Oral sen paranı aldın. Dur üstünü çizelim. Yalçın'ın hesabı, tamam. Yalçın, dediğin bankaya yatmış. M. Ali senin de yatmış olmalı... Bakayım. Evet. M. Ali Malatya Yapı Kredi'ye ikiyüz bin lira geçen ay göndermiştik.

M. Ali toparlandı. Ancak pek aldırış etmiyormuş gibi davranmaya çalıştı:

— Kimin adına? diye sordu.

— Senin adına. Sonra... Bende üçyüz bin liran daha var. Yatacak yer varsa yatırayım. Yoksa verebilirim de.

— O ilk yatan ikiyüz bin bitti zaten. Annemgillere, gerisi pasaport için.

— Ne diyorsun oğlum? Ne yaparsan yap, bana ne? Para sorunu yok, yetmezse yine veririz.

Mehmet Şener gülerek lafa karıştı:

— Abuzer'in parasına iyi sahip çıktın ha. Gören de cebinden veriyor sanır.

Şener'in müdahalesi birden buz gibi bir hava estirdi salonda. Aslında Şener'in sözleri hem M. Ali'nin, hem Oral'ın, hem de Yalçın Özbey'in akıllarından geçip de dillendirmediği sözlerdi. Bir süre sessizlik oldu:

— Arkadaşlar, diye sakın başladı Çatlı; şaka yapılacak yer var, yapılmayacak yer var. Benim ağzımı açtırmayın. Hiçbirimiz için iyi olmaz.

Bu açıkça bir restti. Ancak resti kimse görmeye cesaret edemedi. Ses çıkarmayınca yeniden M. Ali'ye döndü:

— Sen ne diyorsun? Üçyüz bin lirayı ne yapacaksın? Vereyim mi, yatacağı yer var mı?

— Bankaya yatıracağım. Malatya Ziraat Bankası'na. Yüz bin benim hesabıma. Yüz bin de anama, Müzeyyen Ağca adına. Gerisini alayım.. İstersen ben de yatırabilirim.

— Yok tamam ben hallettiririm. Al yüz bini, deyip saymaya başladı. Ardından Malatya Ziraat Bankası Müzeyyen Ağca diye not aldı. Notunu tamamlamıştı ki M. Ali soru sordu:

— Aksaray Ticaret Bankası'ndaki hesabı Ziraat Bankası'ndaki hesaba geçirtebilir miyiz?

— Olur, emrin olur. Evde yıkanacak çamaşır falan varsa, temizliğe de geleyim bir gün ha?

M. Ali anlamamıştı. Çatlı devam etti:

— Bir hesapta büyük para gözüdürse herkesin dikkatini çeker. Hatta başka bankalarda yüklü paranız varsa, çeşitli bankalara dağıtın. Şener sen aldın.

— Yüzelli binim daha vardı.

— Tamam, şimdi vereyim mi?

Onaylamak amacıyla başını salladı sadece. Küçük defterden Mehmet Şener yazısının da üzerini çizdi. Notlarını, yeniden iç cebinden çıkardığı cüzdanına yerleştirdi bu sefer.

— Yirmisinde burada buluşuyoruz aynı saatte. Ben Derneğe çıkıyorum. Görüşürüz. Ha unutmadan, yarın öğleden sonra seminer var. Ankara'dan "hoca" geliyor. İslamcılara giydirecek yine. Gel-seniz iyi olur.

— Mustafa Hoca mı? diye sordu Şener. Çoğu ilk defa duyuyordu bu ismi.

— Kaç tane hoca var? Tabii ki Mustafa Hoca... Hadi eyvallah, deyip çıkarken Şener öyle arkasından bakakaldı. Hiç renk vermeden diğerlerine döndü:

— Çok kuvvetli adamdır. Vallahi yerinizde olsam gelirim. Gazetede de dergide de sürekli yazıları çıkar.

M. Ali anımsamış gibi yapıp "a o hoca mı?" dedi. Oysa dergi ve gazete okumayalı herhalde bir dört yıl olmuştu. "Geliriz geliriz" diye ekledi.

Şener'le kapıdan ayrıldılar. Biraz ilerde ise Oral ayrıldı. Yalçın'la yol üstünde bir şeyler atıştırıp eve döndüler.

İslamiyet ve Türkler Semineri

Abdullah Çatlı'nın söylediği semineri anımsayan ilk M. Ali oldu. Mutlaka gitmek eğiliminde değildi ama, ortada görünmek hevesindeydi. Çatlı ile orada herkesin içinde el sıkışması bile, konumunu anlamaları için yeterliydi. Oral ve Yalçın da gelsin, birlikte salona girsinler istiyordu. Oral'la Yalçın'ın gelmesi için fazla ısrar gerekmedi.

Üçünün birlikte girmesi mümkün olmadı. Oral alt katta ilçeye girdi. Yalçın'la beraber üçüncü kattaki salona geçtiler. 20 kadar kişi şimdiden gelmişti. Gözüne ilk çarpan Ramazan Gündüz oldu. Uzaktan başıyla selam verince almak zorunda kaldı. Ohoo, bütün kahve burada. Mustafa, Hüseyin, Cemal... Çatlı ise yarım saat sonra Hoca ile girdi. 40 kişiyi bulmuştu kalabalık. Oral ise seminer başlarken yetiştii. Çatlı önce hocayı tanıştırdı kalabalığa. Çiçek bozuğu yüzü ve son derece tiz sesi, ilk bakışta antipatik geliyordu insana. Ancak önemli adam olduğu ve çok bildiği her halinden belliydi.

— Sevgili ülküdaşlar, sevgili kardeşlerim, diye başladı konuşmasına:

— Bugün ülkücü hareket içinde önemli bir mihenk taşı olan hatta kimi zaman bölünmelere ya da tartışmalara yol açan bir konunun üzerinde konuşmak istiyorum. Bir anlamda Arap Milliyetçiliği'nin dini sayılan İslamiyetten söz ediyorum...

Konuşmasını bir ara kesip dinleyenleri gözlemeye başladı. Gelecek tepkiyi merak ediyordu. M. Ali çok içinde değildi ama bu konuda ÜGD içinde tartışmalar hatta sert çatışmalar olduğunu duymuştu. Hoca dinleyenlerden bir tepki gelmeyince devam etti:

— Şimdi bu sözlerim size tuhaf gelebilir. Biraz sonra konuyu daha da açacağım. Ondan önce başka bir şeyden söz etmek istiyorum. Komünistlerin, siyonistlerin, emperyalistlerin en ürktüğü, en korktukları "gerçek milliyetçilik" nedir? Gerçek milliyetçi nasıl olunur? Şimdi komünistlere göre milliyetçilik "faşizm"le eş tutulur. Irkçı, kafatasçı denir. Dünyada kendi ırkını korumayan hiçbir millet yoktur. oysa ki. Bir Rus Devleti, Bulgar Devleti milliyetçi değil midir? Mazlum Türk uluslarını ne adına boyunduruk altına almıştır? Dünyadaki her milli hareket, kendi ırkı için değil midir? Emperyalist devletlerde de milliyetçilik hâkimdir. Milliyetçi olmasa emperyalist olamazdı. Şimdi bu gerçekler yok farzedilerek, Türk Milliyetçiliği gelişmeye başladı mı yok faşistler, yok Hitlerciler diye suçlamalar başlar, insanların kafaları bulandırılmak istenir. Kaldı ki Hitler hangi mantıkla suçlanabilir? Eğer bir kısım korkak milletler yarı yolda onu terketmeselerdi Hitler kendi milletini dünyanın en büyük, en güçlü devleti yapamaz mıydı? Komünistler, siyonistler ve emperyalistler biraraya gelip Hitler'i yoketmemişler midir? Bir milletin kendi kültürüne, geleneklerine, örf ve âdetlerine bağlı kalmadan, milletin varlığını her şeyin üstünde tutmadan yaşaması mümkün müdür? Bana öyle olmayan bir millet, devlet gösterebilir misiniz? Tarihte var olan milletler, kavimler şimdi neden yok? İnsanın doğup büyüdüğü, suyunu içtiği, dedesinin atasının topraklarına, atasının geçmişine, milletine bağlanması nasıl suçlanabilir? Milli değerlerimizi korumak, Devletin ve Milletin bekası için ölümü bile göze almak, hepimizin en basit görevleri

arasındadır. Türklük düşmanları isterler ki Türkler bozulsun, Rus Milleti'ne, Alman, Fransız, Amerikan Millette özensin, onun müziğini, onun filmini, onun saçını başını, elbisesini taklit etsin. Atasını, geçmişini, geleneklerini, adaletini unutsun. Unutsun ki rahat rahat yutsun Türklüğü. Elinden gelse dilimizi bile yok etmek isterler. Onun için komünistlerce yönetilen Dil Kurumu uyduruk kelimeleri milletin aklına sokmaya uğraşır. Düşmanlarımız sonuna kadar milliyetçidirler ama Türk milliyetçiliğini istemezler. İsterler ki Türk Milliyetçiliği olmasın, uyusunlar. Bunun için her yolu denerler. Eroin ile girer, pop müziği ile, cazı ile girer, dini ile girer. Ama ne yaparlarsa yapsınlar Türk Milliyetçiliği ölmeyecek, tersine giderek büyüyecek, iktidara sahip olacaktır. Türk devleti o zaman devlet olacaktır. Dünya Türklüğü eninde sonunda biraraya gelecektir!

Bu sözler büyük bir alkışın patlamasına yol açtı. M. Ali de havaya girmişti. Yalçın'la birlikte ayağa kalkıp alkışladılar. Arkaya döndü. Oral da ayağa kalkıp alkışlıyordu. M. Ali'ye bir göz kırptı gülümseyerek.

— Türk milliyetçiliği, bir Rus, bir Alman Milliyetçiliğine asla benzemez.

Alkışlar dinmeye başlamıştı ki bir süre daha artarak devam etti.

— Arkadaşlar, ülkücü kardeşlerim? Gerçek milliyetçi için ne dedik? Geçmişini inkâr etmez, ona sahip çıkar dedik. Bizim atalarımızın dini ne Müslümanlık, ne Hristiyanlıktır. Bizim atalarımızın dini Şamanizmdir. Her din belli milletlere gelir. Ama yukarıda söyledim, ne dedim? Eroin ile girer, pop müziği ile caz ile girer, dini ile girer demiştim. Müslümanlık, Türk'ün asıl dini Şamanizmi unutturmak, Türkü şamanlıktan uzaklaştırmak için, kılıç zoruyla içimize sokulmuş bir Arap dinidir. Ben bugün yeteri kadar iyi bilinmeyen, bilinmediği için ülkücü kardeşlerim içinde tartışma yaratan bu konu için buradayım. Belki bilmeyeniniz olabilir, ben eski İlahiyat hocasıyım. Uzun yıllar bu konuda çalışmalarım, araştırmalarım oldu.

Az önceki alkış seslerinin yerini, kimi yüzlerde şaşkınlığa, kimi yüzlerde isyana ama çoğunlukla sessizliğe yol açmıştı ki arkadan birisi sert biçimde laf attı:

— İslamiyete batı dünyası da siyonistler de komünistler de karşı hoca. Müslümanlık bize tepeden gelmemiştir, atalarımız Müslümanlığı seçmiştir. Senin dediğin Aleviliktir, Alevilik.

Son derece tiz sesine rağmen, yumuşak bir üsluba sahip Hoca birden sesini sertleştirdi bu laf atmaya karşılık:

— Dinle kardeşim dinle. Bitsin sözlerim, ondan sonra ne diyeceksen de! Bilmeden konuşma. Sözlerimi dinleyince mahcup olacaksın. İslamcı örgütler var. Kime yakın onlar? Okullarda görüyorsunuz. Gidip komünistlerle birlik olmuyorlar mı? İran'da Humeyni komünistlerle işbirliği yaparak gelmedi mi? Akıncılar sana mı yakın komünistlere mi? Erbakan komünist! CHP ile iktidar olmadı mı? Erbakan olmasaydı, millet CHP belasını başında görür müydü?

Hoca önündeki kitabı sinirli bir hareketle yana doğru itti. Bir süre duvara takılı kaldı gözü. Ceketinin önünü açıp, elini beline koydu:

— Kuran'ı ya doğru dürüst okumazlar ya da bildikleri halde yalan söyleyip, gerçeği saklarlar. İslamiyet bir Arap dinidir, daha ilerisi Arap milliyetçiliğini müdafaa eder. Görüyorsunuz dinde bile milliyetçilik... Hani milliyetçilik kötüydü? Faşizmdi, ırkçılıktı, kafatasçılıktı? Bakın İbrahim Suresi Ayet dört: "Biz her peygamberi, kendi toplumunun diliyle gönderdik. İlle de öyle yaptık ki o millete onlara anlatabilsin" Ne diyor Kuran? Her peygamberi kendi toplumunun diliyle gönderdik ki o toplum anlasın. Hangi toplum? Arap toplumu. Kuran Arapça'dır çünkü. Demek ki bugün kendini Müslüman sayan diğer milletleri kapsamıyor İslamiyet.

Beline yerleştirdiği ellerini yeniden indirip arkaya doğru yaslandı. Ceketinin iki düğmesini birden kapattı. Ardından tekini yeniden açtı. Çıt çıkmadan tüm gözler, kulaklar ona çevriliydi:

— Birçoğunuz için şaşırtıcı gelmiş olabilir sözlerim. Biraz

sonra daha da şaşırtıcı gerçekleri anlatacağım. Yalnız bir şeyi söyleyeyim: Arkadaş demin sordu: Nîye, Komünistler İslamiyete karşı diye. Tabii karşı olur, çünkü onlar dinsiz. Her dine karşılar... Bunun için tüm dünyaya yalan ve iftira üretirler. Sadece Rusya'da bunun için çalışan, on binin üzerinde uzmanları vardır... Ben şunu anlatmak istiyorum. Dinsiz millet olmaz. Her milletin kendi dini vardır. Bizim dinimiz Şamanlıktır. Atalarımızın dini. Müslümanlık Arapların dinidir. Kendi dininden, dilinden, müziğinden, örf, âdet ve geleneğinden uzaklaşan milletler yok olur eninde sonunda. Bunlara bağlı olanlar, oyunlara kanmayanlar büyürler. Dinsiz olan komünistlerin eninde sonunda ya yıkılmaya ya da asıllarına dönmeye mahkûmdurlar. Bu nedenle Türkler'in, gerçek milliyetçilerin en büyük sıkıntısı Müslümanlıktır.

—Şamanizmi duydum duymasına ama ne olduğunu vallah tallah bilmiyorum. Şimdi kalkıp sorsam tuhaf kaçır. Etrafta bir de madara olmak var. Ulan siyonizm, komünizm derken başımıza bir de Müslümanlık çıktı iyi mi? Bu İpekçi işi ne olacak? Yarın öğleden sonra gitmek gerek. Bu ara iyi para geldi amma. Anamla kardeşim amma sevinmiştir ha. Belki anam doğru dürüst bir ev alır. Şöyle döşeli bir ev. Bir görsem anamı, evde ayağımı uzatıp sıcacık çorbasını içsem. Hiçbir yemek anamın yaptığı yemeğe benzemiyor namussuzum... diye geçirdi içinden M.Ali. Bir an dalıp gittiğinin ayrımına vardı ve öne doğru uzattığı bacaklarını toplayıp, unutup gittiği Hocaya verdi kulağını yeniden:

—Kur'an Araplar için gelmiştir dedim ama Kur'an, kendilerine Yahudi dini gönderilen İsrailileri de koruyup kollamaktadır. Bakara suresinin 47. ve 122. ayetlerinde aynen "Ey İsrailoğulları! Size verdiğim nimeti ve sizi dünyalara üstün kıldığımı hatırlayın." demektedir. Burada her şey açık değil mi? Arap dünyasının Yahudi düşmanlığı sahtedir. Yahudiliğin gerçek düşmanı Türk Milliyetçiliğidir. Daha da ilginç Muhammet Mustafa, Türkleri düşman kabul etmiştir. Dikkat buyurun kardeşlerim: Almanı, Fransızı, Rusu, Acemi değil Türkleri.

M. Ali daha bir toparlandı busözler üzerine. Biraz hızlı nefes alsa duyulacak neredeyse. Daha bir toparlanıp dikkat kesildi konuşmaya. Keşke demin dalıp gitmese. Kimbilir ne bilgiler kaçırmış olmalıydı.

— Mustafa Hoca bunları nereden çıkarıyorsun, diye sormak aklınızdan geçebilir. Hatta "Bunca ilim adamı var. Onlar bugüne kadar söylemedi, onlar bilmiyor da sen mi biliyorsun?" diye düşünebilirsiniz. Bunun ıspatı İslam dünyasının en sağlam kabul edilen hadis kitaplarında bile bulunmaktadır. Buhari'de, Ebû Davud'ta ve Tirmizi'de vardır. Üçünün de kitabında "Kıtalut-Türk" diye bölüm başlığı vardır. Yani "Türklerle savaş" denilmektedir. İbn Mace'de "Babu't Türk" yani "Türkler Bölümünde", Türkler kıyamet alameti olarak gösterilmekte, Türkler'e nefret saçılmaktadır. Hazreti Mustafa, gelecekte haber verirken "kıyametin bir alameti" olarak "Türkler'le nasıl savaşılacağını" "Türk'lerin nasıl öldürüleceğini" anlatmaktadır. Üstelik hem Türk diye isim verilmekte, hem de yüzlerimizin, derilerimizin, gözlerimizin, burunlarımızın, renklerimiz tarifi yapılmaktadır. Söz konusu hadislerle göre biz Türkler "yüzleri kalkan gibi üst üste binmiş, kıldan ayakkabı giyen, küçük gözlü, kızıl yüzlü, basık burunlu" olarak tarif edilmekteyiz Muhammet Mustafa tarafından. Ve Muhammet "siz Müslümanlar üçüncüsünde Türkler'i yok edeceksiniz. Müslümanlar Türkler'le savaşmadıkça kıyamet kopmayacaktır" demektedir açıkça. Muhammet'in Türklerle bakışı budur işte! Şimdi siz ülkücü kardeşlerimizin aralarında "yok müslümanlıktı yok şamanlıktı" biçiminde tartışmasının ne kadar abes olduğunu kavramış olduğunuzu umuyorum.

Yarım saat önce yana ittiği kitabı, kâğıtlarla dolu dosyayı önüne getirip üstüste koydu. Dikleştirip masaya vurarak düzeltti:

— Teşekkür ederim arkadaşlar. Ha, soracağı bir şey olan?

Kimseden ses çıkmadı. Seminer sona ermişti. M. Ali'nin kafası iyiden iyiye karışmıştı ama diğer kafaların da en az kendisinin ki kadar karıştığına emindi. Yalçın'la birlikte çıkarken birbirlerine ürkek ürkek baktılar. Kapıda Oral onları bekliyordu:

— Ne yapıyorsunuz?

İkisi birden omuzlarını kaldırıp "bilmiyoruz" dediler. Yalçın'ın aklına geldi:

— Teşvikiye'ye gidelim.

Saat dokuzda Dali Oteli'nde buluşmak üzere Oral Çelik'ten ayrıldılar. Saat sekizbuçuğa kadar beklediler ama İpekçi evine gelmedi. Buluşmaya geç kalmamak için beklemekten vazgeçtiler. Daha önce kaldığı otele adımını atmıştı ki resepsiyondaki çocuk tanıdı:

— Vay abicim hoş gelmişsiniz. Bizi boşladınız artık. Nerelerdeydiniz?

Resepsiyondaki çocuğu oldum olası sevmemiş, bir türlü ısınamamıştı. Biraz sahte de olsa, tanınmış olması, böyle ilgi gösterilmesi hoşuna gitmişti. Sadece elini başına götürerek selam verdi. Omuzlarını iki yana sallayarak yavaş adımlarla köşedeki koltuklara geçtiler. Çevik bir hareketle paltosunu çıkarıp arka koltuğa âdeta attı. Oral da aradan uzun süre geçmeden geldi. Bir ufak rakı, ortaya da leblebi istediler sadece.

Hiç konuşmadan, sanki sözleşmişçesine oturdukları salonu gözleriyle taradılar bir süre. Aslında seminerdeki konuşmalar hâlâ beynini tırmalıyordu. İpekçi'nin evini gözlerken Yalçın ile hiç konuşmamışlardı. Dayanamadı konuyu açtı:

— Seminerdeki konuşmalar için ne diyorsunuz?

— Çatlı'ya sor, dedi Oral. Ben burada bulaşacağımızı söyledim. Dernek'ten çıkıp buraya gelecek. Mustafa Hoca ile yemek yiyorlar.

— Hoca buraya mı gelecek? diye sordu Yalçın Özbey.

— Sanmıyorum. Bugün dönecekmiş Ankara'ya.

— Sana göre de şamanlık mı bizim asıl dinimiz? diye tekrar sordu M. Ali. Aslında şamanlıkla ilgili bilgi almak istiyordu ama bilmiyor olmayı içine de sindiremiyordu doğrusu.

— Ben böyle şeylere kafa patlatmam boşuna, dedi Oral Çelik. Genel Merkez'in bu konuda bir tavrı var mı? Yok. Ben Müslümanım arkadaş, kim ne derse desin. Hem burada...

Çatlı'nın içeri girmesiyle sohbetleri yarıda kaldı. Ayağa kalkıp tokalaştılar. Oral topu Çatlı'ya attı hemen. Besbelli ki onun da kafası karışmıştı:

— Memet Ali, Mustafa Hoca'nın seminerini soruyordu. Onu konuşuyorduk.

Abdullah Çatlı güldü. Gelmesi iyi olmuştu. Koca ÜGD'nin Genel Başkan Yardımcısı. Bilgisi de iyidir.

— Tuhaf gelmiştir size değil mi? Valla, bakın... Aslında...

Lafa nasıl başlayacağını kestirememişti. Genzini temizledi. Cebinden çıkardığı bez mendili açıp içine sümkükdü bir kaç kez:

— İş şöyle... Aslında Mustafa Hoca doğru söylüyor. Verdiği misaller de sapına kadar doğru. Ona karşı çıkanlar, söylediklerine hiçbir şey diyemiyor. İş açık... Ancak fazla keskin. Biz politika yapıyoruz. Bunları açık açık söylemek intihar demektir. Millet Müslümanlığı benimsemiş. Hem bizim meselemiz din değil, millet meselesi. Ama biz kendimiz durumu bilelim, bilinçli olalım. Gelecekte bunlar millete daha rahat anlatılır.

Rakılarını bitirip kalktılar. Resepsiyondaki çocuğa yüklü bir bahşış bıraktılar.

Öğle vakti olmuştu herhalde. Eğilip sütunun ardındaki saate baktı. Biri on geçiyordu... Dün de İpekçi'yi o kadar beklemişlerdi. Ya herif İstanbul dışındaysa? Yine gidip saatlerce orada beklemek enayilik.

— En iyisi gidip, telefon edip öğreneyim.

Yalçın, onun kafasından neler geçirdiğini nasıl bilsin?

— Ne öğreneceksin? Hâlâ kafandan atamadın mı şamanizmi, İslamiyeti?

— Yok be. Milliyet'i arayayım diyorum. İpekçi oradaysa tamam. Değilse, yani İstanbul dışındaysa gene saatlerce orada ağaç olmayalım.

"Olabilir" anlamında omuzunu silkti Yalçın. M. Ali paltosunu giyip çıktı. Karşıkı bakkaldan edebilirdi ama giren çıkan duyabilir. En iyisi aşağıdaki jetonlu telefon... Bakkaldan aldığı Milliyet'ten

santral numarasını buldu. Gazete değil PTT santrali anasını satayım. Sürekli meşgul. Hah, çok şükür çalışıyor:

— Alo! Milliyet Gazetesi mi?

— Buyrun efendim.

— Ben Abdi İpekçi ile şey yapacaktım.

Birden heyecanlanmıştı işte. Neyse kız bir şey demedi:

— Bir dakika efendim bağlayayım.

Hoppala. Amma kolaymış herifle görüşmek. Ulan bağlarsa ne yaparım? iyi demek ki İstanbul'da imiş:

— Buyrun efendim.

Karşıdan gelen bayan sesiyle irkildi M.Ali:

— Abdi İpekçi'yi sormuştum.

— Abdi bey toplantıda efendim. Kim aradı diyelim?

— Eee, ben şey... Nurettin deyin, Nurettin Köse. İpekçi bey İstanbul'da değil mi?

— Evet Nurettin Bey. Siz ne için aramıştınız?

— Söyleyin ona, anasını avradını dümdüz edeceğiz. Leşini köpekler yemez o ibnenin. Onun...

Telefon "küt" diye kapandı. Küfür edip rahatlamıştı. Yok yok daha hızını alamamıştı... Birden kendini kaybedivermişti işte. Ahizeyi sert biçimde, neredeyse vurarak yerine yerleştirdi. Kulübenin önündeki buruşmuş kâğıda sert bir tekme savurdu. Allah... Pezevengin taşı. Kâğıt sanmıştı koca taşı. Tırnağını söküyorlardı sanki. "Anam anam" diyerek sağ ayağını kaldırdı. Ayağının ucunu sol ayağına sürttü bir süre. Hafif sekerek eve döndü. Yalçın'a ne İpekçi'ye küfür ettiğini, ne de ayağını taşa vurduğunu söyledi. Odaya girip çorabını çıkardı. Başparmağı ile birlikte iki parmağının tırnak diplerine kan oturmıştı çoktan. Eliyle ovuşturdu. Yalçın görecekt diye korkup yeniden giydi çorabını, acısı biraz geçmişti zaten.

— Memet Ali ne oldu telefon? diye seslendi içeriden.

— Buradaymış pezevenk. Toplantıda dediler.

— İyi öyleyse. Hadi çıkalım. Beyazıt'ta kahveye uğramamız lazım.

Önce kahveye ardından Teşvikiye'ye. Ertesi günde aynı iş... Teşvikiye ile haşır neşir olmuşlardı zaten. Girişi çıkışı, artık ayuçlarının içi gibi öğrenmişlerdi. İpekçi'nin gelişi, çıkışı değişiyordu ama yaklaşık bir genelleme yapılabilirdi. Daha önce verdikleri saat doğrudu. Aralarında, işin gerçekleşmesi için, İpekçi'nin evine geliş ve gidiş saatlerinin en uygun olduğunda hemfikirlerdi.

Gece saat onbire geliyordu ki, Oral Çelik, beraberinde Abdulah Çatlı'yı da getirdi. M. Ali çay koymak için yerinden fırladığında Çatlı karşı çıktı:

— Gel otur, ben bir şey içmeyeceğim. Hemen kalkmam lazım...

M. Ali aynı hızla yerine oturdu. Ne Oral ne de Yalçın'dan ses çıktı. Birlikte Çatlı'yı izliyorlardı.

— Hoş, yarın nasılsa toplantımız var ama... Herkes üstüne düşen işi bitirmiştir sanırım. M. Ali senin pasaport yarın tamam. Ertesi gün elimizde olacak. Bölge ile ilgili çalışma tamamdır inşallah...

M. Ali büyük bir heyecanla lafa karışacak oldu ama Yalçın Özbey daha atik davrandı:

— Bizim iş tamam. Memet Ali içeriden haritayı getir!

M. Ali kendisine karşı yapılan muameleden hiç hoşlanmadığını belli ederek ters ters baktı. İtiraz edemeyerek içeriye, Oral'ın odasına yöneldi. Hareketleri olağanüstü yavaştı. Salondan çıktığında arkasından birbirlerine bakarak gülümsediler. Az sonra haritayla döndü. Özbey'in suratına ters bir bakış daha fırlattıktan sonra haritayı uzattı:

— Sağol, dedi sadece. Dörde katlanmış haritayı açmaya başladı. Yanlış bakıyordu. Türkiye haritasını gösteren sayfayı ters

çevirdi. İstanbul haritasından Teşvikiye'yi çabucak buldu. Üzerinde işaretler vardı zaten. Çatlı seri bir hareketle haritayı önüne çekti.

— Ulan ne akıl yoksunu herifsiniz be! dedikten sonra haritayı önce ortasından ikiye ayırdı. Özenli bir şekilde Teşvikiye'nin bulunduğu bölgeyi haritadan kopardı. Koca harita, boşu boşuna yük yanınızda.

— Valla hiç aklımıza gelmediydi, dedi gülerek Özbey. Akıllı herifsin vesselam! Memet Ali'nin yüzünden, bunun onun akıl etmesi lazımdı.

M. Ali'nin patlamasına zaten çeyrek var. Hemen atıldı:

— Saçmalama yahu, ben zaten... diyordu ki hepsi birden kahkahayı patlattılar. Hele Yalçın... Neredeyse gözlerinden yaş boşandı. Kendisini koltuğun üzerine atarak gülüyordu. M. Ali dalgaya düştüğünü anlamıştı anlamasına ya renk vermemeye çalıştı.

— Neyse çocuklar, diye kesti Çatlı. Haritayı ne yapacaktınız?

— Durumu göstereyim diye...

— Boşver durumu murumu. Nasılsa yarın konuşacağız. Yani iş tamam değil mi? Önemli olan bu. Silah tamam. Ha, bak unuttuyordum. Ulan Memet Ali hep senin yüzünden...

M. Ali bu kez aynı duruma düşmedi. Başını iki yana sallamakla yetindi. Onlar da deminki gibi gülmediler.

Çatlı cebinden bir tomar para çıkardı:

— Şu yüzer bin liranızı alın. Ne olur ne olmaz. Yarın ikide buluşuyoruz. Bana müsaade. Hepinize iyi geceler.

Ayağa kalkıp Çatlı'yı yolcu ettiler. Hiç konuşmadan odalarına geçtiler. M. Ali yatağının altındaki bavulu çekti. Gözden bir tomar para çıkardı. Tek tek saydı. İkiyüz yetmişdokuz, ikiyüz seksen. Sağ cebinden, az önce Çatlı'dan aldığı yüzbin lirayı da onlara ilave etti. Vay anasını be, üçyüz seksen bin lira. Anasına para göndermişti. Bu kadar para ortada durmaz ki. Bankaya yatırma demişlerdi ama başka yolu yok. Adresi yanlış verirse sorun olmazdı. En iyisi sabah kalkıp hemen bankaya... Ah ulan şu iş bir bitse... Amma uzadı ha.

Şu beyin dedikleri ne acaip organ. Gece, erken kalkıp bankaya para yatırayım diye düşündük ya... Saat sekize geliyordu ki uyandı. Acele giyindi. Kapıdan çıkarken, saçları birbirine karışmış gözleri çapaklı, yarı uyur halde Oral Çelik'le karşılaştı:

— Yavru nereye? Tüyüyor musun yoksa?

M. Ali çabuk toparladı kendini. Ne demeliydi? Bankaya dese olmayacaktı:

— Küllüğe...

— Saçmalama lan! Rüyanda mı gördün? Karga bokunu yemeden kahveye mi gidilir?

— Yok hemen değil... Şey, önce bir yere, daha doğrusu bir yerde sıcak bir çorba içeyim dedim. Çok canım çekti. Sonra bir yere uğrayacağım. Daha sonra Küllük.

— Ulan kıro bugün toplantı var biliyorsun.

— Biliyorum. Yav dalga geçme benle. Bilmez miyim? Saat ikiden önce ordayım.

Oral Çelik hiç ses çıkarmadı. M. Ali telaşlı adımlarla evden çıktı. Yürüyerek İstiklâl Caddesine ulaştı. Ola ki takip ederler neme lazım. Hemen ilk çorbacıya daldı. Biraz da vakit geçirmek niyetiyle oyalanarak içti çorbayı. Ardından bir tane daha. Çorbacıdan da doğruca Aksaray'a, Yapı Kredi Bankası şubesine. 250 bin lirayı yatırdı adına. Daha önce kafasında kurduğu yanlış adresi verdi bankaya. Birisi görecekt diye tedirgindi. Âdeta tedirginliğe arttıkça da iş uzuyordu. Ne banka be, ulan bir dakikalık iş. Altı üstü hesap açıyorsun.

Bankadan çıkarken aklına geldi. Tüh be! Taksim'de büroya uğrayacaktı. Evden çıkarken aklındaydı oysa. Sigara işini de amma boşlamıştı... Saat onbiri geçiyordu. Buradan çık Taksim'e git, sonra geri gel. İh, imkânı yok yetişemezdi. Vazgeçti. Saat bire karlar avare avare dolaştı sokaklarda. Bir de lokantaya. İkiye yirmi vardı ki Aksaray İlçe'de idi. Seri adımlarla merdiveni tırmandı. Mehmet

Şener'le Yılma Durak çoktan gelmişlerdi. Kapıdan hızla girdi, ancak Yılma Durak'ı görünce yavaşladı aniden ister istemez:

— Oral'la Yalçın neredeler?

— Gelecekler. Ben sabah evden erken çıktım. Gelmek üzeredirler.

Sözünü tamamlamıştı ki Oral önde, Yalçın arkada odaya girdiler. Başlarıyla selamlaşmakla yetindiler. Ayakta duran M. Ali de onların ardından boş koltuklardan birine geçti.

Sessizliği Oral Çelik bozdu:

— Çatlı'yı bekliyoruz değil mi?

— Evet, yani hayır. Abdullah yukarıda, dernekte. Gelir şimdi, dedi Mehmet Şener.

— Çatlı gelir. Neyse biz şu masaya geçelim bakalım, diyerek ayağa kalkan Yılma Durak toplantı masasını işaret etti. Birlikte kalktılar. Yılma Durak masanın başına geçti. Sağ yanını ise, âdeta aralarında sessiz bir anlaşma yapmış gibi Abdullah Çatlı için bıraktılar. Zaten toplantı başlamadan da Çatlı yetiştii. Gözler Yılma Durak'ta idi.

— Evet... Şimdi... Söze nereden gireceğini bilemedi Yılma Durak. Çatlı'ya baktı. Sonra da tek tek hepsine.

— Evet arkadaşlar. Çatlı ile konuştuk daha önce. Bir eksliğimiz yok, her şey tamam. Şimdi... Çatlı silah işi tamam değil mi?

— Yarın geliyor; 9'luk bir Browning bir de Walter...

— Temiz, değil mi?

Çatlı sadece kafasını salladı.

— Silahları burada tutmayın.

Yılma Durak'ın uyarısına Yalçın Özbey karşılık verdi:

— Bizim büroda saklayacağız. O iş tamam.

Yılma Durak bu kez Oral Çelik'e döndü:

— Pasaport işleri tamam...

— Evet. Memet Ali'nin işi de bugün bitiyor. Yarın elimizde olacak.

Hani "kız doğdu" derler halk arasında böyle uzun bir sessizlik olunca. Herhalde bu kez iki kız birden doğmuştur. Sessizliğin üstüne konuşan Yılma Durak oldu:

— Yüzdük kuyruğuna geldik. Eksiğimiz gediğimiz yok. Biliyorum işin bu kadar uzaması, bu kadar detaya inmemiz daha doğrusu bu işin bu kadar önemsenmiş olması hepinizi, beni de dahil rahatsız etmiştir. Bu normal ama bunun böyle olması gerekiyor. Şurada bir şey kalmadı.

— Tarih belirlendi mi? diye araya girdi Oral Çelik.

— Yes it is.. diye espri yaptı soğuk bir sesle. Evet. 31 Ocak.

Sustu. Vay be, 11 gün kaldı ha? Genzini temizleyip sürdürdü konuşmasını. Oral'ın müdahalesinden hoşlanmamıştı:

— Biz üç gün sonra olacakmış gibi hazırlanalım. Belli olmaz daha erken de olabilir. Zaten bir işimiz kalmadı.

Önündeki kâğıdın arkasını çevirdi. Bir şeyleri okudu:

— Pasaport, silah, gün.. saat. tamam...

M. Ali ile Yalçın Özbey birbirlerinin yüzüne baktılar. Saat nasıl tamam olur. Onca gün Teşvikiye'de neredeyse sabah akşam nöbet tutan onlar değil mi?

— Saat konusunda bir şey diyecektim.

— Ne diyecektin? diye Yalçın'ın müdahalesine yanıt verdi Yılma Durak.

— Biliyorsunuz geçen sefer Mehmet Şener'le saatlerde uyuşmazlık olmuştu. Biz de yeniden...

— Tamam biliyorum.

Başka bir şey söylemedi. Yeniden önündeki kâğıda döndü. Bir şey yazdı, el kadar ufacık kâğıttaki kargacık burgacık yazıların yanına:

— Çatlı araba işi tamam demiştin değil mi? İyi. Harita kimde?

Çabuk bir hareketle Yalçın cebinden haritadan yırtılmış Teşvikiye'yi içine alan parçayı koydu. Buruş buruş olmuştu. Üstelik onlarca işaret:

— Yahu bu harita mı? Ne olmuş bu böyle? Güreş mi tuttunuz haritayla?

Haritayı yırtan Çatlı idi ama, kimse ses çıkarmadı. Haritayı kendine göre ayarladı. Eliyle bir yeri arıyordu. Parmağını bastı:

— İşte burası, Emlak Caddesi'nden şuradan sağa dönüyor. Karakol Sokağı'na. Evi zaten hemen şu karşısı. Caddeden sokağa dönerken yavaşlıyor. En ölü nokta burası. Buradan da hemen bu yolu takip ederek ayrılıyorsunuz.

Bu söz üzerine yeni bir sessizlik doğdu. "Ayrılıyorsunuz" demişti. Yani, kendisi işte yoktu... Kaçamak biçimde herkes birbirine göz gezdirdi...

Kapı vuruldu. Başlar kapıya döndü:

— Abi telefon, dedi gelen çocuk. Yılma Durak fırladı yerinden. O yokken kimse kimseyle konuşmadı. Sessiz biçimde, kimisi önündeki kâğıtla kimisi tavanla, kimisi pencereyle oynaştı gözleriyle. Yılma Durak fazla gecikmedi:

— Hadi gözünüz aydın! Milli Güvenlik Kurulu üç gün sonra silah kaçakçılığını görüşmek için toplanıyormuş. İş daha önceye alınabilir demektir bu.

— İptal de edilebilir, diye tamamladı Çatlı.

— Evet hepsi olabilir. Neyse biz işimize bakalım. Şimdi... Araba da tamam. Evet Oral'la... Memet Ali.

Toplantı masasına bomba düşmüş gibi oldu. M. Ali sevinmeli mi ağlamalı mı? Nefesleri sıklaştı birden. Yürek yürek değil sanki Ramazan davulu.

— Peki arabayı kim kullanacak? diye devam etti. Herkes şaşkınlığını bir parça olsun atmıştı. Kimseden yanıt gelmedi. M. Ali bozdu yanıtsızlığı:

— Bizim Yavuz, Yavuz Çaylan. Üzerine araba kullanan yoktur.

— Dur bakalım. Kim Yavuz? Artık başkasını katmayalım işe.

— İnek Yavuz canım. Malatyalı. Sıkı oğlandır. Hem ben daha önce tahmin etmişim de, bu sıralar ayrılma ortalıktan demiştim, diye devreye girdi Yalçın Özbey. Çatlı ile Yılma Durak birbirlerine baktılar. Çatlı olabilir anlamında başıyla işaret etti.

— Çok mu iyi araba kullanıyor?

M. Ali, Oral, Yalçın hep birlikte başlarını salladılar.

— Peki hemen bulabilir misiniz? Akşam size gelsin, Çatlı sen de orada ol!

— Araba nasıl? diye sordu Çatlı'ya bu kez.

— Bir Anadol var, bir de Yalçınların Reno.

— Doğru dürüst bir araba bulamadınız mı?

— Anadol çok iyi. Motoru değişik... Hem dikkat çekmesin diye düşündük, hem de küçük.

— Yok Anadol olmaz. Reno'yu Oral'lar alsın. Anadol'u sen. Yalçın'ı yanına alırsın.

Hoppala. İşler karıştı. İki araba... Ne alakası var?

— Nasıl yani? diye söze karıştı Yalçın Özbey.

— Siz gözlemcisiniz... Bir şey olur, bir şey gerekir..

İş anlaşılmıştı. İki silah Oral'la M. Ali'ye. Vay anasına be o kadar adam arasında iş ona kalmıştı ha?

Tedirginliğinin yerini, tuhaf bir sevinç almıştı M. Ali'nin. Üstelik İpekçi'nin öldürüleceği yeri de o belirlemiş sayılırdı. Taa ilk günden "evin önü en uygun" dememiş miydi? Kendine güveni boşa değildi.

— Yılma ağabey, saat konusu konuşulmadı.

—Doğrusu Memet Ali. Şimdi herif beşte de çıkıyor, sekizde de. Diyelim ki karar değişmedi, 31 Ocak dedik. O gün saat en geç dörtte üst sokaktaki kahvede olacaksınız. Kahveyi size Şener gösterecek.

—Bizim kahve mi? diye sordu Yalçın. Artık semti avuçlarının içi gibi öğrenmişlerdi. Aynı kahveden söyledildiğini öğrenince M. Ali'ye döndü. Bir şey söylemesine gerek kalmadan M. Ali "tamam tamam biliyorum" dedi.

—İyi öyleyse, diye devam etti Yılma Durak. İpekçi gazeteden ayrıldı mı kahveye telefon edecek Mehmet Şener. En geç yarım saat içinde kahveden çıkıp yerinizi alın. Sonra dediğimiz gibi.. İş size kalmış. En ufak bir aksilik, dışarıdan müdahale gibi bir şey olursa, Çatlı ve Yalçın var ardınızda.

—Çatlı'lar da mı kahvede olacak? diye sordu Oral Çelik.

—Hayır. Onlar beş sıralarında cadde üzerinde yakın bir yerlerde olacaklar. Yapacakları bir şey olmadığı için, ortalıkta dolaşmalarının fazla bir sakıncası yok. İş sizde. Dikkat çekmemek, hata yapmamak gerekiyor. Özellikle ateş ettikten sonra. Olayın ayrıntısını, daha sonrasını Abdullah akşam sizle konuşur. Siz şimdi o arkadaşı, neydi adı?

—Yavuz Çaylan, dedi Yalçın.

—Hah Yavuz'u bulun. Akşam size gelsin. Tamam değil mi Abdullah?

Başka bir şey konuşmadılar. Kapıdan çıkarken "bundan sonra Abdullah sizle sürekli temasta olacak. Artık ortalara çıkmayın" demeyi ihmal etmedi Yılma Durak. Çatlı ile Yılma Durak partide kaldılar. Mehmet Şener'le Yalçın Özbey ise ÜGD'ye, Yavuz Çaylan'ı bulmak için telefon etmeye çıktılar.

Yalçın, Yavuz'u bulmuştu. Kapıda kendisini bekleyen Oral ve M. Ali'ye katılarak doğrudan eve yollandılar. Yavuz "En geç sekizde sizdeyim" demişti. Eve az kala taksiden inip, konukları için bolca içki, meyve ile kuruyemiş aldılar.

Karar Değişiyor

Çatlı eve geç geldi. Geldiğinde o da epey de içkiliydi. O geceye kadar Oral'lar Yavuz'a durumu çoktan anlatmışlardı bile. İlk içkiler bittikten sonra Abdullah konuyu açtı:

— Bütün yük içinüzde olacak. Benim şahsen içinüze de güvenim sonsuz. Şerefsizim sizin yerinizde olmak isterdim. Ne yapalım devlet kuşu sizin başınıza kondu. Şaka falan değil, bu çok mübarek bir iş. Başarıyla gerçekleşsin inşallah, yüzyıllarca ülkücülerin destanı olarak anlatılacaktır bu olay..

Hiçbirisi ses çıkarmadı. Yalçın Özbey, içkinin verdiği rahatlıkla müdahale etti:

— Arada bizi yaktınız. İyot gibi açıkta kaldık be!

Ses tonu sertleşmeye yatkın gözüküyordu. Çatlı söze girdi:

— Yalçın kardeşim, bak şimdi... Ben devre dışı kaldım diyorum sen ne diyorsun... Hadi sen girdin, o zaman M. Ali ya da Oral olmayacak. Bunu tartışmanın anlamı yok şimdi.

— Yahu şu Milli Güvenlik Kurulu işi ne olacak? diye konuyu değiştirdi Oral Çelik. Çatlı omuzlarını silkti:

— Ben de bilmiyorum ama Abuzer'ler bunu çok önemsiyorlar. Orada da önemli adamları var ama, ciddi bir karar alınırsa önleyemezler.

— Peki İpekçi işi etkilenir mi hakikaten bu işten?

— Belli olmaz. Az ihtimal ama olabilir de... Ben bir etkilenme olacağını şahsen hiç tahmin etmiyorum. Neyse... Yalçın asıl seninle işimiz. Yarın silah geliyor.

Aklolden dumanlaşmış gözlerini kaldırdı, kendini topladı Yalçın:

— Tamam ben alırım.

— Yok ben yarın büroya getiririm. Öğleden sonra... Üç iyi mi? Sen büroda ol.

— Oldu. Bir şey sorabilir miyim? Peki biz arabada olayı takip edeceğiz. Bir şey lâzım oldu? Bize silah...

— Kendi silahınızı kullanın. Hoş, buna gerek olmaz dadiyelim ki oldu. Ben de kendi silahımı alacağım yanıma... Bunları söylerken durdu birden. Başını yana çevirip, "Hoop, hoop beyler! Ulan biz burda ne konuşuyoruz onlar orada kaynatıyor." dedi.

Onların konuşmalarından tümüyle uzaklaşmış olan M. Ali ile Yavuz Çaylan'ı başbaşa fiskos yaparken yakalamıştı Çatlı. İkisi birden irkilip toplandılar. Çatlı gülümsedi onların bu haline:

— Bana şimdilik müsaade. Yeniden görüşürüz. Evden ayrılmayın.

Çatlı ayağa kalkıp, pantolonunu ceketini düzeltirken M. Ali paltoyu tutmak için hareketlendi. Oral Çelik, Çatlı ile kapıya doğru yönelirken koluna girdi:

— Bu araba işi ne olacak?

— Ne arabası?

— Otuz biri için...

— İki araba var dedim ya sabah.

— Yahu doğru dürüst araba bulmak zor mu? Onu söylüyorum.

— Yok yok arabalar iyi. Bugün size Reno dedik ama Anadolu çok iyi. Siz Anadolu'yu alırsınız.

Oral Çelik memnun olmamıştı bu yanıttan. Böyle bir işte uyduruk araba olur mu? Fazla uzatmadı, vedalaştılar. Hemen ardından da Yavuz Çaylan çıktı.

M. Ali odasına girmiş, Yalçın Özbey salondaki divana uzanmıştı. Oral Çelik ışığı yanan odaya doğru seslendi:

— Yavuz gel, daha yatmak yok!

Ses vermedi Yavuz. M. Ali'nin ise az sonra odasının ışığı söndü. Üstünü değiştirmiş, yeni elbisesini giymişti. Siyah takımlarının altında kahverengi ayakkabısı pırıl pırıl parlıyordu.

— Yavru bu ne, artık yatağa böyle mi yatıyorsun?

— Canım sıkıldı. Hadi siz de gelin pavyona gidelim.

Oral'la Yalçın birbirlerine baktılar:

— Ne pavyonu lan? Azdın gene.

— Vallahi çok sıkıldım, İbo'ya gidelim.

— Saçmalama da otur şuraya, dedi sertçe Oral. Şurda üç beş gün kalmış, iş bitsin ondan sonra istersen kendini git karı havuzuna at.

M. Ali karşı koyamayacağını anlamıştı. Mahsunlaştı birden. Ama onun bu hali Oral'ın yumuşamasına yol açmadı. Köşeye, koltuğa kırgın biçimde ilişti. Yalçın uzandığı divandan toparlandı:

— Ooo beyefendi, maşallah çok şıkmışsınız. Siyah çizgili elbisenin içinde mavi gömlek, beyaz gravat, beyaz çorap... Kahverengi ayakkabılar da açmış seni...

M. Ali hiç yanıt vermedi. Zaten Yalçın'ın alay etmek için mi, yoksa ciddi olarak mı bunları söylediğini de tam kestirememişti. M. Ali'nin hüznünlendiği ya da kırıldığı için mi bilinmez Oral'da idi sıra:

— Hadi Memet Ali kalk gidelim, ama pavyona değil. İstiklal caddesine.

M. Ali nazlandı. Kafasıyla "yok" işareti yaptı. Oral ayağa kalkıp ısrar etti. Yalçın'a da "hadi sen de... Biraz hava alırsız, iyi gelir" dedi.

— Allah çarpsın gitmem. Şu divandan odaya nasıl giderim diye düşünüyorum zaten, dedi Yalçın. M. Ali de hiç ses çıkarmadan odasına yöneldi. Oral, bozuntuya vermeden önce mutfığa, ardından odasına...

Ertesi gün Yalçın, silahı teslim almak için öğleye doğru Oral'la birlikte çıktı. Gece Oral, M. Ali'nin Malatya'dan alınan pasaportu ile döndü. M. Ali, ilk kez sahip olduğu pasaportu uzun uzun inceledi. Programda değişiklik yoktu... Hatta MGK'nin toplantısının ardından da bir değişiklik olmadı. Demek ki MGK'nin silah kaçakçılığına ilişkin toplantısında önemli bir şey olmamıştı. Günler ilerledikçe hepsinin üzerinde tedirginliğin kalın örtüsü biraz daha hissedilir gibiydi. Birbirleriyle hemen hiç konuşmaz olmuşlar, sinirleriye gerilmiş tellere dönmüşü.

Günlerden 26 Ocak mıydı? Yok yok 25 Ocak. Saat sekize geliyordu ve Oral hâlâ eve dönmemişti. Bu kez Yalçın'la M. Ali Taksim'e kadar olsun biraz yürümek, bir yerlere takılmak niyetiyle çıktılar. Oral'a da not bıraktılar "geç gelebiliriz. Taksim'deyiz, merak etme" diye. Yahu ne boktan iş!

Vallahi adım başı komünistler. Nereye varacak bu işin sonu? En iyisi kalabalık içinde pek dolaşmamak. Ara sokaklardan ilerleyip, az önce gördükleri loş kafede karar kıldılar.

Girdikleri küçük kafeyi, tezgâhın üzerindeki tek bir lamba aydınlatıyor. Koyu ve kırmızı havanın içinde sadece dört, kendileriyle beş masa dolu. İnsanlar niçin olduğunu bilmeksizin alçak sesle konuşuyorlar. Birer bira, ardından birer tane daha, âdeta hırslarını biradan alıyorlar.

Yalçın tezgâha yaklaşıp kendine bir içki söyledi. Tek dikişte bitirdi, yeniden uzattı kadchi. İçmeden masaya getirdi:

— Aboov, çok sertmiş. Yandım... Sen niye içmiyorsun?

— Neymiş ki içtiğin?

— Bilmiyorum. "Enişte kokteyl" yazıyordu istedim. Adamlar için tabii ki, sana ağır gelir.

M. Ali başını dikleştirdi.

— Ulan ben bunun galonunu bitiririm de gık demem.

Cümlesini tamamladı ki garsona seslendi:

— Bana da enışteden, üç tane olsun!

Garson önce anlamadı ama Yalçın'ın önündeki kadehi görünce kavradı.

Sokağa çıkmaları da işe yaramamıştı. Müthiş bir can sıkıntısına teslim olmuştu ikisi de. Dikkat çekmemek için diğer masada oturanları da süzemiyorlardı. Sessiz oturlurken M. Ali birden canlandı:

— Aaa Oral, diye seslendi istemeden. Kafenin camından, ışıklardan içeriyi görebilmek için elini koymuş, yüzünü dayamış öylece bakıyordu. Belli ki kendilerini arıyor. İkisi birden yarı şaşkın ayağa fırladılar. Oral da onları görmüştü. Sanki kırk yıldır ilk kez karşılaşılıyorlar gibi sarıldılar, ikisi de nedense pek sevinmişti. Öyle ya, belki can sıkıntısından kurtulurlar. Gürültülerinden diğer masalardakileri konuşmalarını kesip kendilerini seyrederken buldular. Sessizce yerlerine oturdular. M. Ali kendilerini bir tanıyan olabilir anlamında kaçamak bakışlarla diğer masaları süzdü. Herkes çoktan fısır fısır konuşmalarına dönmüştü bile... Köşedeki masa dikkatini çekmişti onun. Az önce önlerinden geçen, daracık pantolon giymiş patates gibi dolaşan kız da o masaya oturmıştu. O masa uzaktan bakıldığında, içinde kara böceklerin kaynaştığı bir lağım çukurunu andırıyordu.

— Ulan yavru, Yalçın'ı da kendine benzettin. Bir saattir sizi arıyorum. Kışında kurt mu var? Otur dedik üç beş gün, ölür müsün? sözüyle, dalıp gittiği masadan uzaklaşır.

İkisi de hiç ses çıkarmadı. Oral'ın kendilerini boşuna aramaya çıkmadığı kesin. Mutlaka başka bir şey vardır:

— Hayrola?

Yalçın'ın sorusuna başını salladı Oral. Yandaki masalara bir göz attı. Tezgâha doğru dönerek el işareti yaptı:

— Sizin bu içtiğiniz ne? Ulan bu ne üç tane birden?

Yalçın gülerek:

— Enişte kokteyl! Zam gelecekmiş de M. Ali stok yaptı.

Oral hiçbir şey anlamamıştı. M. Ali önündeki kadehlerden birini Oral'a uzattı:

— Yok kardeşim, enişte menişte içmem. sen bana bir rakı getir birader, dedi garsona. Yahu ne olur artık çıkmayın dışarı, hiç olmazsa geceleri. Yemin ederim Çatlı falan göreceksin oyar ikinizi de...

Yalçın sözünü kesti:

— Yok bu sefer ben ısrar ettim.

— Tamam kardeşim, farketmez. Daha geçen bu herif karı diye tutturmadı mı? Yok pavyona gidecekmiş de... Bu herifin karılarıyla ilişkisini gördükçe, filmlerdeki aşkla, gerçek aşk arasında ne kadar dehşetli fark olduğunu keşfettim. Bunun yüzünden karılardan soğudum ulan! Neyse. Yarın değil, öbürsü gün. Yirmiyedisinde yani. Intercontinental Otel'de bir toplantı yapılacaktır.

— Bizle mi? diye sordu boş bulunup M. Ali.

Oral kendini tutamayıp güldü.

— Evet kral dairesini de sana ayırmışlar, "Aman Memet Ali gelsin" diye. Başını iki yana sallayıp "cık cık" yaptı. Bir müddet sustu, rakıdan bir yudum çekti:

— Ha unutmadan bir şey soracağım. İpekçi'ye telefon edip küfreden tehdit eden oldu mu aranızda?

Bir sessizlik oldu. M. Ali'nin yüzü kızarmıştı. Oral devam etti:

— İpekçi'nin sekreterine birisi telefon etmiş. Ana avrat dümdüz gitmiş, öldüreceğiz falan demiş. Kız etrafa yaymış, İpekçi'ye de anlatmış.

— Eee, ben şeyettim ama o ben değilim, dedi kekeleyerek M. Ali. Saklmasına saklayacaktı ama Yalçın söyleyebilirdi. Zaten işin ona kalmasına çok bozulmamış mıydı?

Şaşıрма sırası Oral Çelik'te idi:

— Ulan aklımdan geçmedi değil. Manyak mısın sen? Bütün işi bozacaksın hergele! Yılma Durak'la Abdullah kuduruyorlar... Hele Abuzer...

— Hayır, vallahi öyle değil. Ben sadece İstanbul'da olup olmadığını öğrenmek için...

Yalçın bu tartışmadan umutlanmıştı. Sessiz ama alaycı bir gözle M. Ali'yi süzüyordu. M. Ali bu işten alınabilirdi, yerine de kendisi... Ancak Oral'ın sözleri umudunu kırdı:

— Tamam tamam kes. Bundan sonra dışarıya çıkmak yok. Beş paralık iş için günlerdir neler çekiyoruz zaten... Konuştuklarımız aramızda kalacak. Duyarlarsa benim de ağzıma yaparlar.

— Vallahi o ben değilim ya. Allah Allah....

— Tamam yavru, kes artık. Intercontinental'da...

Otelin adını söylerken gülmeye başladı. Az önce M. Ali'nin söyledikleri aklına gelmişti. Intercontinental'de M. Ali ile toplantı ha. Kendini toplayıp devam etti:

— TÜSİAD bir toplantı düzenlemiş. Abdi İpekçi de katılıyormuş.

— Tüsiyad ne yav?

— Türkiye'nin Salak İnsanlarını Aydınlatma Derneği. Yavru, Allahaşkına sus ve soru sorma.

— Hakikaten tüsiyat ne? Bu kez soran Yalçın'dı. Oral terslenmedi ona.

— Türkiye Sanayici ve İş adamları Derneği... Nazlı Ilıcak Abla ile Uğur Mumcu pezevengi de katılıyorlar ayrıca.

Nazlı Ilıcak nereden ablaları oluyor? M. Ali "o kim?" diye so-

racaktı ama yeniden alay konusu olurum korkusuyla sustu. Uğur Mumcu komünistlerden olsa gerekti, adını duymuştu ama nerede komünistlik yaptığını bilmiyordu. Nazlı Abla dendiğine göre, o bizden birisiydi. Peki bizden birisinin bu komünist pezevenklerle yan yana ne işi olabilirdi? Diyelim ki oldu: Peki işadamları bu komünistleri nasıl toplantıya çağırıyordu? Ağzına ettiğimin dünyası, memleketin haline bak be! Yuh ulan! Vallahi bütün yük kendilerinin üzerinde...

— Eee, dedi Yalçın. Programda bir değişiklik mi var?

— Yok, aslında bizle ilgisi yok... Ancak o gün Yavuz'u da alacağız. M. Ali ile birlikte toplantıya gideceğiz. İpekçi'yi yakından görmemizde yarar olduğunu söylediler.

— Bu pezevengi de amma büyüttüler. Bari biz vurduktan sonra heykelini dikelim bahçeye.

Oral ters ters baktı M. Ali'ye. Bir şey demedi. Son kalan kadehin yarısını boşalan kadehine, geri kalanını M. Ali'ye boşalttı. Hesap istediklerinde, kafenin sahibi olduğu anlaşılan adamın bıyıkları hiç hoşuna gitmemişti M. Ali'nin. Oral bu durumu hissedince müdahale etti:

— Yavru, dalaşma kimseye!

Çıkıp, neredeyse koşar adımlarla eve dönmeleri 10 dakikayı bile bulmamıştı. Kar yine sükün edecekti besbelli. Ufak ufak atıştırmaya başlamıştı bile. Neyse ki ev sıcacıktı. Zemin kat soğuk olur derler, ikinci katta otursalar cehenneme dönecekti ortalık. Yalçın ilk iş olarak televizyonu açtı. M. Ali de hemen karşısına oturdu. Oral, önceki günden kalan rakıyı getirdi. Diğerleri içkiye iltifat etmediler. Oral bir yudum çekip ardına yaslandı:

— Kapatın yahu şu boktan şeyi. Komünist propagandası bu, başka bir şey değil! İşler karışık arkadaşlar...

Önemli bir şey söyleyeceğini belirtmiş olmasının bilinciyle daha bir gömüldü koltuğa. Yalçın televizyonu kapatmıştı. İkisi de Yalçın'a bakıyordu:

— Herifin elindeki dosya önemli. Hadi biz vurduk, iş biter mi? Başka bir pezevengin eline geçer, vurduğumuzla kalırız.

İkisi de İpekçi'den sözedildiğini anlamıştı. Hakikaten, dosya ne olacak?

— Gazeteyi basar alırız! dedi. M. Ali. Kendine güvenin, cesaretin, kahramanlığın abidesi gibi idi, bu sözlerden sonra duruşu.

— Bok basarsın gazeteyi. Ulan hamam mı basıyorsun?

— Eee peki ne olacak? diye söze girmek sırası Yalçın'ın oldu.

— Vallahi bilmiyorum. ama bu işi bizden önce halletmeye çalışıyorlar. Dosya kasada mı, büroda mı, evde mi belli değil. Şurada kaç gün kaldı ki? MİT'ten insanlar devrede. Gazete içindeki adamımız denilen de onların adamıymış. Kadın mı adam mı o da belli değil ya...

— Dosya bulunmazsa ne olacak?

— Programaksar gibi geliyor bana. Yine de sanmıyorum. MİT'ten insanlar bu arslanım! Onlar bulamazsa kimse bulamaz. Hele içerde adamları varken...

— Tabii yaavv... M. Ali'den çıkan bu onama sözü ikisini de güldürdü:

— Yavru git yat! Su almış gemi gibisin, hadi koçum, hadi arslanım...

M. Ali'nin müdahaleleri olmadan rahat rahat konuşabilirlerdi artık. Ancak onların da uykusu gelmişti. Yatmadan önce Yalçın son kez sordu:

— Tüsiyet'e gidecek miyiz?

— Tüsiad oğlum Tü-si-ad. M. Ali'yi geçtin ha!

— Her ne boksa adı...

— Senin gelmene gerek yok. Yani şart değil. Ama istersen tabii.

— Gebermeden görelim bir pezevengi... Hadi iyi geceler.

— İyi geceler koçum.

İnfaz Zamanı

O gece boyunca TÛSİAD'da yapılan toplantıyı tartıştılar. M. Ali o gün tanıdığı Tercüman Gazetesi'nin yazarı olduğunu öğrendiği "Nazlı Ablasını" çok sevmişti.

— Nazlı Bacı hepsinin ağzına sıçtı vallahi. İpekçi mipekçi vız gelir, cahil herifler bunlar.

M. Ali'nin lafına ne Yalçın'dan ne de Oral'dan iltifat geldi:

— Nazlı Abla iyi olmasına iyiydi ama, öbür herifler de boş değil. Anasının gözü ikisi de. Oğlum bunlar özel yetiştirilir. Kimisi Moskova'da kimisi Şam'da kimi Sofya'da. İyice beyinleri yıkanır, hiç hata yapmazlar. Ki milletin beyinlerini iyi yıkasınlar.

Oral'ın sözlerinden M. Ali'nin kafasına "beyin yıkama" takıldı kaldı. Hep duyuyordu beyin yıkama olaylarını. Her şeyi anlıyordu da işte bir tek bunu anlayamıyordu. Acaba nasıl yıkıyorlar? İbne komo'lar, kimbilir ellerinde ne aletler vardır... Konunun üstüne gitmedi. Nasılsa günü gelir bunu da öğrenirdi. Ama madem bu beyin yıkama aleti biliniyordu da kendilerinde niye yoktu? Bunu da çözemedi...

— O Uğur Mumcu denilen herif çok tehlikeli-bir herif. Korkunç gıcık kaptım, dedi Yalçın.

— Kapacaksın tabii, diye karşılık verdi Oral. İpekçi Yahudi, Mumcu Rum dönmesidir. Türk olsalar böyle yaparlar mı? Yüzlerine bak şıp diye anlarsın bunları. Hepsi devleti yıkmakla görevli bunların.

— Nazlı Abla yine iyi başetti heriflerle. Valla çok sağlam kadın.

Yalçın'la Oral'ın konuşmasından uzaklaşmış olduğunun ayırımına varan M. Ali katılma çabasıyla müdahale etti:

— Kalkıp ikisini de vurayım, diye geçti içimden. Nazlı Abla'ya nasıl bakıyorlardı ikisi de domuz gibi...

Hiçbiri karşılık vermedi M. Ali'ye. Aslında M. Ali, ikisinin de kendisinin böyle hızla yükselmesine, başarılarına karşı hasetlik duyduklarını adı gibi biliyordu artık. Oysa ikisi de Malatyalı, can arkadaşları olması gerekmez mi? Onun bu yürekli çıkışlarını içlerine sindiremiyorlardı besbelli. Ee ne yapalım, her ana böyle yürekli bahadır doğuramaz ki... Kadere rıza göstermek gerek.

Onlar Ankara ve İstanbul'daki son gelişmelere öylesine dalmışlardı ki.. Birlikte oturmanın bir yararı yok. Hızlı biçimde kalktı yerinden. Yalçın'ın boynuna doğru hızlı bir karate numarası çekti. Tam gırtlığının önünde, üç beş santim ya var ya yok sağ elini durdurdu büyük ustalıklarla. Ağca'nın bu beklenmeyen hareketi, boş bulunan Yalçın'ı önce irkiltti. Sonra boş boş yüzüne baktı:

— M. Ali kanın bitlendi yine, dedi soğuk biçimde. Karş. karşıya kaldığı ani hareketin etkisi geçmemişti henüz.

M. Ali, yüzünde küçümseme ifadesi ile birlikte gülümse di yarım ağız "Ben yatıyorum" diyerek yüzünde taşıdığı ifade ile beraber gözden kayboldu.

Hava soğuktu. Üstündeki kazağı ve çoraplarını çıkarmadan yatağa uzandı. Bugünkü toplantıda konuşulanlar gözünle uçuşuyordu âdeta.

"Hüseyin Ağca'ya bile laf etti itoğlu it. Vay be, niye daha önce aklına gelmemişti; Abuzer Uğurlu'nun Hüseyin Ağca'nın oğlu ol-

duğu... Bir de solcu ağzı yaparlar, ondan sonra da koskoca Hüseyin Ağa'dan 'Hamal Hüso' diye sözediyor. Hamalları küçümsüyor aklı sıra."

Toplantıda önemli şeyler öğrenmişti. Hüseyin Ağa Malatya'da çok iyi bilinir. Eskiden gümrük hamalı olduğunu ilk kez duyuyordu. 50'yi aşkın kaçakçılık davasından yargılanmış ha, vay anasını! Abuzer Uğurlu'nun babası olduğuna hem çok şaşmış hem de sevinmişti. Bu Uğur Mumcu ne kadar çok şey biliyor, acaba bu İpekçi dosyayı buna vermiş olmasın? diye geçirdi içinden. Bu pezevenk konuştuğça İpekçi habire başını sallayıp durmadı mı? Mutlaka aralarında bir numara vardır. Eğer öyleyse sırada Mumcu da var demektir. Seve seve tek başıma vurabilirim. İpekçi ne mıymıntı herifmiş... Ulan bu kadar büyütüldüğüne kızmamak ne mümkün?

Aklına, İpekçi'deki dosyanın bulunamadığı gibi bir olasılık geldi. Eline ilk kez böyle bir fırsat geçmişti. Öyle ya, İpekçi'nin öldürülmesinden vazgeçilirdi o zaman. Hele dosya bir yerde yayınlanırsa... Abuzer gider, kendi sigara işleri de. Ulan tam her şeyi yoluna sokuyorsun hadi her şey altüst. Ulan komünist köpekler, ulan satılmış itler... Hüseyin Ağa'ya bile laf atıyorlar. Maksatları ortalığı karıştırmak. Yok yok, Abuzer'ler milliyetçi herifler ya! Piyasayı almış eline. İbnelere zırnık koklatmıyor. Abuzer giderse meydan bunlara kalacak. İstiyorlar ki işi kendi adamları yapsın. Avucunuzu yalarsınız... Valla helaf olsun Abuzer'lere. Sigara, kahve, içki, silah... Hatta eroin. Hepsini almış eline. Neydi öbürkünün ismi? Hah, Hacı Mirza da Abuzer'lerle Bekir Çelenk'le berabermiş. İbne bir de soruyor, yok şuradaki işhanları, villalar, işmerkezlerini nereden kazanmışmış Hüseyin Ağa... Alıp da kaçan değil mi?

Aslında toplantıda çok önemli şeyler söylenmişti ama aklında kalmamıştı. Hele MHP hakkında söyledikleri. Ulan bu Tüses mi Tüsder mi her ne haltsa, bunlar nasıl sanayici? Ee her şeyin zamanı gelir elbet. Mutlaka Başbuğ haberdardır.

Gözkapaklarının ağırlaştığını hissetti. Birkaç kez gözlerini sımsıkı kapatma açma çalışması yaptı. Ellerini başının altına koyup bel kaslarını güçlendirmek için yatakta doğrulup yattı. Ba-

caklarını kırmamak için parmaklarını karyolanın demirlerine taktı. On belki daha fazla denedi bu hareketi. Hiç zorlanmıyordu. Nefes nefese kalmıştı ki durdu. Açılan yorganını düzeltti:

— Ulan M. Ali kafana taktığın şeye bak! Başbuğ varken bir terslik olur mu? Abuzer'lerin eli armut mu topluyor? MİT'i var, valisi, savcısı, polisi var elinin altında. Koca Mafya be... Hem bizim teşkilat. Polisteki adamlarımız yeter.

Daha fazla dayanamadı, önce sağına, rahat edemeyince soluna dönüp daldı. Ertesi gün, Oral'ın uyarısı ile hiçbirisi dışarı çıkmadı. Son gün de öyle. Aslında endişe ile karşılık heyecan duyuyorlardı hâlâ... Ya dosya bulunamadıysa? Silahlar Yalçın'ın bürosundaydı. Hadi öğleyin gidip alınırda da ya araba işi? Kim getirecek, nerede buluşulacak? Oral Çelik "Gelip haber verecekler. Biz çıkmayacağız" demişti ama son güne gelinmişti. Akşam onsekize doğru dayanamayıp çıktı Oral Çelik, "Birkaç saat içinde dönerim" diyerek. Belli ki işlerde bir terslik oldu. "Allahım inşallah bir şey olmaz. Şu iş salimen bir bitse" diye geçirdi içinden M. Ali. Yalçın da bir tuhaf olmuş, yemeğe düşmüştü durup dururken. Neredeyse günün yarısını mutfakta geçiriyordu. Geçirmesi bir şey değil de yemekleri bir boka benzemiyordu aslında.

İkisinin de gözü saatteydi. İnsan bekleyince, zaman geçmek bilmez. Oral "iki saat içinde dönerim" demişti ama üç saate yaklaşıyor, gelen giden yok. Ulan ya bir şeyler olduysa? Bunca hazzırlık, bunca çalışma. Bir daha bu kadar önemli iş de çıkmaz.

Belli ki ikisinin de aklı kapıda. Apartman kapısında ayak tırtısı duyunca, farkında olmadan kapıya doğru koşular. Çok şükür Oral'dı gelen. Yanında Mehmet Şener'le Abdullah Çatlı! Allah, kesin önemli bir hikâye dönüyor ortada.

— Ne haber çocuklar, dedi Çatlı. Şener'le el sıkıştılar. Yüz ifadelerinden bir şey anlamaya çalıştılar ama ne mümkün! Aceleleri varmış gibi her biri ayrı bir koltuk kaptı. M. Ali'ye yemek masasının sandalyesi kalmıştı. Sandalyeyi televizyonun yanına yanaştırdı.

— İş yattı arkadaşlar! dedi Mehmet Şener. Yüzünde üzüntülü ya da endişeli bir ifade yoktu ama sanki ortaya bomba düşmüş gibi

oldu. Yalçın ama özellikle M. Ali bembeyaz olmuştu. Ama ne Oral'ın, ne Çatlı'nın ne de Şener'in yüzleri asıktı.

Çatlı daha fazla merakta bırakmadı ikisini de:

— Şaka şaka çocuklar. Allaha şükür işler çok iyi. Yalnız yarınki işi zorunlu olarak ertesi güne, 1 Şubat'a aldık.

M. Ali de Yalçın da az önceki şokun etkisiyle zoraki sırtıttılar. Niye bir gün ertelenmişti? Onlar sormadan devam etti Çatlı:

— İpekçi bugün Ankara'ya gitti. 1 Şubat'ta dönecek. Yalnız bu kesin değil. 16.30 uçağı ile dönecek ancak bir şey olur, erteleyebilir. Ertelemezse tüm program elimizde...

— Dosya işi ne oldu?

Yalçın'ın sorusu üzerine Mehmet Şener ardına yaslanarak Çatlı'dan önce yanıtladı:

— Ulan soru mu bu? Yapamayacağımız iş var mı?

— Gören de sen yaptın sanacak, diye karıştı Çatlı; Evet arkadaşlar o iş tamam. Herifin dosyası, adres defteri, hatta TÜSİAD da yapılan konuşmaların bantları...

Salonda sanki bir iyilik meleşti uçuyordu. Hepsi hafiflemiş gibiydi:

— Benim de şey aklıma takıldı, nasıl olmuş bu iş? dedi Oral.

— Ben de bilmiyorum. Abuzerler halletmiş, telefonda öyle söylediler. Belki gazete içindeki adamları yaptı, bilmiyorum tabii. Herifin Ankara'ya gidişi çok iyi oldu...

Çatlı, cümlesini yarıda kesip, M. Ali'ye döndü:

— Siz akıllı herifler değilsiniz? Onun için içkiyi yanımda getirdim. M. Ali bi zahmet şu paltonun iç cebinden şişeyi çıkar.

M. Ali yerinden doğrulurken, Yalçın "Yemek var. Aç olan varsa hemen hazır" dedi. Oral'la Şener yemek için mutfaka yöneldiler. Rakı bardaklarını Yalçın getirdi, suyla birlikte. Ortaya da bir tabak beyaz peynir. Rakı şişesinin dibine yaklaşmışlardı çabucak. Çatlı bacak bacak üstüne attı.

— Yarın çok önemli işimiz var. Yalçın da gelsin sizle. Oral, M. Ali... Yavuz'un haberi var. Yarın sizi onbirde alacak evden arabayla.

İpekçi özel arabası ile gitmiş olabilir havaalanına. Arabayı da orada bırakmıştır. Arabayı tanıyorsunuz... Eğer oradaysa bu demektir ki uçaktan inip özel arabasına binecek. Zorlamaya hiç gerek yok. Ancak durum orada müsait ise... Yani çevre, yollar falan. Siz duruma bir bakın, yarın akşam yine konuşur, ona göre çevre tertibatını aldırırız. Ama söylediğim gibi, bu hiç şart değil.

— Bu bana pek doğru gelmedi Abdullah. Öbür tarafta her şeyi çözmüşüz, ayarlamışız. Havaalanı bu... Kaçış maçı çok zor. Üstelik alandaki adamlarımızın kim olduğunu bile bilmiyoruz.

— Ya zaten ben ne diyorum? Şart değil. Bana öyle söylediler. Siz yine de bir bakın. Havaalanı diye bir karar yok ki!

Bu yanıtın sonra yeniden aynı konuya dönmediler bir daha. Ertesi gün buluşmak üzere ayrıldılar. Kalanlar hiç konuşmadan yattılar. Gece boyunca M. Ali'nin görüşünün hiç sorulmaması, orada kendisine ayak işlerine bakan birisiymiş gibi davranılmasını hazmedememişti. Kendini atsineklerinin arasına düşmüş, yorgun ve bitkin bir yaşlı eşek gibi hissediyordu açıkçası. Ah şu iş bir tamamlansa; Ozaman görecekerdi dünyanın kaç bucak ve kendisini küçümsemenin ne demek olduğunu. Hani yumuşak atın çiftesi sert olur derler ya! Zaten açık olan insanlardan gelecek saldırılardan gelecek kötülükler hep haberdirdir. Oysa kapalı gözüken insanlar öyle mi? Sararmış otlar arasında dolaşan bir sürüngen gibi, görünmeden sokulur, insanı beklenmedik bir anda ve en olmadık yerinden so-kuverir. Onlara bunu kanıtlayacaktı. Fırsat gelmişti önüne. Bunu anlaya-caklardı sonunda. Ağca, yatakta bu duygular içinde uyuya kaldı.

Ertesi gün ise, söylenen saatte Yavuz Çaylan Renault marka, beyaz bir arabayla onları almaya geldi. İpekçi'nin arabasını bulamadılar. Ne yolcuların park ettiği yerde ne de VIP park yerinde de yoktu araba. Ama zaten mümkün de değil, burada bu iş olmazdı. Belki havaalanı yolunda ama, o da riskli. Hepsini de aynı konuda fikir birliğine vardılar. Ne gerek vardı bu riske?

Dönüşte toplu halde Aksaray MHP İlçe Merkezi'ne uğrayıp

Abdullah atlı ile konuşmaya karar verdiler. Yol boyunca konuşan sadece Yavuz aylan oldu:

— Bu arabayı alalım yarın da. Anadola manadola güvenemem açkçası. Siz de bastırın Abdullah'a.

Hepsi, onaylıyormuşçasına sessiz kaldılar. Parti binasının karşı kaldırımına park ettiler arabayı. Oral, arabadan inince uzaktaki trafik polisini eliyle selamlarken arabayı gösterdi. Birlikte ikinci kattaki televizyonlu büyük odaya geçtiler. atlı az sonra üst kattan geldi:

— Ne haber arkadaşlar? Bir şey olmadı değil mi?

— Orada mümkün değil, dedi Oral elik. Zaten herifin arabası da ortalıkta yok!

— Tamam canım, şart değil demiştik. Biz söyleneni yapmış olalım da.

— Bir şey söyleyeyim mi? dedi Yavuz aylan.

— Söyle, dedi atlı, ellerini ceketinin iki cebine sokarken.

— Bu Reno iyi. Ben beğendim. Anadola gerek yok.

Yalçın atıldı bu kez:

— Satayım öyleyse Reno'yu sana. Araba benim ulan...

Karşılık vermedi kimse. atlı eliyle sandalyeleri işaret etti:

— Geçin oturun istediğiniz yere... Şimdi her şey tamam değil mi? Her şeyi yeniden tekrar etmek gereksiz sanıyorum. Siz yine saat dörtte üst sokaktaki kahvede olacaksınız. Şener size telefon edecek. Telefonun gecikeceğini sanmıyorum ama telefon gelinceye kadar kahveden kıpırdamayın. Zaten randevu defterine göre İpekçi, yarın akşam Milliyet'in patronuna yemeğe gidecek gözüküyormuş... Dörtbuçukta dönerse yani programda bir değişiklik olmazsa, direk evine de gidebilir, gazeteye de. Bu işin ilk kısmı... Gelelim son kısmına. İş bitti. Ne yapacaksınız? Doğru Taksim'e çıkacaksınız. Orada biraz oyalandıktan sonra buraya gelinecek. Oral ile M. Ali yolda uygun bir yerde inecekler. Silahları Yavuz getirecek bana. Hepsi bu! Ondan sonraki aşamayı tekrar konuşuruz. Hemen o gece de olabilir, bir gün sonra da.

Cebinden çıkardığı tesbihi bir kaç kez havada salladı, parmaklarının arasında dolaştırdı:

— Yavuz bu gece sizinle kalacak. Yalçın sen de benle. Yarın seni almak için oraya kadar gelmeyeyim.

Bir daha görüşmeyeceklermişçesine kalkıp sarıldılar birbirlerine. Yarın yaşayacakları stresin ağır yükü çoktan çökmüştü omuzlarına. Gözleri dolu dolu olmuştu. O hava ile çıkarken Oral'ın aklına geldi:

— Silahlar?

— Tüh, Allah kahretsin. Yemin olsun aklımdan çıkmıştı... Dur o zaman, şöyle yapalım... Ne yapalım? Hah, Yalçın sen yine evde kal. Sabah Yavuz'la bürodan silahları alın. Ben seni birde evden alayım. İyi mi?

En önemli şeyi unutuyorlardı. Sessizce anlaşmışçasına gü-lümsediler birbirlerine. Ayrıldılar... Doğru eve yöneldiler. Hepsini heyecan sarmıştı. İçleri, kafaları karmakarışık. Allahım bir bitse, şu saat bir gelse... Yalçın'la M. Ali erken yattılar. Oral'la Yavuz ise arabayla kısa bir tur atıp geldiler. Gece tümünün huzursuz uyuduğunu bilmem söylemeye gerek var mı? Tümü uzun süre odalarında, yastık ve yorganlarıyla güreştiler desek yalan olmaz. Sabah erkenden Yalçın'la Yavuz çıktılar, silahları almak için. Gecikmeden de döndüler. Uzun süre silahların incelenmesi ile geçti. Gıcır gıcır silahlar. M. Ali'ye Walter kaldı, Browning'i Oral aldı. Aslında kendi isteği de Walter'di ama Oral'ın Browning'i seçmesi gözünün onda kalmasına neden olmuştu. Oral silahı avuçladı, M. Ali'ye doğru nişan aldı:

— Silah dolu mu?

Yalçın "bilmiyorum" anlamında omuz silkti. Hemen aklına geldi:

— Kurşunlar da bende!

Beklenmedik bir atıklıkla, koltuğun üzerine fırlattığı paltosunun cebinden iki kutu kurşunu çıkarıp, masanın üzerine bıraktı.

M. Ali yeni silahı parmağında çevirirken Yalçın'ın bakışları görülmeye değerdi doğrusu. Ulan bu iş nasıl olurdu da şu kendini

beğenmiş şapşal herifin üstüne kalırdı? Derin derin iç geçirdi. İnsanın, çevresine gösterdiği duyarlılık ve dayanıklılıkla sınırlı olduğunu biliyor muydu acaba? Bilse, böylesine tepki gösterir miydi? Ama o daha fazla dayanamazdı. Tuvalete girmek bahanesiyle salondan ayrıldı. Salonda kalanların onun bu tepkisini farkedip farketmedikleri belli olmadı ama, hiçbir şeyi umursamadıkları her hallerinden belliydi. Nitekim M. Ali önce saate, sonra saksıya doğru nişan alma provalarını sürdürdü. Bu arada Oral'ın silahını yine bir kaç kez kendisine doğrultmasına bile tepki vermedi.

Paylaştıkları kurşunları M. Ali odasında silahına doldurdu. "Vay be ne silahlar var? Bir kendi silahına bak, bir de şuna..." derken, eliyle okşadı, "Göreyim koçum seni. Mahcup etme beni!"

Sinirler iyiden iyiye gerilmişti. Oral pencereye dalmış, gizliden ısıklık çalıyordu. M. Ali beline soktuğu silahla salona girdi, oturdu. Üstünü değiştirmişti. Yavuz Çaylan anlamsız gözlerle onları seyreliyordu. Yalçın Özbey ise paltosunun önünü açmış, çamurları temizliyordu. Kapının zili ile neredeyse yerlerinden fırladılar. M. Ali hızla salondan odasına doğru yönelirken Oral bağırdı ardından:

— Yavru gel, Abdullah gelmiştir.

Gelen gerçekten de Abdullah'tı. Acelesi varmış gibi girdi içeri. Sabahtan beri kaynayan çay olduğunu belirtmelerine karşın "istemem" dedi:

— Haydi arkadaşlar. Allah yardımcınız olsun. Biz Yalçın'la çıkıyoruz. Saat dörtbuçuk beşte orada oluruz, Emlak Caddesi civarında. Rahat olun. Memleket için, devlet için, davamız için çok önemli bir işi başaracağız hep birlikte. Şurada dört beş saatimiz kaldı kalmadı... Aman Oral, Mehmet'in telefonu gelmeden ayrılmayın kahveden. Sonrası kolay. Yağmur çiseliyor biraz, dikkatli ol sen de Yavuz...

Son yudumunu içip kalktı. Yeniden kucaklaşma... Yalçın'la Abdullah çıktılar. Onlar öylesine kalakaldılar. Kolay değil kader birliği bu... Hani henüz uykunu almadan, ani bir sarsıntı ya da gürültü

ile uyanırsın ya, hepsinin kafası öyle. Tam bir boşluk ve belirsizlik. Yarı sarhoşluk.

Oral, Yavuz'un koluna girip salona doğru yürüdü. M. Ali aniden dönüp, beline soktuğu silahı çekti, onlara doğru uzattı:

— Koeuvv, koeuvv!

Oral Çelik hiç aldırış etmeden seslendi:

— Yavru, dolu silahla şaka olmaz. Bırak çocukluğu da otur şuraya. Zaten sinirlerim havada!

Hiç karşılık vermeden koltuklardan birine yöneldi M. Ali. Hazırlıkları tamamdı. Oral cebinden çıkardığı harita parçasını Yavuz'a uzattı.

— Al bu sende kalsın. Bir kez daha bak istersen. Bak şurada duracağız. Daha sonra buradan çıkıp, şu alt sokaktan ilerdeki caddeye... Oradan doğru Taksim'e.

Yavuz, ilgisiz gözlerle harita parçasını bir süre süzdü. İkiye katlayıp ceketinin sağ cebine koydu. Saat üçü yirmi geçiyordu. Oral kalkınca onlar da kalktı. Paltolarını giyip sokağa çıktılar. İlk çıkan M. Aliydi:

— Araba yok! Araba gitmiş!

Oral, telaşını belli etmeden Yavuz'un yüzüne baktı:

— Telaşlanma M. Ali. Alt sokağa parkettim. Yer yoktu önde, dedi Yavuz.

Yağmur altında sessizce arabaya yürüdüler. Ancak dörtte kahvede olurlardı zaten. Emlak Caddesi üzerinde Ruje Nuar'ın önünde park edip kahveye girdiler. Kahve her zamankinden daha sessizdi bugün. Köşede domino oynayan iki yaşlı adam. İki seyredeniyle birlikte okeyciler. Zaman zaman onlardan itiraz ve kahkaha sesleri geliyor o kadar. Oral'ın bir gözü telefonda, öbür gözü saatte. M. Ali masanın üstüne kapanıp yarı açık gözlerle vakit geçirmeye çalışırken, Oral dürttü:

— Yavru sana bir soru,

M. Ali, başını kaldırıp, anlamsız gözlerle Oral'a baktı. Oral sanki onay almışcasına sorusunu sordu.

— İnsan bir şeyi kaybetmediyse o kendisinde var demektir, değil mi?

— Manyak mısın nesin be! Kafayı mı yedin beklemekten?

Oral gayet ciddi, sorusunu yineledi:

— Yavru iyi dinle, sen bir şeyini kaybetmedinse, o sendedir değil mi?

M. Ali bu kez ciddiye alıp düşündü bir süre. Sonra da önemsizmişcesine, omuzlarını silkerek “evet” dedi mırıldanarak. Ancak sonunda ne çıkacağını merak etmişti doğrusu:

— Sen boynuzunu kaybettin mi hiç ?

Bundan hiçbir şey anlamamıştı M. Ali. “ne boynuzu lan? abuk subuk konuşuyorsun” demekle yetindi. Oral’ın kesik kesik gülüşüne rağmen, bir şey olmamışçasına masanın üstüne başını koyup, gözlerini kapattı. Ona göre Oral’ın durumu sakattaydı. Tam o sırada Yavuz ayağa kalktı:

— Ben arabaya gidiyorum. Camları sileyim hiç olmazsa. Burada çok canım sıkıldı.

Oral başıyla onayladı. Gözüyle Yavuz’u çıkışına kadar izledi. Allahtan işlek bir telefon değil, diye geçirdi içinden. Ya işlek olsaydı. Hadi her seferinde fırla telefona. Garson ikinci çayı getirdiğinde aklına geldi sormak:

— Telefon çalışıyor değil mi? Aman ha, önemli bir haber bekliyorum da.

Garson başıyla onayladı. Oral’ın içi rahat etmişti. Kalktı, kasanın başında duran telefonun ahizesini kaldırdı. Ses geliyordu... Olacak iş değil, birileri konuşuyor telefonda. Yüzü kıpkırmızı oldu. Allah kahretsin! Ocaktaki yaşlı adama yöneldi:

— Bu telefon bozuk mu? Birileri konuşuyor.

Umursamaz bir tavırla karşılık verdi ocakçı:

— Üstte paralel var. Patron konuşuyordur.

Tüh Allah kahretsin! Sinirle masaya doğru yöneldi, vazgeçti. Telefonun başına doğru gitti. Hep böyle olur olmaz zamanda gelir zaten, sıkışmıştı. Düşünmeden masaya kapanmış M. Ali’yi dürttü:

— Yavru kalk! Telefona bak, ben tuvalete gidiyorum.

M. Ali bir anlam veremedi Oral'ın buyruğuna. Gayri ihtiyarı kalktı, telefona doğru yöneldi:

— Yavru nereye oğlum? diye geri döndü Oral Çelik.

— Telefona bak dedin ya...

— Saçmalama yavru. Çalarsa bak diye dedim. Hemen tuvalete su döküp geleceğim.

Tuvaletten telaşla çıktı. M. Ali sakın oturuyordu masada. Telefona tekrar yöneldi. Konuşma bitmişti. Hani derler taşıkardi mi ne, yürek çarpıntısı. Neredeyse taşıkardinin karesi kendi yüreğinde. Saate baktı altıyı geçiyor. Herif Ankara'dan döndü mü acaba? Bir aksilik olmasa... Yeniden masaya döndü. Garsonun getirdiği çayı istemedi, M. Ali'nin önüne itti bardağı. Masadan ayrılmak üzere olan garsonun sağ koluna önlüğünden yapıştı:

— Kaç para hepsi?

— Ne vardı?

— Beş çay.

— Elli lira...

Yüz lira bıraktı garsonun elindeki çay lekeleri ile dolu, hafif paslı pis tepsiye... Ulan şu iş bitse de bir kurtulsalar. Oral'la M. Ali göz-göze geldiler. Belli ki ikisi de aynı kaygıları paylaşıyorlar. İş kazasız belasız bir bitse, önlerinde yepyeni bir yaşam başlayacak. Abuzer Uğurlu, Beyazıt'la Aksaray'ı tümüyle onlara bırakacak. Bir yıl boyunca sigaralara para ödemeyecekler. Tüm satış onlara... Ya örgüt içindeki durumları? Önlerine kimse çıkamaz bundan onra. Gelecekleri kurtulacak en azından. M. Ali'nin gözünde ise Malatya tütüyor. Sıcacık ana çorbası, ana kucağı ve oraya kahraman gibi girişi...

— Bakar mısınız?

Çay ocağındaki adam, ahizeyi onlara doğru uzatıyordu. İki-letmeden fırladı yerinden. Telaşla yapıştı telefona:

— Mehmet sen misin?

— Yok ben değilim. Mehmet abi söyledi. Çıkmışlar... Bunu söylememi istedi sadece.

Telaşı sürüyordu. Telefonu kapattı, M. Ali de ayaktaydı zaten. Deminden beri telefon sesi bekliyorlardı'boşuna, ses yukarıya geliyor, onlar aşağıya bağlıyorlardı demek ki.

— Hadi çıkıyoruz Yavru, dedi. Kahvenin kapısında Yavuz'la karşı karşıya kaldılar.

— Haber geldi mi? dedi Yavuz.

— Tamam tamam çıkmışlar, hadi biraz çabuk, dedi Oral. Aklına geldi, garsona seslendi:

— Borcumuz neydi? diye sorarken elini cebine attı.

— Ödediniz ya abi!

Öne Oral oturdu. M. Ali heyecanını ve tedirginliğini belli etmemek için, omuzlarını dikleştirip, sağa sola oynatarak arkaya kuruldu. Beyaz pardösüsünün cebindeki silahı eliyle yokladı. Araba hareket ettiğinde M. Ali neredeyse cama yapışmıştı. Cadde kalabalık değildi. İçlerinde en telaşsız olanı herhalde Yavuz Çaylan'dı. Fazla hızlanmadan Karakol Sokağı'nın ağzına arabayı park etti. Beğenmedi, arabayı biraz içeri soktu.

Arabadan ilk inen Oral Çelik oldu. Başıyla M. Ali'ye "hadi" diye işaret etti. Sokağın, caddeyle kesiştiği köşede, M. Ali iç tarafa, sokağın karşısındaki otobüs durağının önüne, Oral, karşı tarafa geçti. İpekçi'nin BMW'si gelmek üzere olmalıydı. Yağmur da iyiden iyiye hızlanmış, gökyüzü daha bir kararmıştı. Acaba içinde başka kimse var mıydı? Ya varsa? Aklına bu soru takılınca M. Ali'ye doğru koştu Oral:

— Yavru, eğer arabada başka kimseler varsa onları da temizlememiz gerekiyor.

Onlar konuşurken yanlarından Anadol'la Abdullah Çatlı ile Yalçın Özbey geçtiler. Çatlı selektörle selam verdi. Oral yeniden köşesine döndü. Çatlı'nın arabasını aradı. Caddeyi taradı gözleriyle. Gözü Emlak Caddesi'nin karşı kaldırımında, kırmızı Volkswagen'e takıldı. İçinde üç kişi vardı. Hay Allah! O mesafeden gözleri seçmiyordu. Belli etmeden bir kaç adım yaklaştı. Gözlerini kısarak arabadakilere baktı. Arabanın ön camı açıldı. Aa, Şahin abi. MİT'

çi... Şahin Tolunoğlu bu... İçi rahatladı iyiden iyiye. Az sonra da biraz arkada Çatlı'ları gördü. Saatine baktı, sekize dokuz dakika vardı.

— Geliyorlar!

M. Ali'nin sesi ile irkildi Oral. BMW geliyordu, o da gördü. Yaslandığı duvardan çekildi, belindeki silahı yavaşça paltosunun cebine soktu. Kaldırımın ucuna yaklaştı iyice. M. Ali de karşı kaldırımında aynısını yaptı. Off be, hepsi birkaç dakikalık olay. Belki saniyelik sürede sokağı taradı gözleriyle, sonra apartmanların üst-katlarını...

İyice yavaşlayan BMW'de İpekçi seçiliyordu. İçinde başka kimse yok. Sokağa dönmek için işaret verdiğinde iyiden iyiye yavaşlamıştı arab. M. Ali tuhaf bir nara atarak arabaya doğru fırladı. Oral ise onun hemen ardından, paltosundan sıyırdı silahı ve ilk kurşunu sıktı. İkincisi M. Ali'den mi, yoksa kendisinden mi belli olmadı. Ağca'nın kurt ulumasına benzeyen tuhaf narasına Oral da şaşırmıştı bir an. Şaşkınlığı kısa sürdü. Belli ki, günlerdir yaşadığı stresi yatıştırmak için bağırmıştı.

Oral hızla İpekçi'nin yakınındaki cama sert bir darbe vurdu. Kurşunu isabet etmişti cama rağmen. Saldırıdan kurtulmak için İpekçi son bir çabayla gaza bastı, araba direğe çarptı gürültüyle. Araba "harr" diye bir ses çıkararak durmuştu. Sol kolu havada idi İpekçi'nin. İlk kurşunla sağ kolu düşmüştü direksiyondan. Çaresiz ve korkulu bakışlarla, şaşkın ne yapacağını bilmez haldeydi. Saniye farkı ile bu kez ön sağ cam, M. Ali'nin darbesiyle aşağıya indi. Sağ camdan mı sol camdan mı koruması gerekirdi kendini. Onca telaş ve korkusuna, bilincinin yerinde olmasına rağmen hareket edemedi. Sol kolunu başına doğru, koruma içgüdüğü ile hareket ettirirken, üst üste kurşun yağmuruna tutuldu. Kırılan ön camın gürültüsü, arabanın ön penceresinden giren iki kolun açtığı yaylım ateşinin gürültüsünü bastırdı. Ölümü savmaya çabalayan sol kolu da hemen düştü. Daha fazla direnemedi. Her şey birkaç dakika sürmüş, direnci bitip bedeni tümünden hareketsiz kalmıştı. On metre mesafedeki evine ulaşamayacaktı artık...

Oral silahı paltosunun iç cebine sokarak fırladı, az ilerdeki Reno'ya. M. Ali de telaşla, silahını beline sokarak Oral'ın ardından

fırladı. Çırpı gibi uzun bacaklarının telaşı, içinde bulunduğu ruh halini èle verir gibiydi. Önce BMW'nin arkasına çarptı bacağını. Hiç bir acı hissetmedi o telaşla. Çabuk toparladı kendini. Bu kez karşı yönden gelen arabanın farları ile gözgöze geldi. Telaşla Reno'nun açık kapısından içeriye attı kendini. Boylu boyunca yattı arabanın ardına. Soluk soluğaydı. Yüzüstü yattığından karnına batan silahı çıkarıp, boşlukta uzanan eline aldı. Caddeden sapıncaya kadar hiç konuşmadılar. Araba olay yerinden çabuk ayrılmıştı. Sakin görünen Yavuz bile heyecanlıydı. Arabaya gaz vermeyi sürdürüyordu ki Oral müdahale etti:

— Bu kadar sürate gerek yok!

Yavuz, heyecanını yatıştırmak için olsa gerek "Kim bağırды orada?" dedi. Oral anlamıştı gülerек "Yavru" dedi. "Herif beni de ürküttü" M. Ali köşesine büzülmüş onları dinliyordu, sessizce gülerек.

Dönüp arkaya baktı. İki araba arkalarında Anadol'u gördü. Arkalarındaki araba ne ola ki?

— Hemen şu sokağa sap, dedi Yavuz'un kolunu tutarak. Hızla sola kırdı direksiyonu. Arkaya baktı yeniden, bu kez sadece Anadol vardı. Çatlı selektör yaptı. İş tamamlanmıştı. Takip eden de yoktu. M. Ali'nin nefesi biraz olsun normale dönmüştü. Yattığı arka koltuktan doğrulurken elindeki silahın emniyetini kapatıp par-dösüsünün iç cebine yerleştirdi.

— Silahı ver! diye uzattı elini Oral.

İtirazsız, çıkarıp verdi. Oral torpido gözünü açıp, kendi silahını da çıkarıp yerleştirdi.

— Yavuz nereye çıktın?

Oral'ın sorusu yerindeydi. Çıkmaz sokağa girmişlerdi. Yavuz telaşla geri geri yeniden sokağın başına geldi. Kurtuluş'tan Şişli'ye inceklerdi. Yavuz, bu kez tereddütsüz bastı gaza. Aradan beş dakika geçmemişti ki yeniden aynı noktaya geldiklerini anladılar.

— Dur şurda bir dakika! dedi Oral. Camı açıp caddenin başında duran adama seslendi:

— Hemşerim bak hele, Aksaray'a nereden çıkarız?

Elinde naylon torba bulunan adam önce tarif etmek için hareketlendi, sonra vazgeçti:

— Ben de o cıvara gidiyorum. İsterseniz beni de alın, yolu göstereyim.

Oral tereddüt etmeden "geç arkaya" dedi. Ne gerek vardı buna? M. Ali , en çok da Yavuz bozulmuştu ama renk vermediler. Hiçbir şey konuşmadılar. Adam birkaç kez "düz gidin kavşaktan sola döneceğiz" demekle yetindi. Harbiye'yi geçmişlerdi ki indi arabadan. Bir süre sessiz yol aldılar. Oral ilerideki noktayı işaret etti:

— Ben şu girişte ineyim. Hep birlikte gitmemizin anlamı yok. Siz M. Ali ile birlikte doğru Aksaray'a. Dernekte Mehmet Şener sizi bekliyor. Silahları ona verin.

Oral az ilerde arabadan inerken pencereye eğildi:

— Yavru, sağa sola bulaşmadan eve gel. Tamam mı?

M. Ali başıyla onayladı. Oral iner inmez, daha araba hareket etmeden Oral'ın yerine, öne geçti. Suskunlukları kısa sürdü. M. Ali'nin içi içini yiyordu. Dayanamadı sordu:

— Nasıldım ama?

Övücü laflar bekliyordu ve bunu Yavuz da biliyordu ama sırası mıydı şimdi? Sadece başıyla "iyi" işareti yaptı, gözlerini yoldan ayırmadan. M. Ali istediği yanıtı alamamıştı ama ses çıkarmadı. Çevreye caddeden geçenlere, binalara baktı sadece. Artık onun için yeni bir yaşam, yeni bir dünya başlamıştı... Aksaray İlçenin önünde durduklarında Yalçın torpido gözünden silahları alıp, viteskolunun yanında duran sarı tozbezine sardı. M. Ali'ye uzattı:

— Bunları Şener'e ver. Ben arabayı çayocağının oraya bırakıyorum. Anahtar malum yerdeymiş dersin.

M. Ali inerken Yavuz'un omzuna dokundu sadece ve "arslanlar gibiydim koçum" dedi. Yavuz, gözlerini yumarak karşılık verdi bu jestle.

Malatya'da Tatil

Oral ile apartman girişinde karşılaştılar. Eve, o da yeni dönüyor olmalıydı. Telaşlı adımlarla zemin kattaki eve daldılar. Kapıyı kapatır kapatmaz kucaklaştılar. Günlerdir süren tedirginlik onları terketmişti.

— Aferin yavru çok iyiydin. Doğrusu bir hata yapacaksın diye boşuna korkmuşum.

Yanıt vermedi ama şişinmesi için yeterli sözlerdi bunlar. Daha kimse M. Ali nedir bilmiyordu. Asıl bundan sonra görecektlerdi. Gerginlik ve tedirginliğin verdiği aşırı yorgunlukla ikisi de kendini koltuğa attı. Oral az sonra kalkıp bir duş yaptı, ardından da M. Ali'yi gönderdi banyoya. M. Ali bornozla salona geldi:

— Ne o yavru, Yahudi rahiplerine dönmüşsün. Şu televizyonu aç bakalım.

O boynuz öyküsü aklına takılmıştı aslında. Ne demek istemişti Oral? Televizyon lafını duyunca bundan vazgeçti. İkisi birden gözlerini 10 dakika sonra başlayacak haberlere çevirdiler. Daha süre vardı. M. Ali aldırış etmiyormuş gibi gözükme için gözünü te-

levizyondan ayırdı. Kalktı mutfığa girdi. Reklamlar başlamıştı ki hızla koltuğa yerleşti:

— İyi akşamlar. Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu Haber Merkezi'nce düzenlenen haberleri sunuyoruz. Önce özetler...

Sanki kalpleri duruverecek gibiydi. Olaydan sonra neler olmuştu? Her şey iyi gitmişti ama, ya görgü tanıkları varsa?

— Milliyet gazetesi Başyazarı Abdi İpekçi, uğradığı silahlı saldırı sonucu öldürüldü...

Heyt be, ilk haber. Heyecanları iyice arttı. Özetlerin bitmesi âdeta yıllar sürdü.

— Milliyet Gazetesi Genel Yayın Müdürü ve Başyazarı Abdi İpekçi, bugün gazeteden çıkıp evine giderken, evine 10 metre mesafede silahlı kişi veya kişilerin silahlı saldırısı sonucu öldürüldü. Bugün saat 16.30 uçağı ile Ankara'dan İstanbul'a geldiği, başyazarı olduğu Milliyet Gazetesi'nde iki saat kadar çalıştıktan sonra özel arabasıyla evine hareket ettiği...

— Anam arabanın haline bak! Duman etmişiz vallahi... Bak ön cam da gitmiş.

— Yavru kes dinliyorum. Ben de görüyorum herhalde! diye sinirli biçimde, M. Ali'ye bağırdı. M. Ali sustu. İyice televizyona gömüldüler.

— Emniyet Müdürlüğünden yapılan açıklamada, İpekçi'ye kaç el ateş edildiğinin otopsi sonucu belli olacağı, açılan soruşturmanın derinleştirilerek sürdürüleceği, saldırgan ya da saldırganların kısa sürede ortaya çıkarılacağı açıklandı. Açıklamada görgü tanıklarının tesbitine çalışıldığı da belirtildi.

— Gören yok demek ki!

— Yavru kes artık, ikide bir lafa girmel!

— Milliyet Gazetesi Genel Yayın Müdürü ve Başyazarı Abdi İpekçi'nin haince bir saldırı sonucu öldürülmesi yurtiçi ve yurtdışında nefretle karşılandı. Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk ve İstanbul Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığı, Milliyet Gazetesi Sahibi Ercüment Karacan'a ve Abdi İpekçi'nin eşi Sibel İpekçi'ye yarı yarı gönderdiği başsağlığı telgrafında "İnsanlık dışı cinayetle" karşı

ulusça ortak bir tavır takınılmasını" istedi. Gazeteciler Cemiyetine, Cumhurbaşkanı Korutürk tarafından gönderilen telgraf şöyle:

"Cemiyetiniz üyesi, Türk basınının büyük değeri Abdi İpekçi'nin menfur bir suikast sonunda hayatını kaybetmiş olmasından dolayı derin acı duyuyorum. Türk basınının yaşamı boyunca özgür, demokratik parlamenter sistemi, düşünce ve fikir özgürlüğünü savunan bu seçkin ve yürekli evladının mücadelesi, inanıyorum ki, gelecek kuşaklara örnek olacaktır.

Bu acı olay vesilesiyle, ülkemizi bölmeyi ve parçalamayı amaçlayan güçlerin değişik görüntü ve boyutlar içinde sergiledikleri insanlık dışı cinayetler karşısında, ulusça artık her türlü çekişmeyi bir yana bırakarak ortak bir tavır takınmak gerektiğini bir kez daha önemle hatırlatırım Şahsınızda Türk basınına taziyetlerimi sunarım."

Başbakan Bülent Ecevit, bu cinayeti işleyenlerin Türkiye'nin saygınlığına, Türk demokrasisine karşı da suikast işlemiş olduklarını belirterek, cinayeti...

— Orospu çocuğu...

Bu kez can kulağı ile izledikleri haberi bölen Oral Çelik oldu. Oral ayağa kalkıp pantolonunu düzeltti Ecevit'in mesajı okunurken. Yeniden oturdu televizyonun başına:

— Ana muhalefet partisi lideri Süleyman Demirel de yayınladığı mesajda, cinayeti kınayarak, merhumun yakınlarına, mesai arkadaşlarına ve meslektaşlarına başsağlığı diledi. Demirel "İpekçi'nin menfur bir cinayete kurban gitmesinden sonsuz üzüntü duydum" dedi. Milli Selamet Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan da başsağlığı mesajında cinayeti kınayarak, merhuma rahmet, yakınlarına Allah'tan sabır dileklerini ilettiler.

— Allahın kadayıfçısı, diye lafa giren yine Oral Çelik oldu. M. Ali ile birbirlerine bakışıp güldüler.

Kapının çalması ile ikisi birden yerlerinden irkildiler bir an. Oral toparlanıp kapıya doğru yönelirken, haberlerde geçen cümle üzerine olduğu yerde çakıldı:

— Miliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı Alpaslan Türkeş, Genel İdare Kurulu toplantısından sonra yaptığı açıklamada, menfur cinayeti kınayarak, Hükümetin istifasını istedi. Türkeş "Bu alçakça suikastı tertipleyenler Türk Milletini bölmeyi amaçlayan ihanet çeteleridir."

Kapı yeniden çaldı. Oral eli belinde, ayakta öylece duruyordu:

— Bi dakika, patlamadın ya, açacağız.

— Türkiye Devletinin güçlenmesini istemeyen karanlık güçler hedeflerine hiç bir zaman ulaşamayacakları gibi, güçlü Türk Devletinin, bu menfur cinayetin ardındaki karanlık güçleri kısa sürede ortaya çıkaracağına inanıyoruz ve bekliyoruz..."

Yeniden ve ısrarlı biçimde kapının çalması üzerine, koşturup kapıyı açtı. Gelen Yalçın ile Mehmet Şener'di:

— İçerde ne çeviriyorsunuz? Bir saattir kapıdayız, dedi Şener? Oral eliyle "sus" işareti yapıp televizyonu gösterdi. Hepsi sessizce koltuklara dağıldı.

Birbirleriyle konuşacak ne çok şeyleri vardı oysa. Güven Partisi Genel Başkanı Turhan Feyzioğlu, Meclis ve Senato Başkanları, Bakanlar, Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Kenan Evren, sendikalar, Basın kuruluşları... Dikkatleri dağılır gibi olmuştu ama kulakları televizyondaydı hepsinin. Şener Oral'la gözgöze gelince, göz kırptı "nasılsın" anlamında. O da "iyiyim" anlamında başını salladı.

— İlk haber verdiler değil mi? diye sordu Yalçın Özbey.

— Evet, dedi Oral. Saatine baktı; yaklaşık 20 dakikadır aynı haber.

— Arabayı gösterdi mi?

— Gösterdi, haşat olmuş. Ön camlar bile gitmiş, diye karşılık veren bu kez M. Ali idi.

İpekçi'ye ilişkin haberler sona erince Oral kalkıp kapattı televizyonu.

— Hızlı geldik ama haberlere yetişemedik. Kapanış haberlerinde nasılsa yeniden verir. Nasıl verdi haberlerde?

M. Ali, Şener'in soşusu üzerine Oral'a baktı:

— Bana sorarsan sürpriz olmadı. Daha önce de düşünmüştük ortalık birbirine girer diye. İşte birinci haber, yarım saat falan verdiler. Önemli bir şey yok aslında.

— Şahit falan, gören yok değil mi?

— Yok gibi gözüküyor ama bilinmez. Daha kaç kez ateş ettiğimizi bile bilmiyorlar. Bence bu işi temiz hallettik.

— Aksaray'da, dernekte Yavuz'u gördüm. O anlattı, rahat gelmişiniz. Biz bir süre sizi izledik, Maçka'dan ayrıldık, dedi Yalçın.

— MİT'çilerin arabasını gördük bir ara...

— Onlar hemen caddeden ayrıldılar.

Bir sessizlik oldu. M. Ali kalkıp televizyonu açtı. Hava durumuna geçmişti. Oral "yavru kapat şunu" diye uyardı. M. Ali de kapattı.

— Başbuğ açıklama yaptı mı?

M. Ali açıklamadan memnun kalmamış gibi başını iki yana salladı ama bir şey demedi. Oral'a baktı. Oral yanıtladı:

— Evet ama biraz şeydi... Neyse aslında doğru. Ne demişti M. Ali?

— Alçakça cinayet, bölücüler, hainler yaptı dedi.

Gülüştüler birlikte. M. Şener karşı çıktı:

— Ne deseydi yani? İyi oldu, vuranları kutlarım falan mı? Başka bir şey vermedi mi?

— Hükümetin istifasını istedi, dedi Oral.

— Gayet iyi, gayet iyi. Aman çocuklar iş bitti sanmayın. Yarın, ertesi gün ortalık daha da karışabilir. Bence ortalıkta, hatta İstanbul'da bile bulunmayın bir süre.

— Duruma bir bakalım. Merkezle konuşmadan bir şey yapamayız. Belki Malatya'ya falan gidebilirim, dedi Oral Çelik. Hem ciddi yorgunum, biraz dinlenmek lazım. Malatya'yı da çok boşladık, epey karışmış oralar da.

Şener'in aklına bir şey geldi. Lafı değiştirdi:

— Haa aklıma geldi. Yavuz silahları getirdi... Ulan kaç kurşun sıkıttınız?

M. Ali ile Oral birbirlerine baktılar. İkisi de tam sayıyı bilmiyordu. Karşılık vermeyince Şener devam etti:

— Silme dolu iki tabancada kurşun kalmamış neredeyse. Çatlı bile "Ulan bu kadar kurşunla on adam temizlenirdi" dedi.

Birlikte güldüler yeniden. Şener emniyette izinlerin kaldırıldığını, birçok noktada aramalar yapıldığını belirtti. Abuzer'in olay sonrası İstanbul dışına çıktığını, ancak nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Saat ilerlerken, hepsinin üstüne günün ve olayın ağırlığı iyice abanmıştı. Son haberleri de dinlediler zorunlu olarak. Yeni bir şey olmadığı gibi daha kısa verdiler haberi. Şener izin isteyip kalktı. Onları kutlamayı da ihmal etmedi. Kuvvetli el sıkıştılar tek tek.

— Evden çıkmayın yarın. Abdullah öğleden önce size uğrayacak.

Şener'in ardından hepsi odalarına çekildi. Konuşacak, hele gündüz olan bitenlerle ilgili konuşacak halleri kalmamıştı. Kaç günün gerginliği. İnsanın dayanması zor tabii ki...

Sabahleyin uyandıklarında Oral'ı bulamadılar. Yalçın "gazete almaya çıkmıştır" dedi telaşlanan M. Ali'ye. Gerçekten de mutfakta çay demlenmişti bile... 10 dakika bile geçmemişti ki Oral bir kucak gazete ile döndü eve. Her birisi bir tanesine yapıştı. Ancak Oral'da kalan Milliyet Gazetesi'nin başına toplandılar birlikte. Tam sayfa İpekçi'nin öldürülmesine ayrılmıştı. Sol üstte İpekçi'nin gülümseyen resmi. Yanında "evine giderken silahlı saldırıya uğrayan Abdi İpekçi öldürüldü" diye kocaman bir başlık. Koca sayfa simsiyah...

Oral başlığın altındaki haberi tane tane yüksek sesle okumaya başladı. Omzuna abanan M. Ali'yi silktiler:

— Genel Yayın Yönetmenimiz ve Başyazarımız Abdi İpekçi dün gece saat 20 sularında, otomobili ile giderken evine yüz metre kala pusu kuran katil tarafından yaylım ateşine tutuldu. Kalbinden iki, karın boşluğundan bir ve kolundan iki yara alan İpekçi, hastaneye kaldırılırken yolda öldü. Görgü tanıkları, katilin 1.75 boyunda, esmer ve açık renk elbiseli olduğunu, yaylım ateşi açtıktan

sonra olay yerinden kaçarak uzaklaştığını belirttiler. Abdi İpekçi saldırıya uğradığını anıyınca arabasını hareket ettirdiyse de direksiyona hâkim olamayarak direğe çarptı. İstanbul Valisi eldeki bulgulara göre cinayetin planlı işlendiğinin çok açık olduğunu söyledi. Başbakan Bülent Ecevit de...

— M. Ali seni görmüşler, ama arabayı görmemişler, dedi Oral. Gömüldüğü gazeteden başını kaldırarak bakan M. Ali'nin yüzü sararmıştı ama belli etmeyerek, umursamazmış gibi omuzlarını silkti. Ulan aynı işte, aynı yerde Oral'ı gören olmuyor da kendisini görüyorlar. Herhalde koşarken arabaya çarptı ya, o sırada olmalı. Yok mümkün değil tanınmaları. Bir kaç saniyelik olay hepsi hepsi. Açık renk elbise, 1.75 boy falanla bir şey olmaz canım. Kafasından birkaç saniyede geçirdiği düşünceleri atıp yeniden gazeteye çevirdi dikkatini. Haberin yanında Abdi İpekçi'nin "son durum" başlıklı yazısı konulmuştu. Başlık "İran'da beklenenler" Şöyle bir okumaya çalıştı. Hem harfleri o mesafeden gözleri seçmiyordu hem de biraz başını okuyabildiğinde kendisini açmadığını gördü. Divana serili gazetelerden birini aldı. Hepsinde aynı haber, aynı resimler. Resimlere baktı sadece. Daha sonra diğer gazetelere... Sıkıldı, kalktı çayları koydu. Hiçbir gazetede değişik bir haber olmadığını Oral'a söyledi. Yalçın onayladı. İşin doğrusu şu ki aslında çekinilecek bir şey yoktu. Ya bir şey olursa? Yok canım o kadar kolay mı, hadi sıkıysa kendine bir dokunsunlar. MİT'i, Abuzer'i, MHP'si, Emniyet'i, hepsi devreye girer, ortalık karışır namussuzum.

Kapının çalınışı ile bu düşüncesinden sıyrıldı. Bekliyorlardı zaten, gelen Abdullah Çatlı idi. Hepsi birden ayağa kalktı:

— Aslanlara bak be! Helal olsun lan size, diyerek sarıldı tek tek. M. Ali mutfığa girip, sormadan Çatlı'ya da çay koydu. Yandaki koltuğa oturdu. Haberler, gelişmeler Çatlı'da idi.

— Yok iş temiz bitti. Yalnız görgü tanıkları varmış. Ona göre bir robot resim çizilecek. Aslında görgü tanıklarının ifadeleri birbirini pek tutmuyormuş. Yahu sonradan aklıma geldi; keşke size takma bıyık verseydik. Komo bıyığı, biraz da uzun saçlı birer peruk. Tüh hiç aklımıza gelmedi. Neyse çok önemli değil bunlar. So-

ruşturma genişletilmiş. Bizden de epey adam var. Güçleri yeterse "aşırı solcuların" işi, olmazsa İpekçi'nin karısının âşığı falan diye olayı başka yere çekmeye uğraşacaklar. Bu işin tantanası aylarca sürer.

— Dev-Sol adına biz işledik desek ya!

Hepsinin kafası M. Ali'ye döndü. Çatlı başını "ya sabır" diyerek iki yana salladı:

— Olur. Hatta bu açıklamayı bir basın toplantısı düzenleyerek yap. Oral Çelik, Yavuz Çaylan, Yalçın.. Beni söyle. Biz Dev-Solcuyuz diyelim. M. Ali ne olur aptal aptal konuşma.

— Yavru kafayı mı yedin sen? Yine neler saçmalıyorsun? diye Oral da müdahale etmek zorunda hissetti kendini.

— Öyle demiyorum yahu. Telefon açalım bir yerden Milliyet'e "Dev-Sol adına İpekçi'yi öldürdük. Bir halk düşmanı, emperyalizm uşağı ortadan kaldırılmıştır" diyelim.

— Hiç olur mu M. Ali.? Biraz kafanı kullan oğlum: Dev-Sol'un eli armut mu topluyor? Adamlar "bizle ilgisi yok" demeyecekler mi? dedi Çatlı. Sonra Oral'a dönüp "*Her gün* almadın mı?" diye sordu.

— Yok kalmamış ya da bayiye gelmemiştii.

— Nasıl? Satmıyor mu ibne?

— Yok canım. Her zaman alıyorum, vitrine de koyuyor. Bugün gecikmiş olabilir dağıtımdan.

Radyodan 12 haberlerini dinlediler. İpekçi olayı ile ilgili yurtdışından da kınama ve taziye mesajları geliyordu. Haberlerde uzun uzun bunlar verildi. İstanbul Valiliği, soruşturmanın derinleştirilerek sürdürüldüğünü, elde bazı bulgular olduğunu, görgü tanıklarının ifadelerinden çizilen robot resmin basına dağıtıldığını açıklamıştı.

Abdullah, M. Ali'ye döndü:

— M. Ali ne olur ne olmaz, sen buradan uzaklaş biraz. Biz sana geleceğin zaman haber verimiz. Bence hemen yola çık. Hoş önemli bir şey olmayacağını biliyorum ama... dedikten sonra eline, M. Ali'nin resmini taşıyan bir nüfus cüzdanı uzattı. Üzerinde Kemal Mıhçıoğlu yazıyordu:

— Buradaki isimle, doğum yeri, tarihi, baba adı... İşte ne yazıyorsa ezberle bunları. Tamam mı ulan?

M. Ali'nin içine nedense bir tedirginlik oturuvermişti. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı.

— Ankara'ya gitmek benim için daha iyi olacak.

— Yok Malatya'ya git! Yanında çok para taşıma, dikkat çek. Önemli bir şey yok ama bu iş fazla büyük. Ortada görünme, hem de Malatya'da ananı, kardaşını görmüş, tatil yapmış olursun. Üç hafta görünme buralarda yeter.

— Tamam, hemen çıkayım. Ev boşaltılacak mı? diye sordu Oral'a.

— Yok canım. Sen de amma büyüttün. Yanına gerekli eşyanı al.

— Pasaport?

— O da kalsın. Ne yapacaksın Malatya'da pasaportu? Kendi kimliğini de bırak eve!

Başkaca ses çıkarmadan odasına girdi sessizce. Oral fısıltılı bir sesle Çatlı'ya eğildi:

— Bunun sağı solu belli olmaz, delidir. Şimdi olmadık yerde hava atmaya kalkar, çıramızı yakar namussuzum. Başında durmak lazım.

— Eee, ne yapalım diyorsun?

M. Ali salona girince sustular. Olacak şey değil! Üstünü değiştiren M. Ali, İpekçi'yi vurdukları gün üzerindeki aynı elbiseyi giymişti. Çatlı dayanamadı, patladı:

— Kardeşim sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Deli misin nesin? Ne o üstündekiler?

M. Ali o güne kadar Çatlı'yı hiç öyle kızgın görmemişti. Ancak niye bu kadar kızdığını da anlamamıştı:

— Nasıl yani? diye son derece ürkek biçimde sordu.

— Lahavle vela guvvete illa... Sen insanı çıldırtırsın. Ne olmuş diye soruyor. Oğlum televizyon, gazeteler bangır bangır bağılıyor, açık renk elbiseli diye.

Sustu M. Ali. Şimdi anlamıştı. Haklıydı, çok haklıydı Çatlı. Nasıl olup da düşünememişti? Hiçbir şey demeden üstünü yeniden değiştirmek için odaya girdi. Oral gülererek "gördün mü?" anlamında başını salladı. Çatlı'nın hiddeti geçmemişti:

— M. Aliiii! diye bağırdı içeriye. M. Ali üstünde atletle geldi. Pantolonunun fermuarını kapamaya bile fırsat bulamamıştı:

— Buyur abi!

— Şimdi doğruca otele, o daha önce kaldığın otele. Adı ne boks... Ben de konuşurum ama, eşyalarını oraya teslim et. Eski kaldığın odayı versinler. Deftere de sen hiç ayrılmamışsın gibi kayıt geçsinler. Hatırlıyor musun kaç numaralı odada kaldığını?

— Üçyüz dört!

— İyi tamam! Parasını ben öderim. Sen öyle söyle. Pasaportun, kendi kimliğin burada kalsın. Diğer tüm eşyalarını al. Yüzünü gözünü de değiştir biraz. Sakal bırak mesela.... Neydi şenin otelin adı?

— Dali Otel.

— Tamam tamam, neyse. Ondan sonra yanına gerekli eşyanı al. Doğru Gebze'ye. Topkapı'dan İzmit otobüsüne bin. Biliyorsun yeri. Abuzer orada. Onu gör. Oradan da Malatya'ya. Tamam mı? dedi sinirli bir sesle Çatlı.

— Tamam, dedi sessizce M. Ali. Ulan ne bu bağırma? Çatlı işin ayarını kaçırmıştı ama renk vermedi. Böyle bir ortamda daha fazla işi büyütmenin anlamı yok.

— Tamam ne demek? Ne tamamı Yavru? diye bu kez Oral Çelik girdi devreye. Abuzer'in nerede olduğunu biliyor musun ki tamam diyorsun?

Uzun uzun tarif etti Çatlı. Kapıdan çıkarken Oral uyardı:

— Bak yavru, çok dikkatli ol. Yalnız kendini değil, beni, bizi, Partiyi yakarsın şerefsizim. Ben de Malatya'ya geleceğim. En geç beşinde, bilemedin altısında oradayım.

Az önce azarı onlar etmemişcesine sıkı sıkı sarılıp vedalaştılar. M. Ali elindeki iki valiz ve naylon torbayla kapının önünden geçen

taksiyi durdurdu. Kendisine yönelik 'sert uyarılara fazlasıyla canı sıkılmıştı. İçinden sunturlu bir küfür savurdu. Taksiyi kapıda bekletti. Oteldeki işini ayarladı, çabuk çıktı. Oradan doğru Topkapı. İlk İzmit otobüsünde yerini ayırttı. Neyse ki mesafe kısa... Yanına düşen şişman adamın sıkıştırması dayanılacak gibi değildi. Birkaç kez oflayarak, ittirdi adamı. Adam özür diledi. Gebze'de indi ama boşuna gelmişti. Abuzer birkaç saat önce oradan ayrılmıştı. Abuzer'in adamını epey sıkıştırdı ama nereye gittiğini öğrenemedi bir türlü. Ne yapmalı? Karar verdi: Doğru Malatya'ya demişlerdi ama Ankara'ya uğramak istiyordu. Hem Oral da beşinden önce gelemem dememiş miydi. İki üç gün kalabilirdi. Artık eski M. Ali değildi. Hafta sonu hiç olmasa parti merkezine uğrar, Başbuğ'unun elini öper, arkadaşlarını görürdü. Kim bilir onlar da kendisiyle nasıl övünüyorlardır şimdi. "Tabii çekemeyen ibneler de vardır ama önemli değil artık," diye geçti içinden.

Bir minübüsle İzmit'e geçti. Geceye aldı Ankara biletini. Avare avare dolaştı bütün gün. Gömlek almak için girdiği mağazadan, "para harcama!" uyarısı aklına gelince vazgeçip çıktı. Kapıda kendisine sürtünen, gri burunlu, tüyleri yer yer kırçillaşmış boz renkli köpeğin güve yemişcesine yer yer dökülmüş bedenine olanca gücüyle tekmeyi yapıştırdı. Köpeğin acıyla havlamasına keyiflendi. Karnının acıktığını hissetti. Hemen karşıda karnını doyurup, doğru otobüse... Yolda, kararlaştırdığı gibi Yılmaz'da kalmayı kesinleştirdi kafasında. Yılmaz çok sağlam çocuktur. İlahiyat fakültesinde okur. Yılmaz Salman canım... Tek başına İlahiyat'ı dize getirdi kitapsız. Zehir gibidir her konuda.

Ankara girişinde yapılan aramada, hiç yoktan telaşlanır gibi oldu ama telaşa hiç gerek yokmuş. Öyle bakıp geçtiler sadece. Onca iti temizlemişti oysa, her nedense bu İpekçi denilen herif biraz farklı etki yapmıştı onda. "Ulan temizle temizle bitmiyor bu itler" diye geçti içinden.

Bir ara içi geçmiş gibi oldu. Otobüsün ani bir hareketi ile uyanıldığında, o sırada görmekte olduğu rüyayı unuttu. Uzun süre düşündü bulamadı. Bir süre, yolda hızla üzerinden geçiyorlarmış hissi

veren direkleri saymaya kalktı. Gözleri uzaktaki kel dağların tepesine takıldı kaldı. Canı çok sıkılıyordu. "Bu kadar ahmak devlet olur mu hiç? Kendini yok etmeye yeminli satılıklara hoşgörölü bakıyor... Onların yapacağı işi bile çoğunlukla biz yapıyoruz. Sanki büyük bir lütufta bulunuyormuşcasına destek veriyorlar" dedi içinden. "Vallahi bu devlet bizim, özellikle benim hakkımı ödeyemez..."

Garajda iner inmez Yılmaz Salman'ı aradı. Evdeydi, geleceğini bildirip taksiye atladı. Yılmaz iyi dost canım, nasıl candan karşıladı. Kahvaltıyı birlikte ettiler. Tüh gazete almayı unutmuştu. Neyse Yılmaz hemen halletti:

— Memet Ali bakıyorum epey değişmiş, gazete tiryakisi olmuşsun. Ne gazetesi istiyorsun?

— Hergün tabii ki... Bir de Milliyet, Hürriyet, Tercüman...

— Ooo maşallah. İstersen bi de Cumhuriyet alayım da sayende canımızdan olalım, dedi gülererek Yılmaz.

Karşılık vermedi M. Ali. Espriyi anlamadı ama "ne Cumhuriyet'i yahu?" dedi sadece. Yılmaz'ın ardından hiçbir şey konuşmaması gerektiğini düşündü. Ağzını açmamalıydı. Fakat Yılmaz biliyormuş gibi geldi. Hiç bu kadar saygılı davranmamıştı bugüne dek. Mutlaka bir şey biliyordur. Yılmaz geri döndüğünde de konuşmadılar bu konuyu. Yılmaz, evin yedek anahtarını bırakıp, akşam buluşmak üzere ayrıldı.

Öğleden sonra bir genel merkeze uğrasa iyi olacaktı. Üstünü değiştirmeye niyetlendi, neden sonra vaz geçti. Milliyet'i açtı ilk önce. Vay anasını be! Ulan amma benzetmişler. Robot resim, tıpatıp olmasa bile benziyor namussuzum. Yok ama bu resimle ne olabilir? Bu resme uygun en az bir milyon insan vardır Türkiye'de. Şaşkınlığı geçince içinde tuhaf bir kıpırdanma oldu. Hürriyet'te de robot resmi manşetteydi. Hergün'ü açtı. MHP Genel İdare Kurulu bildirisi...

— Devleti içerden çökertmek isteyen komünist maşaların, ünlü bir ismi, Milliyet Gazetesi'nin başyazarını hedef seçmiş olduğu açıktır. Bu alçakça saldırının hesabı mutlaka sorulmalıdır...

„Gülümseyerek başını salladı. Bu politika ne boktan şeydi? Ulan bir Yahudi dönmesinin ardından, üstelik komünist. Acaba Genel İdare Kurulu'nda durumu bilmeyen var mıdır? Yok canım daha neler. Peki böyle bir açıklama şart mıdır?

Şöyle bir iç sayfalara göz attı, bıraktı. Canı sıkılınca Milliyet Gazetesi'ni yeniden eline aldı. Uzun uzun seyretti robot resmini. Bir kere kendisi çok daha yakışıklı ve heybetliydi. Gene de iyi benzetmişler. Haberlere bir gözattı. Doğru dürüst bir şey yoktu. Kınâmalar, mesajlar falan.. Gözü büyük başlıklarla verilen "Türk basını ortak bildirisine" takıldı.

— Türk basınının çok değerli mensuplarından Milliyet Gazetesi Genel Yayın Müdürü ve Başyazarı sevgili meslektaşımız Abdi İpekçi'nin iğrenç ve haince öldürülmesi karşısında büyük Türk basınının aşağıda imzaları olan temsilcileri 2 Şubat 1979 Cuma günü İstanbul'da Gazeteciler Cemiyeti'nde toplanarak oybirliği ile bu ortak bildiriye yayımlamak kararı almışlardır:

1- Tüm meslek yaşamı boyunca çoğulcu demokrasinin, dolayısıyla fikir ve basın özgürlüğünün, ulusun mutluluğunun ısrarlı ve cesur savunucusu olan Abdi İpekçi, bir basın şehidi olarak aramızdan ayrılmıştır? Olay Abdi İpekçi'nin şahsında Türk basınına ve düşünce özgürlüğüne karşı girilmiş bir cinayettir.

2- Türk basının temsilcileri olarak bu iğrenç cinayeti nefretle karşılarken, bu gibi saldırılarla Türk Basını yıldıırılamayacak, aksine daha bilinçle ve dirençle görevini sürdürecektir.

3- Süregelen bu tür cinayetlerin, dördüncü kuvvet olan basına kadar uzanmış olması, çoğulcu demokrasinin işlemediğini, sıkıyönetime rağmen anarşi ve terörün sürdüğünü göstermek isteyen kapalı rejim özlemcilerinin planlı bir uygulamasıdır.

4- Memleket için büyük ve tehlikeli boyutlara ulaşan bu cinayetler karşısında kamuoyunun, siyasi partilerin, Meclisin, Senatonun, Hükümetin ve bütün kuruluşların çok dikkatli ve uyanık olmaları gerekmektedir. Çoğulcu demokrasinin ve özgürlüklerin gereği olan düşünce ayrılıkları vatan ve ulusun geleceği ve bütünlüğünün tehlikede olduğu bu koşullarda bir yana bırakılmalı ve cinayet odaklarının yok edilmesinde birleşmelidir.

5- Abdi İpekçi'nin öldürülmesiyle somutlaşan fikir ve düşünce özgürlüğü düşmanlığını terörizme kadar götüren karanlık emellerin daha açık ve kesin biçimde önlenmesi için, ilk adımın devleti temsil edenlerce atılması gereğinin ve bunun ceza yasalarımızda fikri düşünceyi ve eleştiriye suç sayan hükümlerinin kaldırılmasıyla sağlanacağına inanıyoruz.

6- Türk basını bu olayın aydınlatılmasında, katillerin ardındaki odakların ortaya çıkartılmasında seferber olacaktır. Buna basının ayrılmaz bir parçası olan kamuoyunun da yardımcı olacağı kanısındayız.

7- Ülkenin bugün içinde bulunduğu durumdan ancak, Atatürk İlkeleri'nin tam uygulanması doğrultusunda çıkılabileceği ortak görüşümüzdür. Abdi İpekçi arkadaşımızı bir kez daha saygıyla anarak kararımızı kamuoyuna duyururuz."

Asabını bozmuştu bildiri. Ulan bir Yahudi dönmesinin ardından düzülen destana bak! Amma büyüdü iş. Hiç kimsenin ardından böyle olmamıştı oysa. Yok canım, herif çoktan hakettiği ölümü. Neler yazdığını, ne numaralar çevirdiğini bilmiyor muydu sanki. Türk düşmanı, komünist destekçisi pezevenk! Boyunu aşan işlere girersen, adamı böyle mort ederler işte! Cinayetmiş, canilikmiş. Ulan bir köpeğin öldürülmesi, memleketin temizlenmesi demektir be! Gün gelecek, bu yazdıklarınızı sizlere yutturmazsam bana da M. Ali demesinler.

Kalkıp yüzünü yıkadı. Canı sıkılmıştı iyiden iyiye. Yok canım ne var canı sıkılacak? Üstünü değiştirmeliydi. Yol yormuştu onu. İpekçi'yi vurdukları gün giydiği elbiseyi giymemeli. Madem giymeyecek, niye yanına aldı ki bunları. Aptallık işte! Aslında giyse de bir şey olmaz ya. Eee, Çatlı ile Oral amma büyüttüler işi. Tabii korkuyorlar. "Evelallah kimseden korkmadım bu güne kadar. Tabii Allah'tan başka" diye düşündü. En iyisi elbiseleri Yılmaz'a bırakmak. Unutmamak için elbiseleri çıkarıp, kapının ardına astı. Üstünü değiştirmekten yine vazgeçti, sıkıntısı iyice artma eğilimi gösterince acelesi varmış gibi çıktı evden. Doğru MHP Genel Merkezi'ne. Hey be, artık krallar gibi karşılanırdı namuzsusuzum.

Bundan adı gibi emindi. Kapıdaki delikanlı tanımadı onu. Şöyle bir kaykıldı, gülerek süzdü delikanlıyı:

— Ben Mehmet Ali Ağca'yım. İyi ezberle bu ismi ha. Öyle aşağıya bıyık sarkıtmakla olmaz bu iş.

Delikanlı bozulmuştu. Yeniden önüne geçti M. Ali'nin:

— Bi dakika gardaş. Kimi aradın? Nereden geliyorsun?

Bozulmuştu M. Ali, ama renk vermedi:

— Aferin aferin. İşini doğru yapıyorsun. Şaka yaptım ben. Hah işte, görev böyle yapılır. Şimdi yukarıya söyle, Mehmet Ali Ağca geldi diye.

— Kime geldin?

— Sen kime sorarsan sor.

Delikanlının yukarıda kimle konuştu belli değil. Ancak birden tutumu değişti. Saygıyla yol açtı. El sıkıştılar. M. Ali koşarak merdivenden üst kata ulaştı. Merdivenin başında duranı tanıyordu ama adı neydi? Hani insan çok iyi bilir de bir türlü adı aklına gelmez ya.

— Hoş geldin Ağca, dedi merdivenin başındaki adam. Elini uzattı, tokalaştılar. Koluna girip yandaki odalardan birine soktu adam:

— Tekrar hoşgelmişsin, diyerek koltuğu işaret etti. O başıyla teşekkür etti sadece...

— Bak Ağca, ben hemen konuya gireyim. Burası senin yerin, evin. Ülküdaşımız, kardeşimizsin. Ancak bu böyle olmaz. Sen Malatya'ya gitmeyecek miydin bir an evvel.

M. Ali şaşırmıştı. Gözünün kara çukurlarında, telaşla bir oraya bir buraya koştururcasına dönen gözbebeği, daha bir hareketlenmişti. Yüzünden son derece bozulduğu belli oluyordu:

— Evet, ama şey... diye kekeledi. Sabah geldim daha. Burada kalmayacağım. Gece otobüsle Malatya'ya gideceğim. Üstümü değiştireyim, yorgunluğumu atayım istedim. Bir de gelmişken partimize uğrayayım dedim. Bu gece gidiyorum.

Hay Allah kimdi bu adam? Söylediklerine pek inanmış gözüküyordu ama, inanmış gibi yaptı. Başını salladı:

— İy yaptın, iyi yaptın. Peki biletini aldın mı?

— Hayır. Buradan çıkınca gidip alacağım. Nasılsa her zaman bilet bulunuyor.

Cebinden çıkardığı bileti uzattı adam. Vay anasını be!

— Al biletini. Akşam altıda kalkıyor otobüsün. Ne içersin?

Şaşırmıştı. Bir şey içmeyeceğini söyleyerek kalktı. Tokalaşıp ayrıldılar. Ne ummuş, oysa ne bulmuştu. Eşyalarını almak için eve geldiğinde Yılmaz Salman ile karşılaştı. Hiçbir şey anlatmadı, fazla da konuşmadılar. Anımsayınca, elbiseleri ona bıraktığını söyledi. Kapının ardından çıkarıp pantolonla ceketini getirip, koltuğun üzerine koydu.

— Her şey için sağol. Ben çıkıyorum.

— Hayrola nereye?

— Malatya'ya... Gitmem gerek.

— Hay Allah. Hani kalacaktın? Peki niye erkenden çıkıyorsun?

Ani bir refleksle saatine baktı. Saat 15.23'tü.

— Otobüsüm erken kalkıyor, dedi sedece. Vedalaşıp çıktı. Sınırdan dişleri birbirine çarpıyordu. Ulan ibne Yılmaz. Tabii ki o haber vermiştir genel merkeze. Yoksa nereden bildi erken çıktığını? Söylenerek yürüdü bir süre. Biraz da garajda oyalandı. Şimdi kaç saat yol, çekilir mi?

Ana Kucağı

Anadolu hep böyledir zaten. Malatya'da kimsenin dünyadan haberi yok. Ulan sizin M. Ali'niz dünyayı yerinden oynatıyor artık. Nasılsa, eninde sonunda duyacaklar.

Anasını, kardeşini nasıl da özlemiş. Ancak özlem gidermesi için bir gün yetti. Anasının, İstanbul'dan gönderdiği paraya çok gereksinimi varmış, epey hayır duası aldı. Ana duasının yerini hiçbir dua, ana bedduasının yerini de hiçbir beddua alamaz. Anası bir ara ağzını yoklayacak oldu:

— Oğul nerede çalışıyor, neler yapıyorsun?

— İyidir ana, çalışıyoruz işte, diye geçiştirdi. Sen hiç meraklanma. Senin akıllı oğlun, büyük işler yapıyor, iyi işler yapıyor.

Anasının bu konuda daha fazla konuşmasını istemediğini yüzünden anlamak mümkün.

— Eh oğul, aman iyi iyi. Allah işlerini rastgetirsin, dedi.

— Adnan'ı biraz zayıf gördüm ana, diye konuyu değiştirdi o da.

— Ne yapak oğul, bu kadar bakabiliyom. Allah büyük. O da bir kurtara kendini. Ondan kelli, ikinizi de bir eversem: Şöyle dünya gözüyle mürvetinizi bi gösterse yüce rabbim.

Hiç ses çıkarmadı, başını sallamakla yetindi sadece. Pantolonunun cebine soktu elini, bir tomar para çıkardı. Anasının avucuna koydu. Anası yarı kuşkulu yarı şefkatle baktı.

— Rabbim her işini rast getirsin inşallah! derken, bol çizgi ile sarılmış zayıf ve kemikli yüzünün ortasında, buruş buruş duran dudaklarının ritmik kıpırdanışından, onun dua ettiğini anladı. Dua bittikten sonra yine bol çizgili ve kemikli uzun parmakları “amin” diyerek yüzüne gitti. Ardından bir tomar parayı özenle göğsüne yerleştirdi.

Neredeyse cebindeki tüm parayı bırakmıştı anasına. Saatine baktı. Bankaların kapanmasına yarım saat vardı. Aceleyle çıktı evden. Ziraat Bankası’nın eski binasına koşarak girdi. Hesabındaki 50 bin lirayı çekti. Parayı sayarken göz ucuyla banka çalışanlarını süzdü. Eskiden birçok tanıdığı vardı bu bankada. Şimdi çoğunu ilk kez görüyordu. Elleri cebinde, ağır adımlarla çıktı dışarıya. Uzun süre yürüdü. "Malatya amma çabuk büyüyor, değişiyor" diye geçirdi içinden. Kaç yılını verdiği, onlarca anısının bulunduğu Turan Emeksiz Lisesi’nin önünden geçerken duygulanmadı değil.

— Ah ulan ah. Şimdiki öğrenciler öğrenci mi? Neydi bizim dönemimiz...

Öyle sürekli kalmaya bile gerek yok, aslında altı ay kalsa Malatya’da dümdüz edebilirdi ortalığı. Rahatlıkla efsane olurdu bölgede. Özellikle o komünist belediye başkanı...

Karmakarışık binbir düşünce içinde, ülkücü arkadaşlarının takıldığı kahveye ulaşmıştı bile, gariptir çoğunu tanıyıyordu... Eminim ki Malatyalı bile değiller. Bir kaçını lise döneminden anımsıyordu. Kahveye girdiğinde tanımadılar. Sadece Ökkeş kalktı onu görünce. Ökkeş kalkınca zorunlu olarak yanındakiler. Ökkeş hem komşu hem de liseden arkadaşı. İyi çocuktur, hoş çocuktur ama korkaktır. Öyle vurdulu kırdılı işler oldu mu tüyer. Milliyetçi olmak, akıllı olmak yetmiyor demek ki...

Ökkeş biraz da diğerleri duysun diye, masadakilere tanıştırdı M. Ali Ağca'yı. Yeterli ilgi oluşmadığını görünce, biraz da abarttı:

— İstanbul vallahi ondan sorulur ha. Malatya'dan çıkan en sıkı ülkücülerdendir.

Son cümleler, diğer masadaki başların M. Ali'ye çevrilmesine yetti. Hele ÜGD Malatya Şube Başkanının içeriye girip, M. Ali'yi görür görmez ona yönelip, sarmaş dolaş olması... Kısa sürede masadaki kalabalık artmıştı. Tek tek selamlaştılar:

— Hoşgeldin gardaş,

— Hoşbulduk!

— Hoşgelmişen!

— Sağolasın!

— Hoşgeldin abi!

— Hoş bulduk!

— Eee Memed Ali, İstanbul nasıl?

— Karışık gözüküyor biraz ama durum iyi.

— Ne kadar daha buradasın?

— Belli değil. Biraz değişiklik olsun diye geldik işte. Hem sizleri, Malatya'yı çok özlemiştim.

En az 15 kişi olmuştu çevresinde. Hepsi merakla onu hem dinliyor, hem de izliyordu. Arkaya doğru bir kaykıldı, sağ elini dizinin üstüne koydu. Belli ki yan masadakiler de onu dinliyordu:

— Önemli bir iş çıkarsa döneceğim. Biz de insanız, biraz dinlenelim istedik. Bugün yarın Oral da gelecek. Herhalde birlikte döneriz İstanbul'a.

Oral lafını bilinçli söylemişti. Malatya'da efsaneydi Oral Çelik adı. Aslında haketmiyor ya, ah şans işte... Ama Oral adını söyleyince, herkesin bakışının kendisine karşı daha bir değiştiğini hissetti.

— Oral geliyor ha. Sen ne zaman geldin?

— Dün sabah... Önce bir Ankara yaptım? Genel Merkeze uğradım. Bazı önemli işler vardı da... Tabii Başbuğumun elini öptüm.

Beklediği havayı yaratmıştı M Ali. Boş gözlerle kahvenin içini şöyle bir taradı. Çıt çıkmıyordu.

— Peki burada işler nasıl?

— Oldukça iyi sayılır. Ama korkunç bir tayin furyası çıktı şimdi başımıza. Emniyet'te, okullarda... Bir sürü komoyu yolladılar. Şeker Fabrikası da öyle. Biz duruma hâkimiz yine de.

— Yapma ya. Oral gelsin de, bir şeyler düşünürüz. Sanırım en az iki hafta buradayız nasılsa.

— Oral hâlâ aranıyor burada.

— Biliyorum, biliyorum. Önemli bir şey değil. Yani bir şey yaptırmayız.

Kendinden son derece emin tavırları dinleyenleri etkilemişti.

— İyi olur, dedi demek başkanı.

Sonra masadakilerin de katıldığı uzunca bir sohbete girdiler. M. Ali konuştuğu çevresindekilerin etkilenmesi artıyordu. Ne kadar çok şey biliyordu? Hele Abdullah Çatlı ve Yılma Durak'la arkadaşlığını, birlikteliklerini bir fırsat yaratıp söylediğinde...

— Abdi İpekçi'nin vurulmasına ne diyorsunuz?

O dakika sanki başından aşağıya soğuk su inmiş gibi oldu. Hemen toparlandı, ağzına yamuk bir gülüş oturttu:

— Ne gibi yani?

Soruyu soran, tanımadığı, genç birisiydi:

— Kimi KGB diyor, kimi başka bir şey. Yani sizce kim öldürdü Abdi İpekçi'yi?

Şaşkınlığının yerini kızgınlık aldı. O bir kaç saniyelik süre içinde. İpekçi'yi vurduğunun burada duyulduğunu sanarak keyiflenmişti. Cahil herifler! KGB imiş... derin bir iç geçirdi. Dizini karnına doğru çekip, ellerini dizinde kavuşturdu:

— Valla İpekçi işi karışık aslında, dedi. Ondan sonra ne diyeceğini düşünmeye başladı. Vallahi hiç korkusu yoktu ama, sonra Çatlı'sı, Oral'ı, Mehmet Şener'i başına üşüşürlerdi. Bir iki kez öksürüp genzini temizledi:

— Önce İpekçi kimdir, ona bakmak lazım. Herif Yahudi dönmeşi bir gazetecidir.

Dinleyenlerden çıt çıkmıyordu. İçlerinden biri "evet ben de duymuştum" diye onayladı. M. Ali kendinden emin, kimsenin yüzüne bile bakmadan devam etti:

— Açık açık savunmuyordu ama, basında komünistlerin en belli başlı destekçilerinden biriydi. Son dönemlerde daha da azıtarak milliyetçilere, partimize, hatta daha ileri giderek Başbuğumuza bile dil uzatmaya başlamıştı. Bölücü, bozguncu bir herifti işte. Ben yakından tanıyorum. Yahudiliğini, komünistliğini, hatta masonluğunu kullanarak önemli noktalara gelmişti. KGB niye öldürsün, kendi adamını?

Sorudan duyduğu rahatsızlık geçmemişti. Şeydan dürtüyor kimi zaman, ulan tut her şeyi anlat, diye. Vazgeçti, başını salladı iki yana:

— Yani sonuç olarak ortadan kalkması son derece iyi oldu. Kim vurduysa helâl olsun. O kadar korumaya rağmen. Vüranı görsem, bilsem alnından operim.

Konuşmasından Ökkeş memnun kalmamıştı. M. Ali'nin kulağına eğilip "kalkalım geç oldu" dedi. M. Ali kendisini bu kadar can kulağı ile dinleyen, imrenerek bakan ülküdaşını bırakıp çıkmaya gönüllü değildi. Nereden bulacaktı bir daha kendisini ağzının suyu akararak dinleyen adamı. Ökkeş ısrar edince ayağa kalkmışlardı ki; "Memed Ali seni bayağı değişmiş gördüm. Eskisinden çok daha iyisin. İster misin arkadaşlara yarın bir seminer vermeyi?" diye sordu Ökkeş.

Çok sevindi buna. Malatya'ya onca zamandır gelip gidiyordu. Hiç böyle bir öneri almamıştı. Öyle herkese seminer verdirilmez ki. Sevincini belli etmemeye çalışarak, gözleriyle kendilerini izleyen ülküdaşlarına baktı. Sonra da başını salladı hafifçe:

— Kaçta?

— İki iyi mi? Çoğu burda, onlar da çevreye haber salarlar.

Boş boş baktı bu kez. Sonra aklına geldi:

— İslamcılarla ilgili bir çelişki var mı Malatya'da? Eskiden yoktu da. Şimdi yeni moda...

Bir şey anlamamıştı ÜGD Başkanı. M. Ali "neyse ama isterseniz o konuda bir şeyler anlatabilirim."

— Yok yok. Ülkücü hareketin stratejisi diyelim.

— Peki, dedi M. Ali. Tek tek el sıkışıp ayrıldılar Ökkeş'le beraber. Az ilerdeki pastanenin önünden geçerken M. Ali koluna girdi.

— Gel sana bir şeyler ısmarlayayım. Buranın keşkülü iyidir ha...

Ökkeş kabul etmedi. Vitrinlere bakarak yürümeye devam ettiler. Yarın vereceği seminer aklından çıkmıyordu. Ne demek ülkücü hareketin stratejisi? Belli etmeden Ökkeş'in ağzını aradı:

— Ökkeş bir şey soracağım. Sence yarın ne anlatayım?

— Nerede?

— Yahu yarın lokalde seminer vereceğim ya.

— Ha evet.

— Ne anlatsam doğru olur diyorum.

— Bilmem ki... Maşallah seni iyi gördüm. Sen kıvırırsın. Durum nedir, neler yapılmalı, nelere dikkat edilmeli falan.

— Yok canım onu sormuyorum. Seviye nedir, onu bileyim dedim. Yani ağır gelmesin çocuklara...

Ökkeş hiç karşılık vermedi. M. Ali son cümlesini çok sevmişti açıkçası. Biraz sonra ayrıldılar. M. Ali en yakın kitabevine uğrayıp, Alpaslan Türkeş'in "Dokuz Işık" ve "Milliyetçiler İlmi" seminerinin "Milliyetçi Türkiye'ye doğru" kitabını aldı. Seminere hazırlanmalıydı. Kitaplar ucuz geldi fiyatlarını öderken. Yıllar var ki ders kitabı dışında kitap almamıştı. Gece boyunca kitapların şurasından burasından karıştırıp notlar aldı. Anasına kardeşine de anlattı seminer vereceğini. Anası çok sevindi.

— Maşallah oğlum, akıllı oğlum benim. Adnan bak abine, örnek al. İnşallah sen de böyle olacaksın.

Yatmadan önce banyoya girdi. Aynada epey uzamış sakallarını

seyretti. Yakışmıştı yüzüne. Yatakta ise Oral'ı düşündü. Keşke yarın o da olsa, görse M. Ali'yi. Kitaplara şöylesine bir bakmıştı ama ne kadar çok şey öğrenmişti. Nasıl yazılır bunca sayfa, nereden bulunur bu kadar cümle, bu kadar laf? Valla zor iş... En iyisi erkenden kalkıp, konuşacaklarını yazıya dökmek. İnsan konuşurken unutup verir valla.

Sabah, kurulmuş gibi erkenden kalktı. Anası süt ısıtmış, çayı çoktan demlemişti. Ev ekmeği, mis gibi sucuk ile kahvaltı yaptı. Nasıl özlemişti ana kucağını, ocağını, memleketini... Karnını doyururken notlarına göz atmayı sürdürdü.

Yolda gazete büfesinin önünde şaşırarak durdu. Milliyet Gazetesi'nin manşetinde, "İpekçi'yi vurana ihbar edene 6 milyon ödül!" Şaşkınlığı sevince dönüşmüştü ki seminer geldi aklına. Gazeteyi kolunun altına alıp, adımlarını hızlandırdı.

Seminer için salona girdiğinde beklediği kalabalık yoktu ama o kadar kötü de değildi doğrusu. Gözleriyle Oral'ı aradı. İh, Allahsız Malatya'ya gelmiş olsa bile, verdiği seminere gelir mi o? Ne kıskançtır. Duysa kim bilir hasetinden nasıl çatlardı ortasından.

Notlarını çıkarıp masanın üzerine koyduktan sonra sağ elini cebine soktu. Küçümser bir ifadeyle gelenleri süzdü, gözlerini kırsarak. Sağ kaşını yukarı doğru çekerken, doğal olarak sol kaşı aşağıya düştü. Kara gözleri yine fıldır fıldırdı. Başını abartılı biçimde yukarıya doğru kaldırdı, dudaklarını büktü. Sandalyeye oturduktan sonra yelek cebinden mendilini çıkarıp tükürdü içine. Bu hareketi masanın altına doğru eğilerek yaptı. Ağzını sildikten sonra mendilini yerine yerleştirdi. Genzini temizledikten sonra kapidaki ayakta duran iki kişiye seslendi:

— Arkadaşlar içeriye girin, kapıyı da kapatın. Başlayalım artık.

Birkaç dakika sessizlik yaşandı. İlk kez seminer verecekti, diye kolay. Önündeki kâğıdı uygun yere getirip tane tane okumaya başladı:

— Milliyetçilik bildiğiniz gibi, tarihte insanlığa topluluğa yön veren düşünce tarzlarının başında gelir. Ferdin, mensup olduğu topluluğu sevmesi gibi tabii bir temayülü temsil eder. Kütlelerin millet topluluğu haline gelmesinde ve varlıklarının korunmasında başrolü şüphesiz milliyetçilik oynar. Bu ezelde de böyle olmuştur, ebedde de böyle olacaktır. Yine malum olduğu gibi, milliyetçiliğin biri duygu, diğeri fikir olmak üzere iki cephesi vardır. İnsanın nasılsa anasını, babasını, kardeşlerini, giderek akrabalarını sevip sayması tabii bir temayül ise, bu temayül giderek kendisi ile aynı dini, aynı dili, aynı kültürü kullanan, kendisi gibi düşünen ve aynı manevi kuvvetlerle beslenmiş memleket halkına, üzerinde yaşadığı aziz vatan toprağı ile birlikte bütün milletine ruhen ve davranışları ile bağlanma hissi demek olan milli duygunun kökleri insanın yaratılışından beri vardır. Fikirde milliyetçilik ise, son asırlar içindeki siyasi ve iktisadi hadiselerin eseridir.

Başını okuduğu kâğıttan kaldırdı. Dikkatle dinlendiğini görünce içinde sonsuz bir haz duydu. Ne cümleler söylüyordu? Kendisi ile bir kez daha gururlandığını hissetti. Yeniden, parmak ucuyla takip ettiği kâğıda döndü:

— "Dünya milliyetçilik tarihi içinde Türk milliyetçiliğinin daima müstesna bir yeri olmuştur. Çünkü, her yerde huzurun sağlanmasına yardım eden, asla istismar yoluna sapmayan, şanlı bayrağımız altındaki her çeşit kütleyi muhafaza etmek için icabında kendi kanını dökmeyi vazife sayan 4 yıllık.. Eee... bir dakika... Evet 4 bin bin yıllık Türk milliyetçiliğı, daima insani, daima vatanperverane ve daima kahraman bir karakter taşımıştır. İnsanoğlunun ancak, Tanrı tarafından milletlere baş seçilmiş Türk'ün koruyucu iradesi altında mes'ut olabileceğini, düşman ayağının basması caiz olmayan Türk vatanının ilahi kutsiyetle donanmış bulunduğunu söyleyen destan, efsane, anane ve kitabelerimizde pek çok misal vardır. Çin ve Bizans, hatta İslam kaynaklarında bile vardır. Çin ve Bizans, hatta islam kaynaklarında bile Türk'ün izzet-i nefis sahibi, asil ve gururlu bir millet olarak hürriyet ve istiklaline tutkunluğunun belirtilmesi, Türk milliyetçiliğinin büyük kudretini ispata kâfidir.

Salonda kıpırtı duyunca, parmağını kâğıttan kaldırmayarak konuşmasını kesti. Oral Çelik gelmişti. Ayağa kalkıp yer verenlerin oturmasını bekledi çaresiz. İçinde sonsuz bir mutluluk doğmuştu. Başıyla selamlaştı Oral'la. Birkaç saniye içinde aklından geçen düşünceler için bekledi. "Oral Çelik gardaşımızı selamlıyorum" dedi. Bundan sonra semineri kâğıttan okumasa daha iyi olacaktı. Biliyor ki ardından Oral alay edebilir. Karar verdi: Zaten epey çalışmıştı. Önündeki kağıda son kez gözetip cebine koydu:

— Evet arkadaşlar. Demek ki neymiş, Milliyetçilik duygularını taşımayan bir kütle yoklormuş. Bunun tüm dünyada, tarih boyunca örnekleri pek çoktur. Milliyetçiyim diyen insan, tarih şuuruna sahiptir. Ne demektir tarih şuuru? Tarih şuuru Türk gibi düşünmek demektir. Türk gibi nasıl düşünülür? Misal vereyim: Türkler, Rus'a komünizme düşmandır. Dünyadan haberi olmadığı sanılan, en basit köylümüzün bile bu duygu içinde olduğu, Moskof'a karşı mücadelede hayatını bile vermekte tereddüt etmeyeceği vakası, milli tarih şuurunun ta kendisidir. Ama bu köylü aslında Rus'un asırlardır Türk'e neler yaptığını bilir mi? Bilmez. Türkiye'deki Türkler'in sayısından fazlasının moskofların esareti altında, sömürge olarak inlediğini de bilmez. Fakat atalarından geçen bir hisle, milli tarih şuuru ile, Moskof'a düşmandır. Türk doğduğu, Türk adı taşıdığı halde, şu veya bu nedenle milli tarih şuurunun taşımayanlar Türk gibi düşünmezler. Bin misli bilgiye sahip olsalar dahi, o basit köylü derecesinde bile Türk değildirler. Demek ki milli tarih şuuru, Türk milletinin millet olarak kalması için başlıca şartlardan birisidir. Bu şuur ortadan kalkarsa, Türk'ü Türk yapan şeyler yok olur. Bunun için komünistlerin yok etmeye çalıştıkları şeylerin başında dil, din, milliyet, gelenekler... sonra her türlü milli sanatlar ve milli müesseseler gelir. Neden, çünkü tarih şuurunun bunlar oluşturur. Tarih şuuru kalkınca iş biter. Size bir misal vereyim.

Vereceği misali anımsıyordu ama tarih ve sayıları unutmuştu. Çaresiz eline cebine atıp kâğıtlarını çıkardı. Bir süre, aceleyle kâğıtları karıştırdı. Aradığı yeri bulamıyordu şimdi de. Bulamayınca daha da telaşlandı. Sonunda buldu.

— Evet. Bakın tarih şuurunı yitirmiş bir millet, ne kadar maddi güce en büyük silahlara sahip olsa da manevi bakımdan çıplak olduğu için mili savunmasını yapamaz. 1939'da Çekoslovakya. 25 modern tümeni, en güçlü silahları ve ağır sanayisi olduğu halde, tek kurşun bile sıkmadan milliyetçi Almanya'ya, Hitler'e teslim olmuştur ama aynı yıllarda sadece birkaç tümeni bulunan, gerçek ağır sanayisi olmayan Finlandiya, kendinden kaç kat büyük Rusya'ya teslim olmamış, milli varlığını korumuştur. Ben aslında bunlarla ilgili binlerce misal veririm ama zamanınızı almayayım şimdi...

Sağ elini yumruk yapıp ağzını kapatırken öksürdü. Gözlerini kaldırıp Oral'a baktı. O da dinliyordu. Yeniden önündeki kâğıda döndü. Fazla falso vermeden semineri bitirdi. Dünyadaki sistemleri, dış tehlikeleri, komünist oyunları, milli kaynakları, gelecekte neler olacağını da anlattı, iki ara bir derede. "Çok değil, önümüzdeki günler Türk milliyetçiliğinin zaferi ile noktalanacaktır. Gelecek günler Türk milliyetçiliğinin iktidarına gebedir." diye konuşmasını bitirdiğinde, dinleyenlerin çoğu ayağa kalkarak alkışladı M. Ali'yi. Oral da ayağa kalkıp hareketle elini sıkarken daha da mutlu oldu. Seminer sonrasında ise dinleyenlerden bir grupta birlikte hatıra fotoğrafı çektirdiler. M. Ali ilk kez bu kadar büyük ilgi görmüştü. Hayalleri giderek gerçek oluyordu işte...

Lokalden çıkarken Milliyet ile birlikte orada bulduğu günlük gazeteleri koltuğunun altına yerleştirdi. İpekçi olayı ile ilgili haberler hâlâ en baş sayfalardaydı. Oral ile ayak üstü sohbet edip birbirlerini aramak üzere vedalaştılar. Oral ayrılırken Milliyet'in koyduğu ödülü anımsatıp, "Ulan 6 milyon bu! Anam avradım olsun ben ihbar ederim seni" diye şakalaştı. Doğruca eve geldiğinde anası karşıladı.

— Eyi oldu mu oğul? diye sorduğunda sadece başıyla "evet" işareti yapmakla yetindi.

— Anacım bir çay demle de içelim. Şu gazeteleri bi okuyalım hele.

Annesi mutfığa yollanmadan önce hayran hayran baktı M. Ali'ye:

— Maşallah bi derfeme, Rabbim kem gözlerden gorusun aslanımı... He şimdi sen oku, tez yetiştiririm çayını. Aman oku aslanım.

Yüzüne bile bakmadı annesinin, gazetelerden başını kaldırmadı. İçişleri Bakanlığı'nın, emniyetin eften püften demeçleri bile baş sıradaydı. Soruşturma derinleştirilmiş de, bazı bulgular elde edilmiş de, kimi görgü tanıklarının ifadeleri ile robot resim hazırlanıyormuş da, muşmuş da muşmuş...

Dernekten aldığı toplu gazeteleri karıştırırken gözü Cumhuriyet'te Mustafa Ekmekçi'nin "İpekçi'yi kimler öldürttü?" başlıklı yazısına takıldı. Gazeteyi özenle katlayıp okumaya başladı. Yarı merak, yarı heyecanla...

"Şimdi, İlahiyat Fakültesi Dekanı olan Prof. Dr. Hikmet Tanyu'nun bir kitabı geçti elime. Kitabın adı: 'Tarih boyunca Yahudiler ve Türkler'. Kitabın 740-741. sayfaları büyük ölçüde Abdi İpekçi'ye ayrılmış. Hikmet Tanyu, şöyle diyor Abdi İpekçi için:

'Marksist-Sosyalistleri savunup sınıf çatışmasını vakit vakit ilerici bir hareket gibi göstermekte, Sosyalist Enternasyonalı reklam etmekte, bu gibileri desteklemeyi benimser gibi görünmektedir. Türk milliyetçilerini, maneviyat ve mukaddesat, milli gelenek taraftarlarını tutucu ve gerici olarak belirtiş de göze çarpmaktadır. 1961'i müteakip radyo ve televizyonda açık oturum programları düzenlenmiştir. Fazla açık vermemeye çalışıp tecrübeli, kurnaz bir yöntem kullanmaktadır.'

Prof. Hikmet Tanyu kim? 1944'lerden beri Hacı Başbuğ'la ilişkileri olmuş, Irkçılık ve Turancılıktan hakkında soruşturmalar açılmış, Hacı Başbuğ'un deyimiyle 'tabutluklarda' yaşamış biri, 1977'lerde Hacı Başbuğ'un cephe yönetiminde bulunduğu dönemlerde, kulisler sonucu dekanlığa getirilmiş bir kişi. Yazdıklarının bilim adamlığı ile bağdaşır yanı yok. Daha ne diyor bakın, bu bilim adamı (!) yapıtında:

'İstanbul 1929. Aslen Selanikli bir Yahudi ailesinden ve eskiden Sabutay Sevi cemaatinden ayrılıp dönmelerden olduğu söylenen Abdi İpekçi, tanınmış bir gazeteci, bir yazardır. Halen Milliyet

Gazetesi Başıyazarı durumundadır. Merkezi Zürih'te plan Yahudi etkisini belirten Milletlerarası Basın Enstitüsü'nün Yönetim Kurulu üyeliğine seçilmesi, kimlere ve nerelere dayandığının bir örneğidir..'

Böyle sürüp gidiyor bilim adamının (!) araştırmaları...

Kitabın arka kapağının sunuşu da şöyle:

'Bilhassa günümüzde dönmeleri, kimlerle birlikte olduklarını, gelecek için nerelere tırmanmak istediklerini dehşetle okuyacaksınız..'

Dehşetle okudum. Almanya'da Hitler'in yaptıklarını Türkiye'de yapmak isteyenlerin maskeleri böylesine paaat diye bu kadar açık ortaya düşmezdi. Kendi maskelerini bu denli indirebilirlerdi.

İnsanı öldüresiye uğraştırırlar, öldürdükten sonra ağıt yakmaktan da geri durmazlar. Abdi İpekçi'nin öldürülmesinden bir hafta önce, yazdığı bir yazıda, onun için 'baş oluşturman Abid Hak-tu' diye söven Tercüman Gazetesi'nin bir yazarı ölümünden sonra şunları yazdı.

'Onu iyi tanıyan bir insan olarak, Abdi İpekçi'ye gönülden ağlıyorum... Basının kaybı büyüktür, demokrasi ve devlet otoritesi büyük yara almıştır..'

Abdi İpekçi'nin vurulduğunu duyduğumda inanmadım. Telefona sarılıp sordurdum. Doğruydu, öldürülmüştü. Neden öldürülmüştü? Kurban olarak niye bu kez o seçilmişti. Emin Değer şöyle dedi:

— Abdi İpekçi'ye yönelen kanlı elleri yönetenler, olayın sadece ülkede değil, dünya çapında yankıları olacağının bilincindedirler. İpekçi, hükümeti eleştirerek destekleyen ve özellikle etkili çevrelerce benimsenen bir yazardı. Bu etkiden gocunanların eseri olduğu düşünülmelidir...

Prof. Sadun Aren de şöyle yanıtladı sorumu:

— Abdi İpekçi'yi öldürtenler hiç şüphesiz gerici, faşist, karanlık güçlerdir. Bunların planı ve bu benzeri cinayetlerle ülkede bir şaşkınlık ve yılgınlık havası yaratmak ve sonra bu havadan yararlanarak emekçi halkımızın demokratik savaşımını durdurmak, öz-

ledikleri faşist baskı yöntemini kurmaktır. İşçi sınıfımız ve diğer tüm emekçi halkımız aydınlığı görmüş ve ona doğru ilerlemektedir. Bu yürüyüş cinayetlerle durdurulamaz.

Prof. Bahri Savcı'ya göre, bu son cinayet terör dalgasının geçmediğini vurgulamaktaydı.

İlhami Soysal, İpekçi'nin eski arkadaşıydı. O Milliyet'teyken ben de Milliyet'e girmiştım. Soysal şöyle karşılık verdi soruma:

— Bu cinayet karşısında ne demem gerek bilmiyorum. Abdi ömrü boyunca dengenin adamıydı. Abdi'nin öldürülmesi, eşine, dostlarına, gazetesine ve Türk Basını'na indirilmiş bir darbedir. Ama bu o kadar önemli değil. Önemli olan Türkiye'de dengeden, toleranstan ve demokrasiden yana düşünceye indirilmek istenen darbedir.

Abdi İpekçi, gazetenin Genel Yayın Yönetmeni. Duyduğu haberin doğru olup olmadığını araştırma alışkanlığını edinmemde onun büyük etkisi olmalı. Birkaç yıl önce Ankara'ya geldiğinde, bir ara telefonla konuşmuştuk. Çalışmalarımızı nasıl bulduğunu sormuştum.

— Çok iyi, diye takıldı: Milliyet'teyken böyle değildin!

— Kılı kırk yarmayı sizden öğrendim.

— Ben yapamıyorum artık, eski titizliğim kalmadı!

1960 sonrası basınında İpekçi'nin etkinliği yadsınamaz. Mete Akyol buna, "Abdi İpekçi Okulu" diyor. Doğrudur... Onun herkesle iyi geçinmeye çalışan bir gazeteci olduğunu söyleyebilirim. Ben bunu beceremedim.

Halkın kanına, demokrasinin kanına susamasalar, kimseye düşmanlık beslemeyen bir İpekçi'yi, Bir Doğan Öz'ü, bir Karafakioğlu'nu, bir Cömert'i, bunca genci, aydını öldürtürler miydi hiç? Maraş'ta bu kadar cana kıyarlar mıydı? Abdi İpekçi'yi vurana boşuna aramamalı, öldürtene bakmalı. Halkın güvenliği için onları tıkmalı içeriye. Etkisiz duruma getirmeli..."

İçinden sunturlu bir küfür savurdu M. Ali. Anasının az önce getirdiği çay ılıklaşmıştı bu arada. Tek dikişte bitirdi çayı. Baştan

sonra okuduğu makaleyi uzaktan şöyle bir kez daha süzdü. Ani bir hareketle buruşturup, “ Komünist pezevenkler,” diyerek gazeteyi elinden attı. Diğer gazetelere de yeniden gözetmek istemedi. İçi bir tuhaf olmuştu, sıkıntı basmıştı uzun ve zayıf bedenini. Dışarı çıkıp dolaşmak, kahveye uğramak geçti aklından ama hemen vazgeçti. Gece boyu ne anası ile ne de kardeşiyle tek kelime konuşmadı... Televizyonu açıp kapadı. Bu iç sıkıntısı yok mu? Sabaha kadar da yatakta döndü durdu. Zaman zaman karabasanlar gördü ama sabah kalktığında çoğunu unutmuştu. Yine de gece rüyasında Başbuğun kendisine sarılıp, kutladığını hâlâ anımsıyordu yarım yamalak da olsa...

Birkaç gün sonraydı. Eve gelen çocuk kendisini Oral Çelik'in görmek istediğini söyledi. Oral, M. Ali'nin çenesinin durmayacağından, açık vermesinden çekiniyordu. Hele kendisini kanıtlamak için Malatya'da bir şeyler yapmaya kalkacağından iyice emindi. Onu şüphelendirmeden, huylandırmadan isteklerini sıraladı:

— Yavru, ben yarın akşam İstanbul'a dönüyorum. Sen de en geç birkaç gün içinde buradan ayrıl. Sana İstanbul'da ihtiyacımız olabilir.

M. Ali umursamaz bir ifade ile omuzlarını silktili:

— Biliyorum, biliyorum ama... Malatya'da durumlardan haberdarsındır. Burada da yapılacak çok iş var.

Oral'ın kaygıları doğru çıkmıştı. Telaşlandığını belli etmeden çıkıştı:

— Sana göre işler değil burada yapılacaklar. Daha alttakiler halleder bu işleri. Sen artık büyük işlerin adamısın yavru! Akıllı ol! Tamam mı? Fazla ortalıkta gözükmek. Dediğim gibi en geç iki, bilemedin üç gün içinde yola çıkmış ol.

Hiç ses çıkarmadı M. Ali. Ayağa kalkıp sarıldılar. Hafta sonu yola çıkmaya karar vermişti.

Hüseyin Abi

Sabah erken uyandı. Kahvaltısını bitirdikten sonra sedire uzandı. İçindeki sıkıntı uzaklaşmak bilmiyordu... Oral'ın talimatına hem kızmış beri taraftan sevinmişti. Ne demişti Oral:

— Sen büyük işlerin adamısın!

Heeyt be, adama böyle söylettirirler işte. Çevik bir hareketle kalkıp giyindi. Oral'ın sözleri yeterli gelmemiştir tatmin olması için. Dışarı çıktı. Bir süre anlamsız biçimde turladı caddeyi. Vilayetin önünden geçerken İsmet İnönü'nün heykelini nefretle süzdü. İstese bu gece uçururdu aslında temelinden. Yan taraftaki fotoğrafçının önünde uzun uzun fotoğrafları seyretti. Bir aracama yaslanıp, eliyle ışığı keserek içeriye baktı. Ağır adımlarla uzaklaştı. Söğütlü Cami'ye yaklaştığında tanıdık yüzler gördü. Hah işte onlar verdiği seminere katılan genç ülkücüler. Onlar M. Ali'yi görmemişlerdi. Birkaç yaşlı adamın çevresini sarmışlar oturuyorlar avluda. Birkaç metre kalmıştı ki gençlerden biri gördü, ardından diğerleri. Başlarıyla selamlaştılar, uçtaki alçak taburelerden birini alıp ön tarafa koyup oturdu. Fazla ilgi görmemesine canı sıkıldı. Herkes dikkatle ortadaki adamı dinliyordu. Yanındakinin kulağına eğilip sordu:

—Kim bu?

— Hüseyin Üzmez.

İsim çok yabancı gelmemiştir ama kim olduğunu çıkaramayınca yeniden sordu:

— Malatyalı abi, meşhur Hüseyin Üzmez. Gazeteci Ahmet, yok Mehmet Emin Yalman'ı vuran milliyetçi. Çok önemli birisidir.

Anımsadı, duymuştu bir yerden böyle bir şey. Heyecanlanmıştı birdenbire. Daha bir sokuldu ortaya. Ağır ağır konuşuyordu Hüseyin Üzmez:

— Politika pis iş değildir. Onu pis hale getiren sözde politikacılar. Namuslu, feyizli ve ehil kişiler politika yapmalıdır ki durum düzelsin. Oysa bugün Türkiye'de politika, nâ-ehl ellere düşmüştür. Birbirlerini düşman saymaktadırlar. Bakmayın öyle yaptıklarına, aslında her konuda beraberdirler. İçkide beraber, meyhanede beraber, mecliste beraber ama fikirde ayrı gözüküyorlar. Ben bunların birbirlerine yaptıkları muhalefete de inanmıyorum.

Aradaki boşluğu değerlendirip devreye girdi:

— Hüseyin abi bir şey sormak istiyorum: Bir komünist gazeteciyi vurduğunuza pişman mısınız?

Hüseyin Üzmez'in yanıtı onun için çok önemliydi. Üzmez biraz rahatsız olmuştu bu tepeden inme ve de küstah soruya ama renk vermedi. Gülümsedi:

— Pişman olmam için benim gayri samimi olmam lazım, halbuki ben o zaman samimiydim. Ahmet Emin Yalman'ın mutlak öldürülmesi lazım gelen bir insan olduğuna inanmıştım. Memleketim, milletim, dinim için inanmıştım. Vurduktan iki gün sonra hata yaptığımı anladım. Demin söyledim pişman olmam için gayri samimi olmak gerekir. Başkasının havasına, başkasının teşvikine, başkasının tahrikine kapılmış olsaydım, inanmadığım bir yolda hareket etmiş olsaydım, çok acı pişmanlık duyardım. Hapishanelerden de çıkamazdım. Bu pişmanlık beni öldürürdü. Ben Rabbime şöyle yalvardım, dedim ki 'Ya Rabbim sen beni biliyorsun, o zaman samimiydim, inanmıştım onun mutlaka öldürülmesi lazım geldiğine. Günahım varsa beni affet!'

Yanıt M. Ali'nin hoşuna gitmemişti. Yarım ağız gülerek biraz da küçümseyerek Hüseyin Üzmez'e bakışı Üzmez'in dikkatinden kaçmadı. O devam etti bunun üzerine:

— Hata yaptığım kesin, bunu hemen ikinci gün anladım. Niye dersiniz çünkü adam öldürmekle, silahla, terörle hiçbir meselenin halledilemeyeceğini ikinci gün anladım. Anlamama sebep olan da Yalman'ın hanımıdır. Yalman'ın hanımı Vali ile geldi. Vali bana dedi ki "Hüseyin seni bu gözle mi görecektim". Benim buna fena canım sıkıldı. Vali ile daha önce mücadelelerim vardı, adı Şefik Şan idi. "Ne gözle görülmeli idim" dedim, "ırz düşmanlığından gelmedim, katillikten gelmedim, hırsızlıktan gelmedim buraya. İdealim için, davam için adam vurdum. Benim için bu şereftir" Valinin yanındaki Rezzan Yalman ağlamaya başladı. Ne de olsa insanız, üzüldüm ve dedim ki "Hanımefendi, ağlamayın. Böyle olmasını ben de istemezdim. Ama oldu, kader bizi buraya sürükledi. İşte kocanız toprağa ben buraya girdik." O başını kaldırıp bana baktı: "Yok yok, kocam ölmedi" dedi. Ben ölmediğini öğrenince "öyle mi, aman çok şükür ki ölmedi" diyeceğim yerde, Valiye karşı "ölmediyse..." diye başladım O ise sözümü kesti: "Ben senin için ağlıyorum" demez mi. "Benim için ağlamayın. Nasılsa çıkar, yarım kalan işi tamamlarım" dedim. Hani Valiye karşı erkeklik olsun diye söylenmiş laf işte.

Hüseyin Üzmez durdu, hiç tanımadığı, kendisine soru soran avurtları çökük esmer delikanlıyı süzdü. Onu tatmin edemediğini anlamıştı ama kendisini can kulağı ile dinliyordu. Devam etti:

— İşte o anda hata yaptığımı anladım. Yani bu adam ölseydi ne olacaktı? Ölmedi ne oldu? Hele hapishaneye düştükten sonra bizi bu yollara yazıları ile, havaları ile sürükleyen insanları yakından gördükçe iyice hata yaptığımı anladım. Birçokları zanneder ki, Necip Fazıl, Osman Yücel şu bu falan, onlar da bizi bu yollara sürükleyen insanlardır ama özellikle ikisini de tenzih ederim. Cevat Rifat diye bir herif vardı, general geçinirdi. Masonlar hakkında bir sürü yazılar yazmıştı. Ben dünyada onun kadar pespaye bir iki adam gördüm. Bahsettiğim, kastettiğim insanlardan biri odur ki o zamanlar en çok onu seviyordum. Onu yakından görünce, abdestsiz namaz

kıldığından tutun da, müthiş yalanlarına kadar şahit olup hata yaptığımı anladım.

Ağca bu yanıtta da hiç hoşlanmamış, tatmin olmamıştı. Hazır kalabalık varken kendini göstermeliydi:

— Peki vurduğunuz adamın, size söylendiği gibi bir adam olduğunu bilseydiniz... O zaman da mı bunun hata olduğunu söylediniz?

Hüseyin Üzmez, esmer delikanlının yanıtlarından hoşlanmadığını ve böyle bir soru soracağını önceden sezmişti. Yüzüne bile bakmadan başını salladı:

— Evet o zaman bile hata olur. Zira fikre ancak fikir ile mukabele edilir. Fikre silahla mukabele ettiğiniz zaman fikir kalmaz ortada. Terör gelince fikir olmaz. Öldürmek hiçbir şeyi çözmez. Ben Ahmet Emin'i öldürseydim onun fikirlerini paylaşan binlerce, onbinlerce insan daha çıkacaktı ortaya. Bu yol yol değildir.

Ağca vazgeçecek gibi değildi:

— Peki fikir sadece fikir planında kalırsa, eyleme dönüşmezse, ya da fikrini söylettirmezlerse, gazeteler yazmazsa, söyleme imkânı bulamazsan fikrini yayamazsın, kimseyi ikna edemezsin. O zaman ne yapılacak?

Hüseyin Üzmez Ağca'nın ardı arkası kesilmeyen sorularından yılmıştı. Biraz efelik, biraz da orada dinleyen kalabalığa hava için sorulan sorulardan en çok da bu sonuncuya kızmıştı. Sinirli biçimde çıkıştı bu kez:

— Bana bak delikanlı, senin bakışlarını da, sözlerini de beğenmiyorum. Senin halin benim yıllar önceki halime benziyor. Sen bu yol üzerinde gitme, kendikendine düşün. Ben seni ikna edemem. Kendi vicdanın seni ikna etsin. Sakın böyle sivri hareketlere kalkışma! Senin durumunda olan delikanlıları iyi biliyorum. Aynı yollardan ben de geçtim. Kafanda şimdi kavak yelleri esiyor. Sana ne nasihat etsem boş gelir. Korkudan böyle söylüyorum zannedersin, tedbirden böyle diyorum sanırsın ama öyle değil. Bu yol çıkmaz yoldur. Düşün, ben on sene geçirdim hapis hanelerle. Çok acı yerlerdir mahpus damları. Hayatı orada öğrendim. İster mi ki siz gençler orada öğrenmeyin.

M. Ali, Üzmez'in sert çıkışına şaşırmıştı. Lafını kesip devreye girdi:

— Yok abi, ben herhangi bir maksatla sormadım ki... Ben sizi çok iyi tanıyorum, benim gözümde çok önemlisiniz...

Gözüne geldiler. Ağca gözlerini kaçırıp devam etti:

— Ama sonradan pişman olmanıza üzuldüm, onun için sormak istedim.

Üzmez baştan beri pişman olmadığını belirtmişti ama Ağca'ya anlatması mümkün olmamıştı besbelli. Bu son sözlerle hiç karşılık vermedi. O ayağa kalkınca hepsi birden kalktılar.

Yol boyunca, hatta gece Üzmez'in yanıtlarını düşündü. "belki de insan yaşlanınca pasif oluyor, korkaklaşıyor" diye geçirdi. "Tabii herkes kavga verir ama uzun süreli veremez. Kimisi böyle yarı yolda tüyüyor" dedi ve kendi kendine "ben hiçbir zaman böyle olmayacağım. Pişmanlık numaraları olmayacak bende" diye söz verdi.

Haftasonu çabuk geldi. Otobüsle Ankara üzerinden İstanbul... Yalçın Özbey evdeydi, Oral ise yoktu. Hoş, henüz İstanbul'a gelip gelmediği bile belli değildi. Kafasını Oral'a taktığını anlayınca Yalçın, Ankara'da kalmış olabileceğini anımsattı. Gece boyunca Yalçın İstanbul'daki gelişmeleri, Ağca ise Malatya'da olup bitenleri, en çok da Hüseyin Üzmez'in dediklerini aktardı. İpekçi ile ilgili gelişmeler konusunda bir olumsuzluk yoktu. Özbey, polisin çaresiz durumda olduğunu vurguladı... "Hükümet zor durumda. İşbaşına getirdikleri sözde komünist polisler de..." dedi. Basına dağıtılan robot resimler bir parça M. Ali'ye benziyordu ama, aynen düşündüğü gibi bunun hiçbir öneminin olmadığını onlar da biliyorlardı.

Yalçın'ın dediği çıktı. Oral birkaç gün sonra Ankara'dan İstanbul'a döndü. Gelişmeler kötü değildi ama, bir süre daha sessiz ve rahat durmasını istedi M. Ali'den. O da bu süreyi, uzun süredir ihmal ettiği sigara işinin başına dönmekle geçirdi. İki kez de okula uğradı.

Muhbir

İlk kez bu kadar heyecanlandığını hissetti. Karaköy'de vapurdan indiğinde jandarmaların önünden sessiz geçerken biri çevirdi onu.

— Hey sen, kimliğini göster!

Ters ters baktı askerlere. Üzerinde taşıdığı sahte kimliği uzattı. Askerler uzun uzun yüzüne baktılar. O birkaç dakikalık bakış saatlerce sürmüş gibi geldi. Gazetelerde çıkan robot resme benzetmiş olabilirler mi? Neyse bitti bu heyecan:

— Tamam al kimliğini.

Sakin olduğunu göstermek için olanca gücünü kullanmasına karşın bunu tam başaramamıştı. Hele ardından kendisini seydettiklerini düşünerek uzaklaşırken neredeyse bacakları birbirine dolanmıştı.

Gece Yalçın'la Oral'a anlattı başından geçenleri:

— Tam indim, Karaköy'e çıkacağım jandarmalar çevirdi. Kimlik istediler. Ters ters baktım yüzlerine. Kimliği evirip çevirdiler, yüzüme baktılar. Uzun süre bakınca dayanamadım "ne bakıyorsunuz lan, beğenemediniz mi?" dedim. Hemen kimliği verip

'tamam tamam sağol' dediler. Önce gazetelerdeki resimlere mi benzettiler acaba diye düşünüm. Bıraz daha üstüme gitselerdi elimi atacaktım cebime.

Oral Çelik sertçe karşı çıktı:

— Yavru yavru, ne diyorsun sen? Aptal aptal konuşma. Ulan kahramanlık mı bu? Kimbilir neler yapıyordun ki yolda, seni durdurdular. Onbin tane adam içinde seni niye çeviriyorlar?

Oral sustu. Siniri geçmemiştı besbelli. Daha da sinirle sürdürdü konuşmasını:

— Saçmalamak senin âdetin oldu. Yok gazetede ki resimdn benzetmişler seni de... Ulan o uyduruk resimle seni nasıl tanırlar? Yüzünde bin tane kıl bıraktın. Herkesin gazetelerde çıkan resimle uğraştığını mı sanıyorsun? Bitti gitti iş. Kimin aklında kalır böyle şey? Sen gevezelik etmediğın, soytarılık 'yapmaya kalkmadığın sürece hiçbir şey olmaz. Hatta yakalasalar bile...

Son cümleyi söyleyince Yalçın'la M. Ali birbirlerine bakiştılar. İkisi de aynı şeyi düşünmüş olmalıydılar aynı anda. İçlerinden buz gibi bir şeyler aktı gitti. Oral sert çıkış yaptığını ve bunda ayardı kaçırmış olduğunu düşünmüş olacak ki durumu düzeltmek için M. Ali'nin sırtını okşadı:

— Yavru beni dinle. Ortada hiçbir şey yok. Şurada üç beş gün daha geçsin. Sakin ol. Zaten bir şey olsa kaç yazar? Hepimiz dikkat etmeliyiz. Oturmamıza, konuşmamıza, ilişkilerimize... Bunlar geçecek. Bizler için bu tür şeylerin hiçbir önemi yok. Daha neler neler başaracağız. Tek şart dikkatli olmak, Büyüklük burada yatıyor işte. İsmimize layık olmalıyız.

Birden gülmeye başladı Oral Çelik. Yalçın bir şey anlamamıştı ama o da eşlik etti Oral'a. M. Ali şaşkın bakıyordu. Oral bir yandan gülüyor bir yandan söyleniyordu:

— Ulan yavru, herifleri vuracaktın ha!

Sabah kalktığında saat onbire geliyordu. "Amma uyumuşum ha..." diye geçirdi içinden. Oysa o kadar geç de yatmamışlardı. Yalçın'la Oral çoktan çıkmışlar. Çıkalı epey olmuş, çünkü çay so-

ğumuş... Yeniden ısıtmaktan vazgeçti, dışarıda bir şeyler içerken atıştırdı. Giyinirken aklına Oral'ın geceki sözleri geldi. Apaçık her şey, çekemiyordu kendisini besbelli. Daha çoook kıskanır o...

Şaka maka dün epey korkmuştu. İnsan iki geri zekalı jandarmaya yakalanır mı be, vallahi tüm dünyaya rezil olunur. Aslında Oral'ın dediği doğru, gazetedeki resimden tanınması imkânsız, olsa olsa tipinden gıcık kaptılar.

Yürüyerek İstiklal Caddesi'ne çıkıp bir yerde kahvaltısını yaptı. Cadde üzerindeki bankaya, sigaradan biriken parayı yatırdı. Yapak hiçbir iş yok. Sinemaya gitse, bu sıcakta, yaz günü sinemaya mı gidilir? Dolmuşla Karaköy'e indi. Balıkçıları sonra işportacıları seyretti bir süre. İç sıkıntısı bu, bir şeye benzemiyor. Girdi mi adamın içine zor çıkar bir daha. En iyisi kahveye gitmek. Uzun süredir çocukları görmüyor zaten.

Kahveye girdiğinde geldiğine pişman olmuştu çoktan. Tanıdığı pek kimse yok. Simitçi Ramazan Gündüz yine orada Ne iş yapar belli değil, habire oturur durur. Sağa sola çamur atsın, gıcıklık yapsın. Hay böyle ülkücünün... Ocağcı daha kapıdayken seslendi:

— Abicim hoş gelmişsin... Çek abime demli çay, okkalı olsun.

Köşeye geçip oturdu. Az sonra Aksaray'dan dernekten iki kişi yanına geldi. Gelmeden öne konuşma gereksinimi duyuyordu ama şimdi tam tersi. Havadan sudan konuşmalar. Çatlı'yı sordu, onlar da birkaç haftadır görmemişler. Çay geldiğinde sıkıntıdan uzun süre karıştırdı durdu.

— Peki Yavuz'u görüyor musunuz?

— O da pek görünmüyor dedi, sarkık bıyıklısı.

— Polis geliyor!

Dışarıdan giren çocuk nefes nefese ikinci kez seslendi:

— Polis geliyor!

M. Ali hızla ayağa kalktı, yeniden oturdu. Silah aklına gelince bu kez daha hızla kalkıp elini beline attı. Aman iyi, silahı şükür ki

evde bırakmıştı. Telaşlaştın mı telaşlanmasın mı karar veremedi. İki üç kişi çay ocağının önünde hareketlendiler. Üzerlerindeki ocakçıya teslim ettiler. Herkes sakın yerine oturunca o da umursamaz bir ifadeyle çayını yudumlamaya başladı. Bardak ağzındayken içeriye girdiler. Beş kişiydiler. Yanlarında da iki sivil. Biri kapıyı tuttu:

— Kimlikleriniz beyler! dedi iki yıldızlı olanı. Kahveyi gözleriyle taradı, hiç kimseye özel olarak takılmadı bakışları. Köşede oturduğu için önce kendilerinden başlayacaklardı. Bu yeni moda! Ulan koca Küllük Kahvesi'ni polis bassın ha. Komünist hükümetin marifetleri bakalım nereye kadar gidecek?

Üç kişi masaya doğru yaklaştılar. Elinden çay bardağını bırakıp arka cebinden kimliğini çıkarmaya davrandı ki tok bir ses kendine getirdi M. Ali'yi:

— Mehmet Ali Ağca sen misin?

Gözü karardı, kafasının içi darmadağın olmuştu. Âdeta koca bir tuğla vurmuşlardı başına. Kimliğini çıkarmaktan vazgeçer gibi oldu ama son bir umut cüzdanını çıkardı. Her şey apaçık beliydi ama, belki 'ben M. Ali değilim' diyebilirdi. Ancak hiçbir şeye, hatta yanıt vermesine bile gerek kalmamıştı. Tok sesli adam arkaya giden elini bileğinden kıvrıp ayağa kaldırdı. Bir polis memuru da öbür koldan:

— Yürü gidiyoruz, dedi iki yıldızlı. Koca kahvenin üzerine ölü toprağı serilmişti âdeta. Kimse yerinden kıpırdamadı ve kimseye bir şey sormadı polisler. İterek dışarıya çıkarılırken son bir kez gözattı kahveye. Ocakçı telaşlı ve üzgün bir ifadeyle bakıyordu. Dışarıda bir minibüs bir de sivil bir Reno. Dışarıda bekleyen biri sivil üç kişi daha arabalara doluştular.

M. Ali sadece minibüse bindirilirken söylenebildi:

— Ne oluyoruz yav?

Hiç kimse yanıt vermedi. Doğruca Emniyet Müdürlüğü, kapıda bekletmeden içeriye... Kafasını toparlamaya çalıştı o süre içinde

ama, mümkün değil. Çevresinde bir koşturma bir telaş. Yanlışlık olabilir mi? Belki de... Belki uyduruk bir şeyden getirdiler ama bu kadar tören niye o zaman? Allah kahretsin! Herifler ismen biliyor kendisini, üstelik cepteki de sahte kimlik. Hiçbir şey olmasa sahte kimlikten kimbilir kaç gün burada tutarlar. Oral'lara haber gitmiş midir? Yok yok onlar bir şeyler yaparlar. Emniyetin yarısı sağlam. Konu ya İpekçi hikâyesi ise? Ne yapmalı?

Düşünmesine fazla bir zaman kalmadı, üst kattaki odalardan birine soktular. Başını yukarı kaldırıp kaykıla kaykıla yürüyordu ki biri durdurup kelepçeyi taktı bileklerine. Ters ters baktı kelepçenin takılmasını işaret eden komisere. Kelepçeyi takan ittirdi M. Ali'yi:

— Yürü lan it, fiyakanı bozmayayım şimdi!

Başını öne eğdi, girişte sol duvarın önünde beklemeye başladı. Kapıda bir hareket oldu. Kapı açıldı, polisler selamladılar gireni. Gözlüklü, kısa saçlı, kaslı yüzlü, iri yarı, sivil giyimli birisiydi bu. Gazetelerden yüzünü görmüş gibiydi. Sonradan bunun İstanbul Emniyet Müdürü olduğunu öğrenecekti. M. Ali ile ilgilenmez gibi yaptı girdiğinde. Üç yıldızlı ile sessiz bir konuşma yaptıktan sonra kendisine doğru yöneldi:

— Mehmet Ali Ağca sen misin?

— Evet, dedi titrek bir sesle. Böyle bir ses çıkarsın istemiyordu ama ne yapsın böyle çıktı ağzından.

Emniyet Müdürü arkasına dönüp sordu:

— Kimlik tespiti yaptınız mı? Kelepçeyi de çıkarın.

Emniyet Müdürü'nün yüzünde tanımlanması zor bir haz işareti vardı. M. Ali hâlâ başına ne geldiğini kestirmekte güçlük çekiyordu. Daha fazla dayanamayıp sordu:

— Beni buraya niye getirdiniz?

Emniyet Müdürü Ağca'nın bu sorusu üzerine hareketlenen polislere eliyle durun işareti yaptı. Gülümsedi:

— Merak etme, bildiğin bir şey, dedi.

Kapı ikide bir açılıyor, kapıdan M. Ali'yi görmek istedikleri belli olan görevliler. Emniyet Müdürü'nü görünce gerisin geriye kapıyı kapatıyorlardı. Hâlâ bir şey anlaşılmış değildi. Görünen o ki İpekçi olayı, ama nasıl olabilir? Aradan neredeyse beş ay geçmiş. Ortada bir şey yok. Ne demek lazım?

— Bunu içeriye alın!

Emniyet Müdürü'nün sert sesi ile yandaki odaya aldılar. Yanında da beş polis. Hiç ses çıkarmadan öylece ayakta beklemeye başladılar. Boşta ve yalnız geçen bu süre içinde ne yapacağını, hangi durumda ne söyleyeceğini düşünme olanağı bulmuştu. İki ya da üç dakika sonra Emniyet Müdürü, yanında önemli görevliler olduğunu sandığı iki kişiyle birlikte içeri girdi. Polisler toparlandılar.

Emniyet Müdürü, kara gözlükleri ile ve yumuşak mı sert mi olduğu belli olmayan bir yüzle, oldukça sakin gözüken ve etrafı süzen M. Ali'ye seslendi:

— Niye getirdik seni öyle mi? Bilmiyorsun değil mi? Abdi İpekçi'yi öldüreni de bilmiyorsun değil mi?

Her şey film şeridi gibi birkaç saniyede geçti aklından. Olay bitmişti. Kendini toparladı:

— Biliyorum; ben öldürdüm!

Başta Emniyet Müdürü olmak üzere tüm polisler şaşırdılar Ağca'nın bu sözlerine. En azından bu kadar çabuk, zorlamasız söylemesini kimse beklemiyordu.

— Bakan bey gene arıyor!

İçeri giren polisin bu sözleri üzerine Emniyet Müdürü hızla kalktı. Çıkarken talimatını verdi:

— Kısa sürede kimlik tespitini yapın... Adresleri de saptayın!

Üzerinden çıkan Kemal Mıhçıoğlu adına kayıtlı kimliği 'can güvenliği' için taşıdığını, kimliği bulduğunu belirttikten sonra okulunu, açık kimliğini tek tek yazdırdı. Üzerinden ayrıca adına düzenlenmiş nüfus cüzdanı, İstanbul Üniversitesi'ne ait kimlik,

İstanbul'da kaldığı yer olarak da Aksaray'daki Dali Oteli'nin adını verdi. Üç polis M. Ali'yi üst kattaki hücrelerden birine götürüp üstünden kilitlediler.

Boyu üç adım, eni birbuçuk adım pis hücrede suni deriden, sert ve sözde yatağın üzerine oturdu bir süre. Kafası kazan gibiydi? Ne olacaktı bundan sonra? İpekçi'yi kendisinin öldürdüğünü söylemesi çok iyi olmuştu. Belli ki kendisini "zorla söyletmeye" hazırlanan polisler şaşırılmışlar, hatta telaşlanmışlardı. Acaba Oral'lar duyular mı? Ya basın? Kahvede o kadar adam vardı, eşek değiller ya!

Daha hava kararmamış olmalıydı. Saati 13.30'da durmuştu. Bir süre kapıya dayadı kulağını, hiç gürültü yoktu. Yeniden oturdu, kalktı iki adım oraya, geri dönüp iki adım arkaya. Tekrar oturdu. Sırtını duvara dayadı gözlerini kapattı. Her şey, oda, tavanda asılı tek lamba fıldır fıldır dönüyordu âdeta.

Akşam, daha sonra gece yarısı yeniden geldiler. Yanından ayrıldıklarında muhtemelen sabah güneşi doğmak üzereydi. Gözlerini kapattı. Hiçbir şey düşünemez olmuştu. Doğru dürüst uyuyamamıştı ama zaten sabahın körü olsa gerek yeniden geldiler. İçeriden çıkardılar, yandaki salona aldılar. Salon kalabalıktı. Kolundan tutan polisin saatinden saatin 10'u geçtiğini gördü. Neler oluyordu?

Kapı açıldığında ortada birikmiş polis kalabalığı ikiye yarıldı. Çoğu dışarı çıktı. Gözlüklü adamı tanıyordu; İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'ti bu. Masaya geçti, oturdu.

— Sen de otur! dedi eliyle işaret ederek. Son derece sakın ve kendinden emin gözükme istiyordu. Güneş bir süre süzdü onu:

— Ortada çok sayıda görgü tanığı var. Cinayet sırasında yanında kimler vardı?

— Hiç kimse! İpekçi'yi tek başıma ben öldürdüm!

Bakan gülümsedi. Yanındaki ile bakıştı:

— Peki niye öldürdün? İpekçi tarafsız bir gazeteci idi...

Durdu, düşündü. Başını hafıfçe, ama istemeden öne doğru eğdi. Hemen kendini toparladı:

— Ben öyle görmüyorum. Ben onu baskı ve sömürü düzenine karşı olduğum için öldürdüm... Herşeye rağmen üzgünüm ama kesinlikle pişman değilim.

Hasan Fehmi'nin sinirden kaynaklanan gülüşü bu kez yüzünün en uç noktalarına kadar ulaşmıştı. Kafasını salladı Ağca'ya bakarak.

— Hadi öyle olsun bakalım... Peki silah nerede?

Beklemeden yanıtladı Ağca:

— Denize attım!

Hasan Fehmi Güneş başını aşağı yukarı sallarken gülümsemeye devam etti. Başka bir şey sormadan kalktı. Onunla birlikte salon da boşaldı. Üç polisle başbaşa kalmışlardı. Neyi bekliyorlardı? Az sonra anlaşıldı: İki subay, biri askeri savcı olmalı, içeriye girdiler. Ardından daktilo ile bir er geldi.

— Dik otur! diye uyardı askeri savcı.

Yine kimlik tesbiti. Üzerinden çıkan sahte ve gerçek kimlikler, 6 bin lira, adres defteri, tarak, mendil, yazısı silinmiş buruşuk bir kâğıt. İfade kimi zaman sert, kimi zaman yumuşak soru yanıtlarla, bir saati aşkın sürdü. Sıkılmıştı artık. Patladı ansızın:

— Benim kim olduğumu daha bilmiyorsunuz. Bunlar boşuna. Beni nasıl yargılayacaksınız? İstediğim zaman çeker giderim buradan da, o hapishanelerinizden de!

Salondakiler şaşırmıştı. Askeri savcı sert çıkıştı:

— Ulan burası çingonun ahırını mı? Kes sesini it! O uzamış dilini yediririm sana! Kim olduğunu bundan sonra daha iyi anlayacaksınız!

Tekrar hücreye konulduğunda bitkindi. Gözlerini kapattı kaldı.

Suç Ortakları

Gürültü ile uyandı. Uzun süredir uyuyor olmalıydı. “Kimi zaman huzursuzluk, bilinenin tersine, uyuyamamanın değil uyanamamanın da nedeni” diye düşündü. Gürültüye dikkat kesildi. Yandaki salondan geliyordu ses. Müthiş bir karamsarlık, bir o kadar da bitkin hissediyordu kendini. Gene mi alacaklardı hücreden? Ya işkence yaparlarsa? Yok canım, buna kimse cüret edemez? “Bizimkilerin eli armut mu topluyor?” diye geçti aklından. Memleketin sonu nereye gidiyor bu komünistlerin elinde? Millet daha ne kadar sabredecek?.. Allah belalarını versin! Tüh be, aklına gelmeyen başına gelmişti. Böyle bir duruma nasıl düşmüştü? Kim ihbar etmiş olabilirdi? Başına ödül kondu ya... Para için analarını satar ibneler... Onu mutlaka bulacaktı ama önce şu badireyi bir atlatsa... Oral’lar ne yapıyor ki? Ya Çatlı, Yavuz, Mehmet Şener? Annesi duymuş mudur ki?

Ayağa kalkıp uzun uzun gerindi. Kendisini büsbütün içine alan karamsarlığı yırtıp atmalı, aklını başına toplamalıydı. Cimnastik niyetine, daracık hücrede tuhaf hareketler yaptı. Boynunu çevirdi üç beş kez. Başı dönmüştü. Oturmak zorunda kaldı, olduğu yere. Bir

süre soluklandı. Burnundaki pıslığı, sağ başparmağını burun deliklerinden birisine götürerek pis betona boşalttı. Neden sonra hızla kalktı. Aslında bugün daha iyi hissediyordu kendini. Kapıp koyuverecek hiçbir şey yoktu. Polislere iyi söylemişti yine de, “Üzgünüm ama asla pişman değilim” diyerek. Keşke bunlar yayınlansa da o Hüseyin Üzmez korkağı okusa... Eminim herkes duymuştur... Malatya, İstanbul, Ankara... her yer her köşe, tüm Türkiye duymuştur tabii. Hele kendisine küçümseyerek bakan pezevenkler şimdi ne düşünüyorlardır kim bilir... Allahım bana yardım et! Belki böylesi daha hayırlıdır, kim bilir. Bir de dışarı çıktığımı düşünün şimdi. Ah ulan bir çixsam dışarı, ah ulan ah!

Az sonra, hücrelere açılan salonun kapısının gürültüsü ile düşüncelerinden sıyrılıverdi. Sonra da hücrenin kapısı... Bedenini mum gibi uzattı. Başı da olabildiğince dikti. Bu pozlara hiç gerek yoktu aslında. Çünkü gelen polis memuru, tek söz etmeden, elindeki paket edilmiş sıcak kıymalı pideyi bırakıp çıktı hemen. Yemeğini tamamladıktan sonra kalan kâğıtları buruşturup yatağın altına attı. Ayağa kalkıp yağ içinde kalan bıyık ve sakallarını elinin tersiyle siliyordu ki, hücrenin kapısı açılıp iki polis eşliğinde önce salona, sonra salonun yakınlarında olduğunu tahmin ettiği genişçe bir odaya alındı. Karşısına çıkarıldığı üç yıldızlı bir komiserdi bu kez. “Bunlar nereden çıktı? Bunların hiç birisini tanımıyorum” diye düşünüyordu ki komiserinin, “otur şuraya” sözüyle irkildi.

Siz deyin bir, benim diyeyim iki saat binbir soru. Her soruya, daha önce kafasındakurduğu doğrultuda yanıtlar verdi. “Ne örgütü? Ben örgüt mörgüt tanımam! Cinayeti tek başıma, milletimi uyardırmak için işledim. İpekçi ile ne özel ne genel bir husumetim olmamıştır! Silahı denize attım!”

Komiser sinirlenmiş miydi bu yanıtlara? Yüzünden hiçbir belirti yoktu. Sakin kalkıp, elindeki kâğıtlarla kalemi uzattı önüne:

— Öyle olsun bakalım. Şimdi söylediklerini yaz bakalım şu kâğıda... altını da imzala!

İkiletmedi Ağca. Nasıl yazmalı, ne yazmalıydı? Reklam olsun diye bu namuzsuzlar, yazdıklarını basına dağıtacaklardı kuşkusuz. Başını kaldırıp komisere baktı bir süre:

— Hadi oğlum, dedi komiser. Roman yaz demedik sana!

“Ben yaptığım iş nedeniyle üzgünüm ama asla pişman değilim. Cinayeti bilerek, isteyerek ama tek başıma işledim...”

Yine durdu. Allah kahretsin! Adamın adı neydi? Abdullah, Abidin... Abdi, hah Abdi İpekçi. Yeniden gömüldü kâğıda.

“İpekçi’yi öldürmekle isteğime ulaştım. Ben herhangi bir ideolojiden değilim. Cinayetlerden, şiddet ve terörizmden de yana değilim. Abdi İpekçi’yi öldürdükten sonra olacakların büyük bir kısmını doğru tahmin ettiğimi söyleyebilirim. Olayların ardından tüm gazeteler siyah başlıklarla çıkacak, tüm devlet, parti, sanayi, basın mensupları, yani bu düzenin ne kadar adamı varsa, en önde birlikte yürüyeceklerdi. Gençlerin, çocukların, ihtiyarların katledildiği zamanlar kesinlikle akla gelmeyen her türlü önlemler, çeşitli yetkililerin ağızlarından basın ve yayın organlarını dolduracaktı. Ve birbirine düşman, birbirini vuran, birbirini katleden halkımız bir parça olsun gerçekleri görecek. Düzenin kimlerin yanında olduğunu görecek, binlerce insana gözyaşı dökmeyenlerin, bir insanın ölümüne kopardıkları fırtınayı görecek, hiç değilse birbirlerini vurmanın hiçbir sonuç getirmediğini kavrayabileceklerdi.

30/6/1979

M.Ali Ağca”

Yazdıktan sonra kalemi masanın üzerine bıraktı, komiserin yüzüne bakarak. Komiser yerde duran kâğıdı alıp önüne çekti. Sert davranmadıkları dikkatini çekmişti. Komiser ifadesini okuduktan sonra başını salladı. M. Ali, yumuşaklığı fırsat bilip hemen devreye girdi:

— Ödülü kim aldı?

Komiser hiçbir şey anlamamıştı.

— Ne ödülü? diye sordu beklemediği bir aksilikte.

— İpekçi’yi öldüreni ihbar edene Milliyet ile Gazete Sahipleri Sendikası 6 milyon koymuştu ya. Bu ödülü kim aldı?

— Benim ödülünden ödülünden haberim yok, dedi Komiser. Biraz sonra, aklına yeni gelmiş gibi devam etti: “Sen kendini fazla uyanık sanıyorsun herhalde...”

Sessizlik kısa sürdü. Komiserin sözleri M. Ali'nin memnuniyetine ve gülümsemesine yetmişti!

— Peki gazete isteyebilir miyim?

Komiser anlamsız ve boş gözlerle süzmekle yetindi sadece. Yanıt vermedi. M. Ali konuyu değiştirdi:

— Na zaman buradan çıkacağım? Her gün ayrı ifade alınıyor, mahkemeye ne zaman çıkarım?

Komiser yumuşak bir sesle, bir o kadar da alaycı bir ifade ile yanıtladı bu kez:

— Ooo dur bakalım: Daha öncekiler kimlik tespiti falandı. İlk ifaden bu, dedi elindeki yazılı ve imzalı ifadeyi sallayarak. Daha buradan gitmen için çoook ifadeni alacağız.

— Nasıl yani? diye sordu M. Ali.

— Bu ifade mi sence? Henüz doğruları anımsamadın. Doğruları anımsayıp bize anlatacaksın ki biz tatmin olacağız.

Tekrar götürüldüğü hücrenden öğleden sonra çıkarıldı. Korktuğu gerçekleşmişti. Daha önce duydukları kadar olmasa da çokcanının yandığı açıktı o gün. Gözleri bağlı olduğu halde sorgusu yapıldı. Sorguya katılanlardan birinin sesi yabancı gelmedi. Kendisini yakalayan iki yıldızlı ya da üç yıldızlı komiser olmalıydı. Evet ikisinden biriymi mutlaka. İsim vermemeliydi, ne olursa olsun. Bir de adresleri... Aradan geçecek zaman çok önemliydi. Hem Abdullah Çatlı'nın hem Oral'ın nasihatları kulağından, beyninden çıkmıyordu:

— Anam yandım... Aaaah! Bırakın ulan beniii! Vallahi tek başıyındım komiserim.

— Kes sesini lan, karı gibi bağırma. Hem burada komiser falan yok, Komutanım de bana.

— Peki komutanım. Ama ben tek başıyındım vallahi billahi.

— Silah nerede?

— Söyledim, kaçarken denize atım. Kasımpaşa tarafında...

— Silahı nereden aldın?

— Adını bilmiyorum, sokaktan satın aldım.

— Peki aynı silahla daha önce ne haltlar yaptın?

— Hayır komiser... Komutanım. Vallahi ilk kez oluyor.

Korkunç bir tokat salonun duvarlarında yankı yaptı. Elektrik vermeyi kesmişlerdi. Sessizlik uzun sürdü. Sorgucu yeniden bağırdı:

— Silahı arabadan attım diyorsun. Arabayı kim kullanıyordu öyleyse, araba nerede şimdi?

— Bilmiyorum, taksi çevirdim. Plakasını hatırlamıyorum.

Bu kez gelen, hemen dizinin altına inen tekmeydi. Acıyla dış-
lerini sıktı. Ayalarını yakalıp burmaları, dizinin acısını bastır-
mıştı:

— Aaahh!

Komiserin sesi onun feryadını bastıracak güçteydi:

— Ulan yalancı pezevenk, adam mı kandırıyorsun, çocuk mu oyalıyorsun? Allahıma kitabıma buradan sağ çıkamazsın. Fare leşi gibi sürünürsün yerlerde.

Sorgucu hızını alamadı, gözleri kapalı, elleri oturduğu sandalyede arkadan bağlı Ağca'ya tekme savurdu. Sandalye yere devrilirken arkadaki polis yarı yolda tuttu. Sorgucu hızını alamamıştı.

— Tutun sandalyeyi atın pencereden aşağıya.

Bu cümle onu korkutmadı değil. Yaptıkları blöf olmalıydı. Gözlerini açmadan ellerini çözüp yeniden hücreye götürdüklerinde, serbest kalan parmakları ile açtı gözlerini. Gözlerinin kamaşması çabuk geçti. Ancak bitkin ve susuzdu. Bir süre soluk soluğa kendine gelmeye çalıştı. Daha ne kadar dayanabilirdi? Hani emniyetteki, MİT'teki milliyetçiler? Hiçbiri ortada yoktu. Ne zaman devreye girerlerdi ki? İbneler, lazım oldu mu hepsi toz olur. Lafa gelince...

Gözlerini açtığında hemen saati kurdu. Saat onu geçiyordu. Ayın kaç acaba? Dizinin hemen altına yediği tekmenin acısı geçmemişti. Kemik çıkıntısının hemen üstünde ise hafif bir morluk belli oluyordu. Bu sorguyu da ucuz atlatmıştı ama gelecek sefer daha da ağırlaşaacağı apaçık meydandaydı.

Üçüncü sorgudan sonraydı galiba. Gıdım olsun çözülmemişti. Ürktüğü gibi daha ağır işkenceye, hatta ilki kadar ağır bir mu-

ameleye de tabi tutulmamıştı. Gözleri kapandı kapanacakken, kapının pencesinden bir götge belirdi. Soluğunu tuttu, yeniden bir sorgu olabilir mi? Hücre kapısının önünden biri seslendi:

— Hişt Memedali... Memedali!

Bir süre tereddüt etti. Kendini toparladı çabuk, heyecanlanmıştı:

— Evet?

— Zamanım az. İyi gidiyor. Aferin, arslanlar gibiydin! Yarın bir sorgu daha var. Dayanamazsan Mehmet Şener'in adını ver. O tüydü. Yalnız daha fazla açılma. Hadi Allah sana sabır versin.

M. Ali hiç ses çıkarmadı. Kara yüzü aydınlanmıştı birden. Umut bu, kapı aralığından da olsa girer bulur arayana.

Yüzünü göremediği kişi geri dönüp yeniden sordu:

— Duydun mu dediklerimi?

Kısa bir tereddütten sonra "evet" diyebildi. "Peki sen kimsin?"

Daha konuşmasını bitirmemişti ki kapı penceresinin önünden ayrıldığını hissetti yabancının. Telaşlı adımlarla uzaklaşmıştı. Hay Allah ne oluyordu? Ya tezgâhsa? Kaçan uykusu yüzünden uzun süre olanı biteni düşündü, tarttı. Yarın yine sorgu ha? Kesin bir karar verememişti. Belki de Oral'lar devreye girdiler nihayet. Ya değilse? Her şeyi en iyisi yarına bırakmak. Duruma göre..

Sabah kaldırıldığında bu kez her zamanki odaya da götürülmediğini anlamıştı. Gözleri daha bir özenle sıkı sıkı bağlandıktan sonra sıra ellerine geldi. Arkadan elleri birbirine tutturuldu. İpler çok sıkılmıştı. İterek salondan dışarıya, oradan asansöre... Aşağıya doğru epey bir yol katettiler. Durmadan önce, son kez ışıklı bir yerden geçtiklerini, daha sonra karanlık bir kata indiklerini farkettiler. Günün olağanüstü geçeceği apaçıktı.

— Başını ey, o kuş beynin dağılmasın bir de. Tabii varsa.

Gayri ihtiyarı eğdi başını hemen. Bir süre öyle gittiler. Sırtı ağrıyordu ama ya başını vurursa? Biraz sonra durdular. Serin bir yere gemişlerdi, muhtemelen bodruma. Birisi iterek içeriye soktu. Kapıdaki eşiğe ayağı takılınca yuvarlandı beton zeminde. Toparlanamadan kıcına bir tekme yedi:

— Kalk lan ayağa!

İkiletmeden kalktı. Biri sertçe altına sandalye soktu. Seslerin tümü yabancıydı bu kez. Yanında iki kişi, belki üç, sessizce fiskoslaştılar ama anlayamadı.

Fiskoslaşmanın ardından sessizlik, sessizliğin ardından M. Ali'nin "Allah" diye yükselen feryadı yükseldi. Birisi bir şey dokundurdu omuz başına. Yerinden fırladı neredeyse. Ardından ikincisi geldi üstelik aynı yere. Elektrik gibi bir şey olmalı ama böylesi ile ilk kez karşılaşıyordu. Nefes nefese kalmıştı.

— Ne istiyorsunuz bendeenn! diye bağırды var gücüyle. Sesinin yankısı bitmemişti ki tokat şakladı suratında.

— Cinayeti nerede, kimle planladınız?

— Tek başı... diyemedi aynı elektrik bir daha, bu kez diğer omuzuna.

— Nerede planladınız lan? And olsun ki buradan sağ çıkamazsın köpek!

— Aksaray'daki Ülkücü Gençlik Derneği'nin olduğu binada...

— Kim vardı başka?

Sustu. İlk kez sesini duyduğu, müthiş sinir bozucu, yılan ısığını andıran ses yeniden bağırды. Tekme, tokat ya da elektrik bekliyordu bir yerlerine ama yapacak hiçbir şey yoktu. Neyse ki bir şey gelmedi bu sefer:

— Kim vardı başka lan?

— Şener, Mehmet Şener.

— Başka, başka...

— Başka kimse yok.

— Şener cinayette de var mıydı?

— Hayır yoktu, tek başıma işledim.

Sıra tekmedeydi, gene dizinin altına. Acıyla haykırdı.

— Yalancı pezevenk. Günlerdir oyalıyorsun bizi çocuk gibi. Yeter artık! Bugün ya bülbül gibi ötersin, ya da gebertinceye kadar öttürürüz ona göre.

Acıyla sızlanırken bu kez devreye daha tok ve yumuşak bir ses girdi:

- Bak Memed Ali akıllı ol. Büyük bir hata yaptın, bir cinayet işledin. Kimse canını yakmak kimse istemiyor. Sen bizi yorma, biz de seni. Tamam mı?
- Tamam... diyebildi çaresiz M. Ali. Her an bir köşeden gelecek yumruk, tekme ve elektrikten yılmıştı çoktan.
- Peki silahı ne yaptın? Diye sordu aynı yumuşak ses.
- Aksaray'daki binada Mehmet Şener'e, merdivenlerde teslim ettim.
- Peki cinayet sırasında Mehmet Şener yok muydu?
- Yoktu.
- Kim vardı? Yalnız olmadığını biliyoruz.
- Bir an tereddüt geçirdi. Sürenin uzaması halinde başına neyin geleceğini düşünerek acele etti:
- Yavuz Çaylan!
- Peki kim bu Yavuz Çaylan'la Mehmet Şener?
- Şener, Fen Fakültesi'nde okuyor, çay ocağı işletir.
- Nerede?
- Milliyet Gazetesi'nin yanındaki işhanında.
- Kısa bir sessizlik oldu:
- Peki Çaylan?
- Hemşerimdir, Mehmet de öyle. Aramızda başka bir şey yok. Onlarla hiçbir siyasal bağım yoktur.
- Eee niye yaptın bu işi öyleyse?
- Amacım terörü, kapitalist-ağa düzeninin önde gelenlerine sıçratmaktı.
- Bak Memed Ali, aranma, bırak hikâye yazmayı. Peki Yavuz Çaylan kim?
- Malatya'dan arkadaşım. Aynı lisede okuduk. Şimdi Adana İktisadi Ticari İlimler'de okuyor.
- Hangi lise.?
- Turan Emeksiz Lisesi'nden.
- Silahı o mu verdi?
- Hayır, silahı Şener verdi. Dediğim gibi iade ettim sonra.
- Çaylan ne yaptı?

— O arabayı kullandı.

— Sonra ne yaptın?

— Neden sonra?

— Cinayetten.

— İşte dediğim gibi silahı Mehmet Şener'e verip hemen otele gittim. Eşyalarımı alıp İzmit'e. Oradan da Diyarbakır otobüsü ile Gaziantep üstünden Malatya'ya gittim. Sonra geri döndüm işte.

Polislerin bu kez aldıkları bilgi yeterli gelmiş olmalı ki önüne yeniden bir kâğıt uzattılar. M. Ali'nin gözlerinden ilk kez yaşlar süzülüyordu.

Elyazısıyla ifadesini kâğıda geçirmesini istediler. Gözleri kapalıyken yazdıklarını iki kez iptal ettirdiler. Neden sonra, bu işi beceremeyeceğini anlayınca gözlerini açtılar. Başında sadece iki kişi kalmış olduğunu o zaman gördü. Bu kez yazdıkları tamamı, altını imzalayıp uzattı:

"Kendimi lise yıllarımdan itibaren sağ ve sol denilen fanatik grupların içinde buldum. Ancak iki görüşe de hiçbir zaman angaje olmadım. Sağ görüşlü bir çevre olan Ankara Yüksek Öğretmen Okulu'nda okumama rağmen kendi görüşümü korudum. Milletimizi kamplara bölen yayın organlarına karşı bende antipati başlamıştı. Öyle bir eylem yapmalıydım ki toplum bazı gerçekleri görsün. İpekçi'yi gazetelerdeki resimlerinden tanırım. Adresini telefon rehberinden buldum. Evinin yerini ve BMW marka özel otosunu belirledim. İstanbul Belediyesi'nin düzenlediği şehir planındaki haritadan yararlandım. Hemşerim ve yakın arkadaşım Yavuz Çaylan ile olaydan sonra arabasından yararlanmak için arkadaşlığımı ilerlettim. Cağaloğlu'nda çayocağı işleten Mehmet Şener'e can güvenliğimin tehlikede olduğunu söyleyerek silah istedim."

Yazdıklarını satır satır izleyen komiser dürttü:

— Silahı yaz, nasıl bir silahtı?

M. Ali başını kâğıttan kaldırmadan devam etti yazmaya:

"Mehmet Şener bana 9 mm'lik 8 fişek alan gestapo tipi, horozlu tabancayı verdi. Olay günü saat altıda Yavuz Çaylan'a ülkedeki işçi

ve öğrenci katilamlarının aşırı boyutlara ulaştığını ve düzenin ileri gelen kişilerini vuracağını söyledim. Birlikte daha önce tesbit ettiğimiz yere geldik. Abdi İpekçi'nin otosunun yavaşlamasından istifade ederek beklemekte olduğum yerden fırlayarak 4-5 el ateş ettim. İlerde bekleyen Yavuz Çaylan'ın kullandığı otoyola geldim. Divan Oteli yönünde indik. Yolu kaybedince bir şahsı, yolu sormak üzere arabaya aldık, daha sonra yolda onu indirdik. Bu arada tabancayı Aksaray'a gelince Mehmet Şener'e verdim ve kaldığım Dali Oteli'ne yatmaya gittim."

Altını imzaladı. Komiserin uyarısı üzerine tarihi ve saati yazdı. Daha sonra sorguda bulunanlar imzaladılar yazılı ifadeyi.

Başka hiçbir şey sormadılar. İsimleri vermekle doğru yapmadığını biliyordu ama başka çaresi yoktu. Şener, söylendiği gibi kaçmış olabilir, bari Yavuz yakalanmasa... Hücrede gece yarısına kadar düşündü, durdu. Ayağa kalkıp dolaştı daracık hücrede. Ertesi gün sadece yemek vermek için iki kez geldiler ama hiçbir şey sormadılar, konuşmadılar. Gece yarısı, daha önce duyduğu aynı ses ile irkildi. Kim olabilirdi bu?

— Memedali?

— Efendim.

— Yavuz'u gözaltına aldılar. Tezgâhtan yeni çıktı, o da Emniyette, başka bir hücrede.

— Allah kahretsın! dedi birden. Sonra kendini toparladı:

— Peki sen kimsin?

— Ben Oral'ın arkadaşıyım.

— Oral nerde? diye heyecanla sordu. Sesi biraz yüksek çıkmıştı. Gelen her kimse, güvenilir olmalıydı. Yoksa nereden bilebilirdi Oral'ı.

— Şiiişt yavaş ol! diye uyardı kapının önündeki. Sen Yavuz'la Mehmet dışında isim vermedin değil mi?

— Hayır hayır.

— Peki neler söyledin?

— Silahı Şener'den alıp Aksaray'da Şener'e teslim ettiğimi, planı Aksaray'daki binada yaptığımı söyledim. Çaylan arabayı kullandı

dedim. İpekçi'yi tek başıma öldürdüğümü, onlarla siyasi bağım olmadığını söyledim.

— Tamam doğru bilgi almışım. Başka bir şeyler dedin mi, düşün bakalım.

— Olaydan hemen sonra İzmit'e, oradan Malatya'ya...

— İzmit nereden çıktı?

— Gebze'den bankadan para çektim.

— Hay Allah, deli misin sen? Söylenir mi bu?

— Söyledim işte!

— Yavuz'la konuştum. Söylediklerini inkâr et. Yavuz olayda yok! Aksaray parti binası da yok, unut bunları. Yalnız Yavuz silahın Şener'de olduğunu söylemiş. Şener'in evini aramışlar, 9 mm.lik 8 tane mermi bulunmuş. Babasını alıp bırakmışlar. Kardeşi, silahı sokakta buldum demiş. Silah için Yavuz'a haber gönderirim ben. Silahını camdan attın ona göre. Tamam mı? Merak etme her şey düzelecek. Oral'ın da, Yılma Durak'ın da selamları var? "Dayansın yavru, göreyim onu" diyor Oral. Sana çok güveniyor, ona göre.

Sessizce çıktı yeniden. M. Ali morali yerine gelmişti. Neredeyse oynayacak. Ufacık hücreye sığmadığını hissetti o an. Bir çıksa, ah bir çıksa. Asıl bundan sonra göreceklardı M. Ali neymiş.

Günlerden 8 Temmuz olduğunu öğleyin gelen polisten öğrendi. Vay anasına 13 gün geçmiş ha... Öğleden sonra alışılmış sorguya aldılar tekrar:

— Evet tek başıma işledim cinayeti.

— Nasıl işledin? Kaç el ateş ettin?

— Arabayı görünce silahı çektim ve ön camdan elimi içeri soktum.

— Hangi camdan? Sağ mı sol mu?

Biraz düşündü, buldu:

— Sağ camdan. Daha önce tek el ateş etmeyi, insana yaraşır bir şekilde öldürmeyi amaçlamıştım ama kontrolümü kaybedince 4 veya 5 el daha ateş etmişim.

— Silah ne markaydı?

— Gestapo tipi, 9 mm. lik bir silahtı.

— Kaç mermi alıyor b  silah?

— Sekiz... Evet sekiz.

— Silahı Şener'den alıp sonra teslim etmiştin değil mi?

— Hayır doğru değil bunlar. Ne Şener ne  aylan... Aksaray'daki binada plan yapmamız falan da doğru değil. Benim böyle şeylerle yani siyasi yerlerle ve insanlarla hiçbir ilgim yoktur? Cinayeti tek başıma işledim. Baştan beri bunu söylüyorum ama siz benden başka isimler, doğru olmayan isimler ve olaylar yaratmamı istiyorsunuz.

— Daha önce verdiğin isimler nereden  ıktı?

— Dedim ya onları Malatya'dan tanırım diye... Lise'den!

— Peki cinayetten sonra ne yaptın?

— Eve... Yani otele, Dali Oteli'ne gidip yattım.

— Ne eviymiş bu?

M. Ali bunca soru yağmuru altında şaşırıp ağzından kaçırmıştı evi. Kısa bir tereddüt geçirdi. Ev mutlaka temizlenmiş olmalıydı. şu aşamada saklamanın anlamı da yoktu zaten:

— Taksim'de...

Ardından adresi verdi. Kendi aralarında fısıltı halinde konuştular. Bugün çok kötü davranılmamıştı. Yalnız gözleri kapalı konuşmak her şeye bedeldi. Başına ne geleceğini, nereden geleceğini bilmemek...

— Memed Ali bak efendi gibi davranınca efendi gibi muamele görüyorsun. şimdi canımız sıkma ve ikide bir ifadeni değiştirip durma.

M. Ali ara vermeden yanıtladı:

— Artık hiçbir soruya  evap vermek istemiyorum. Silahı ve katılanları ancak emniyetten ayrıldıktan sonra açıklayacağım. Ağzımdan tek laf alamazsınız. Bu eziyete daha fazla katlanamayacağım.

Başına, bu sözlerden sonra ne geleceğini bilmiyordu. Yorgunluk ve kafasının dağınıklığı nedeniyle ağzından daha fazla bir şey ka ırmamalıydı. Gürültülü biçimde kalktı sorgucular. Kolundan tutan iki kişi ise onu doğruca hücreye götürdü.

Evin adresini vermekle doğru mu yapmıştı? Merakını ertesi gece gelen aynı esrareniz ses giderdi. Verdiği ifadeden memnun kalmışlardı. Ev ertesi gün aranmış. Pasaportu ile bir harita parçası bulunmuş. Haritadan İpekçi'nin semti olan Teşvikiye bölümü koparılmış. M. Ali parçanın koparıldığı günü aklına getirince gülmüştü.

- Başka bir şey çıkmış mı evden?
- Yok, ev temiz. Peki sen nasılsın?
- İyi, daha iyi. İfademden haber...
- Var var, biliyorum. İyi vermişsin. Yavuz'a ilettim durumu.

Sanırım birkaç ifadeden sonra buradaki sorgu tamamlanır. Askeri Savcılığa gönderilir ifadeleriniz. Ha bir şey var. Elimi sağ camdan soktum demişsin. Düzelt bunu... otopsi raporu tam belli değil ama...

Durum giderek netleşiyor. Her şeye hâkimiz. Başta açık verdik gibi ama, düzeliyor işte. Keşke Yavuz'un adını vermeseydi. Neyse... Nasılsa bu sıkıntı geçecek. Ertesi gün sorguda daha net oldu:

— Sağ elimi sol camdan içeri soktum, çünkü araba sokağı dönmek için yavaşlamıştı. Sol elimi arabanın üzerine koydum. Elim arabanın içinde olduğu için Abdi İpekçi ile tabanca namlusu arasındaki mesafe çok azdı. 4 veya 5 el ateş ettim. Hemen öldü... Yolda tabancayı bir beze sarıp Kasımpaşa civarında denize attım. Sonra hemen Malatya'ya yola çıktım. 20 gün kaldıktan sonra yeniden İstanbul'a döndüm.

Bu kez de fazla zorlamamışlardı. Bunu Çatlı'ların, Oral'ların, Yılma Durak'ların ya da Abuzer'lerin devreye girmiş olabileceği ile yorumladı. Ah şu günler bir geçse, bir bitse, tüm yapılanların acısını fitil fitil burunlarından getirecekti...

Ertesi gün çok önemliydi. Önceden haber aldığı gibi, gazetecilerin önüne çıkaracaklardı onu. Bu fırsatı çok iyi değerlendirmeliydi. Sabah kalktığında her günden farklı uzun uzun üstü başı ile uğraştı. Ayna olmasa da, ellerini tükürükleyerek saçlarını düzeltti. Saat galiba onu biraz geçiyordu gazetecilerin karşısına çıkartıldığı salona girdiğinde. Aman Allah tam istediği gibi:

Elliyi aşkın gazeteci, aralarında yabancılar da var. Neredeyse birbirlerini ezeceklerdi salonla girdiğinde: Üstüste patlayan flaşlardan gururlanmıştı. Daha yeni girmişti ki ardından Yavuz'u aldılar salona. İlgisiz gözükerek Yavuz'u izledi belli etmemeye çalışarak. Yavuz'un başı öne eğilmişti. Gözleri, ellerini birleştiren kelepçede idi. Gazetecilerin az önce kendisine gösterdikleri ilginin yarısını bile alamadı Yavuz Çaylan.

Görevli polisler ikisini yan yana getirdiler. Yavuz patlayan flaşlardan rahatsız olmuşçasına ellerini yüzüne götürdü. İlk soruyu sarı kafalı, kalın bıyıklı gazeteci sordu ve sorular ardı ardına sökün ettiler:

— Abdi İpekçi'yi sen mi öldürdün?

— Ben öldürdüm.

— Niçin öldürdün?

— Baskı ve sömürü düzenine karşı olduğum için öldürdüm.

— Sana işkence yapıldı mı?

— Hayır, yani maddi işkence yapılmadı. Ama çok ağır psikolojik işkence yapıldı. 18 gündür buradayım, onun için Emniyet Müdürlüğü'nde verdiğim ifademi tümüyle reddediyorum.

— Ama katil olduğunu şimdi kabul ediyorsun. Emniyet'teki ifadeni niye reddediyorsun?

— Öldürdüğümü kabul etmek başka şey, bu ayrıntıları reddetmek başka şey. Bu ayrıntılar çeşitli psikolojik baskılarla alınmıştır.

— Peki niçin Abdi İpekçi'yi seçtin?

— Elimde kendi yaptığım bir liste vardı. Bu listede Amerikan Konsolosu, Sovyetler Birliği Konsolosu, Halit Narin, İbrahim Bodur ve Abdi İpekçi'nin isimleri vardı. Bunları izliyordum. En kolay Abdi İpekçi'nin öldürülebileceğini anlayınca...

— İpekçi'nin o gün İstanbul'a döndüğünü nereden biliyordun?

— Gittiğini ve döndüğünü bilmiyordum. Onu bir haftadır izliyordum. Bir gün önce evinin önünde bekledim, gelmeyince ertesi güne kaldı.

— Hangi kuruluşa bağlısın?

— Hiçbir kuruluşa bağlı değilim. Hiçbir siyasi ve ideolojik grup içinde olmadım. Sağ ve sol eylemcilerle de hiçbir ilgim yoktur. Ben sağ veya sol eylemci de değilim. Ben tek başına teröristim.

— Söylediklerin inandırıcı değil, hiç böyle bir şey olur mu? Sen kimlerdensin?

— Bana ister faşist deyin ister komünist. Ben bireysel teröristim. Bu düzene karşıyım, o kadar!

— Düzene karşı olduğunu söylüyorsun ama Abdi İpekçi de bu düzene karşıydı. Niçin onu seçtin?

— Abdi İpekçi bu düzene karşı değildi. Tersine bu düzeni savunuyordu.

— Silahı kimden aldın?

— Mehmet Şener'den aldığımı ifademde de söyledim.

— Peki şimdi silah nerede?

— İfademde de Kasımpaşa'da denize attığımı söyledim.

— Demek ki ifadendeki bu hususları kabul ediyorsun?

— Bu bölümleri doğrudur. Savcılıktaki ifadem doğrudur. Tekrar ediyorum: Baskı ve sömürü düzenine karşı çıktığım için Abdi İpekçi'yi tek başıma, isteyerek ve bilerek öldürdüm.

— Kimlerle ilişkin olduğunu açıklarsan, seni vuracaklarını söyleyen oldu mu?

— Hayır, böyle bir şey söylenmedi. Zaten bana kimse böyle bir şey söylemez. Ayrıca kimseye bağlı değilim ki söylesinler. Kesinlikle hiçbir siyasi ve ideolojik kuruma girmedim, ancak düzene karşıyım. Silahlı sağ ve sol eylemci değilim. Sadece haksızlıklara karşı çıkıyorum.

— Emniyet'te sana hiç işkence yapılmadığını açıkça söylüyorsun değil mi?

Bukez tereddüt etti. Kendisini ilgiyle dinleyen Emniyet Müdürü ile gözgöze geldi. Az önce söylediğini şimdi yalanlarsa olmazdı. Üstelik bu işin sonrası da vardı. Karar verdi:

— Büyük bir psikolojik baskı altındayım. Diğer aşağı hücrelerde, ölüm hücrelerinde ölmek isteyen ama ölemeyen insanlar var.

— Kim onlar?

— Örneğin Ali Bekir. Neler çekiyor ölüm hücresinde.

— O kişiyle ne ilişkin var?

— Hayır ilişkim olduğu için değil, hücrelerimiz yakın olduğu için duydum.

— Peki sana şunu sormaki isti...

— Tamam! Başka hiçbir açıklama yapmayacağım. Söyleyeceklerim bu kadardır. Abdi İpekçi'yi öldürdüğüme pişman değilim ve Emniyet dışına çıkartılıncaya kadar da söyleyeceklerim bundan fazla olmayacaktır.

Bu sözlerinden sonra yeniden flaşlar patlamaya başladı. Yavuz Çaylan yeniden elleriyle yüzünü sakladı. Bunca soruya rağmen hâlâ soru sormak istiyorlardı, ancak görevli polisler yerlerinden ayrılıp M. Ali ile Yavuz'u kollarından tuttular. Gazeteciler bir kapıdan, onlarsa geldikleri kapıdan çıkartıldılar. Başını dikleştirdi, ağır adımlarla yürümeye çalıştı, taa ki ardındaki polis ittirinceye kadar. Az ilerde Yavuz'la yolları ayrıldı.

Yeniden hücreye atıldığında için için sevindi, hatta coştı. Elleriyle, kollarıyla nasıl konuşmuştu ama. Herkes yarın gazetelerde onu görecek, belki televizyon, ne belkisi, mutlaka verecek. Ah keşke seyredebilseydi. Hiç olmazsa gazeteleri görseydi. Başbuğun bu gece televizyonda onu seyredeceği aklına gelince sevinçten iyiden iyiye kendinden geçer gibi oldu. Bunu düşünemiyordu bile. Bütün iş buradan çıkmaktaydı. Hüseyin Üzmez'miş, Oral'mış, Yılma Durak'mış, Abdullah Çatlı'ymış... Hepsini geçeceksin bir kalem...

Ertesi gün Yavuz Çaylan'ın kendisi gibi silahın camdan atıldığını söylediğini, Mehmet Şener'in olayda olmadığını belirttiğini öğrenecekti. İşler düşündüğünden de yolunda idi. 13 Temmuz sorgusunda ise konu bu kez banka hesapları oldu. 10 Temmuz da Malatya'daki evini aramışlar. Elllerinde bir şey yoktu belli ki. Bunu duyunca rahatladı. Akli hep evdeydi. Yakalandığının hemen ertesi günü evinin aranacağını tahmin etmişti. Helal olsun Malatya'daki teşkilata, o kadar gün geciktirebilmişlerdi aramayı. O kadar gün sonra ne çıkar? Adnan nasılsa temizlemişti evi.

Sorgucuya göre o son gittiğinde aldığı kitaplar çıkmış, bir de sopa ile zincir. Onlardan ne çıkar? Birkaç banka cüzdanı bulmuşlar, bunlar da önemli değil.

— Annemin hesaplarından haberim yok. Yalnız o sorduğunuz 10 bin lirayı, yurtdışında bulunan eniştem ile dayımın döviz olarak gönderdiklerini, anamın da bunları bozdurup bankaya yatırdığını biliyorum.

— Senin hangi bankalarda ne kadar hesabın var?

— Kendi adıma bankalarda hesabım olup olmadığını hatta param olup olmadığını bile bilmiyorum.

— Peki 6 ay önce Gebze'de Yapı Kredi Bankasına adına 200 bin lira yatırılmış. İpekçi öldürülmeden önce yatırılan bu para raslantı mı? Kim yatırmış olabilir bu parayı?

— Emniyetten çıkmadıktan sonra hiçbir konuda konuşmak istemiyorum. Bu nedenle mevcut paraların kaynağını burada açıklamak istemiyorum.

Ağca'nın üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. İfadelerin tamamlandığı müjdesini bu kez başka bir görevliden aldı. Artık iş Savcılığa kalmıştı. Gerisi Allah kerimdi.

Selimiye'den Kartal'a

Sabah erkenden aldılar hücreden ve hiç bekletmeden doğruca Sıkıyönetim Komutanlığı'na. Askeri savcı beklenildiği gibi tutuklanma isteyince sorgu yargıcı bu talebe uymuştu. Emniyetten çıkışı, sıkıyönetime götürülüşü, basından özenle saklanmıştı. Sorgu yargıcının tutukluluğa karar vermesi üzerine Selimiye Cezaevi günleri başlayacaktı. Sıkıyönetimden minübüsle cezaevine giderken yol boyunca düşünceli idi. Aslında emniyetten kurtulması nedeniyle sevinmişti ama nedense bir iç sıkıntısı musalat olmuştu yeniden. Cezaevinde gazeteleri okuyacaktı en azından. O kadar çok merak ediyordu ki... Ancak merak ettiği bunlarla kalmıyordu, ne kadar çok şey vardı açıklanacak. Anası ne yapıyordu? Kendisini kim ihbar etmişti. İçlerinden biri, hatta ülküdaşlarından biri olabilir miydi? Bu ödüle kim tamah etmişti?

Düşünmesi uzun sürmeyecekti. Minibüs cezaevine girip yavaşladı. Jandarmaların arasında kelepçeli bileklerinden çekilerek içeriye sokuldu. Günlerdir ne doğru dürüst bir hava ne de ışık görmüştü. Yürüdüğü otuz bilemedin kırk metrelik açık hava yürüyüşü

bile sarhoş gibi olmasına yetmişti.

Yattığı koğuşun pek içaçıcı olduğu söylenemezdi. Koğuşu paylaştığı insanlar da. Yandaki koğuşta üç solcunun yattığını, diğer koğuşlarda da çok sayıda solcu olduğunu öğrendi. Tek sağcı yoktu kendisinin dışında. Kısa bir selamlaşmadan sonra gazetelere saldırdı dense yeridir. Koğuştakiler araya bir mesafe koyarak onu inceliyorlardı merakla... Hiç aldırış etmiyormuş gibi yapmayı yeğledi. Aman Allahım ne abuk sabuk yazılar. Bu gazeteciler bu kadar çok palavrayı nasıl bulup yazarlar? Günaydın'daki haber iyice sinirlerinin bozulmasına yetti de arttı:

"Ağca 'çok pişmanım' dedi."

Yavaş yavaş ısındığı koğuşta üçüncü gün dolmuştu ki gardiyan demir kapının aralığından seslendi:

— Memed Ali Ağca, hazırlan ziyaretçin var.

Şaşkınlıkla karışık sevindi. Daha geleli üç gün olmuş ne ziyaretçisi bu? Aptalın birisi gelmemiş olsa bari. İkcikliği, sevinç ve şaşkınlığı kısa sürdü. Askeri savcıydı kendisini çağıran. Belli ki iddianameye başlanmamış henüz. Askeri savcının yumuşak sorularına, hiç çelişkiye düşmeden yanıtlar verdi M. Ali. Hep aynı sorular:

"Nerede planlandı?"

"Kimler yardım etti?"

"Silahı ne yaptın?"

"Cinayeti ne amaçla işledin?"

"Cinayetten sonra ne yaptın?"

Bu kez olay sırasında kullanılan araba üzerinde çok durdular. Reno'yu söylese Şener'in kardeşi gidecek. Israrla Anadol olduğunu söyledi.

İfade birbuçuk saate yakın sürdü. Koğuşa döndüğünde avluya bakan pencerenin önünde oturdu tek başına. Kendisini kim ihbar etmiş olabilirdi? Bu soru bir türlü aklından çıkmıyordu. Bunu mutlaka öğrenmeliydi, öğrenecekti. Yeniden anası, kardeşi Adnan

geldi aklına. Onlara bir şeyler yapmış olabilirler mi? Hele bir yap-sınlar, şörefsizim dünyayı dər ederdi yapanlara...

Daha ertesi gün yeni bir ifadə daha verdi. Yine çok önemsiz ay-rıntılar soruldu. Ne kadar aptal bu herifler?

Saat ikiye mi ne geliyordu. Gardiyanlardan birisi kapıya doğru çağırıdı:

— Bugün gantine sen gid. Gantincide emanetin varmış.

Heyecanlanmıştı. Koğuştakilere bugün kantine kendisinin gitmek istediğini söyledi. Herkes siparişini yazdırdı M. Ali'ye. Hemen hiçbirisi ile diyalog kurmadığı gibi, içinden de böyle bir şey gelmiyordu. Muhtemelen onların da... Acaba Selimiye'de olduğunu biliyorlar mı? Merak edip soran olmadığına göre, büyük olasılıkla biliyorlar. Paraları toplayıp listeyi cebine yerleştirdi. Daha içeri girer girmez kantinci tanıdı:

— Zamanım yok. Bir arkadaşın varmış, Yavuz! Onu Kartal Askeri Cezaevi'ne göndermişler. Sen de dilekçe verecekmisin.

— Ne için dilekçe?

— Kartal'a naklin için. Sen dilekçeyi ver ilgileneceklermiş. Durumun iyi gittiğini söylememi istediler.

— Kim istedi?

—

Kantinci ses çıkarmadı. Anlamıştı, geri döndü ki aklına si-parişler geldi. Gülerek cebindeki listeyi uzattı:

— Bunları alacakmıyım?

Kantinci kapıya doğru bir gözetip cebinden çıkarıp aceleyle saydı:

— Al bu para seninmiş. Hemen koy cebine.

Bir avuç parayı aceleyle cebine koyarken, kantinci siparişleri yerine getirmeye başladı. Koğuşa girdiğinde, dışardan uzun süredir ilk haber almanın coşkusunu yaşıyordu.

Karavanın hemen ardından delikçeyi yazdı.

"Selimiye Askeri Cezaevi Müdürlüğüne;

.....

.....

.....

.....

.....

İş bu gerekçelerle Selimiye'den Kartal Maltepe Askeri Cezaevi'ne naklimin yapılması için gereğini emirlerinize arz ederim.

M. Ali Ağca"

Dilekçeyi vereli dört gün olmuştu ama ortada ses seda yoktu. Biliyordu ilgilendiklerini ama, insan her şey çabuk olsun istiyor. Bir Kartal'a geçse. Nasılsa bir yolunu bulacaktı. Hem de elini kolunu sallayarak. Tüm arkadaşları oradaydı. Belki Oral'lar şimdiden orayı örgütlemeye çalışıyorlardı. Kim bilir?

Öğle yemeğinden sonra koğuştta volta atarken yaşlı gardiyan seslendi:

— Memed Aliiii, ziyaretçin vaaa.

Fazla önemsemedi. Gene ifade besbelli. Gömleğini pantolonunun içine soktu. Elindeki sigarayı bastırdı küllüğe... Ağır adımlarla kaykıla kaykıla yarı açılmış kapıdan dışarı çıktı. Koridoru geçti ardından. Her zaman olduğu gibi kilitli demir kapı açıldı. Ancak bu kez sağ tarafa değil, sol koridoru gösterdi görevli. Allah, Allah, gerçekten ziyaretçi olabilir miydi gelen? Kim olabilir. Dipteki kapıyı açtılar, merakla içeri girdi ağırlaştırdığı adımlarıyla:

Aaa Adnan bu, burada ne işi var? Heyecanını belli etmedi. Adnan ayağa kalktı, hemen elini öptü ağabeyinin. O öperken M. Ali eliyle kardeşinin başını okşadı. Köşedeki iki nöbetçiyi, kardeşinin hemen ardında oturan askeri savcıdan sonra görebildi.

— Hayırdır Adnan?

— Göreyim istedim abi, bi isteğin var mıdır?

— Yok aslanım yok. İyiyiz işte.

Adnan'ın gözleri dolu dolu olmuştu. Abisine doya doya sarılamamak, onu böylesine esarete görmek. Dikkatle süzdü abisini. Uzun süre gözgöze bakiştılar. Gerçekten iyi gözükiüyordu. Aynı şeyleri M. Ali de yaptı aynı sırada. Acaba kimseyle görüşmüş müydü gelmeden önce? Nasıl sorulabilir şimdi?

— Abi hakaten bir şey istiyor musun? Ne lazımdır?

Birbirleriyle bakiştılar. Adnan'ın çıkışı sessizliği deldi:

— Abi biliyorum, sen öldürmedin çok iyi biliyorum.

M. Ali kardeşinin bu beklenmedik çıkışı üzerine diklendi:

— Saçmalama Adnan, madem öyle burda ne işim var?

— Hayır abi sen öldürmedin!

— Ben öldürdüm! Saçmalamayı bırak da, anam nasıl, onu söyle hele bir.

Eyidir, anlamında başını sallamakla yetindi Adnan. Adnan gözlerini kaçırdı abisinden.

— Nasıl eyidir lan? Hasta mıdır? Bir şey mi oldu?

—

— Oğlum söylesene!

Adnan suskun kalmıştı. M. Ali kendilerini dikkatle izleyen Savcıya kaçamak bir bakiş attı. Adnan çözüldü bu süre içinde:

— Anamı senin ardından aldılar bi akşam. Sabaha kadar soru sormuş ar.

— Soran kim?

— Başkomiser.

— Hangi Başkomiser? O Erzincanlı mı?

Adnan gözleriyle yanıtladı bu soruyu. Derin bir iç geçirdi M. Ali, dişlerini sıktı, çıkık avurtları abartılı biçimde oynadı:

— Söyle o başkomisere, 1981'de çıkıp onun anaşını avradını belleyeceğim...

Adnan ayağa kalkıp yeniden elini öptü abisinin. Ayrıldılar. Savcı Refik Kara, Adnan henüz çıkmıştı ki kolundan yakaladı M. Ali'nin.

— Sen nasıl çıkacakmışın 1981'de?

— Çıkacağım, göreceksiniz. Herkes görecek.

Gülümsedi Askeri Savcı:

— Sen bir adam öldürdün: Bunun cezası idamdır. Nasıl çıkacaksın 1981'de?

— Bunlar hikâye, sizin vereceğiniz ceza bana yazmaz. Ceza vereceğiniz zaman, ben dışarıda olacağım.

— Bu nasıl olacak bakalım?

M. Ali tartışmayı daha fazla uzatma yanlısı değildi. Kestirdi:

— Af çıkacak!

Askerlerin arasında yeniden koğuşa götürüldüğünde, savcıyla tartışmasından çok hoşnuttu. Daha fazla burada kalmayacağını, Kartal Maltepe Askeri Cezaevine nakledileceğini iyi biliyordu. Mutlaka Adnan söylediklerini anlatmıştır. Keşke savcıyla konuşmasını akıllı davranıp gazetelere bildirseler. Nerdeeee, Allah bilir duyunca nasıl hayıflanmışlardır.

Gerçekten de iki gün sonra dilekçenin kabul edildiğini öğrendi. Bir avuç eşyasını topladı. Ertesi gün de yine askeri bir araçla Kartal Maltepe Askeri Cezaevi'ne sevk edildi.

Kartal Cezaevi

Kartal Maltepe Askeri Cezaevi zırhlı tugayın göbeğinde ama, Selimiye'ye göre cennet burası. Tüm arkadaşlar burada. Askerler de komutanlar da sert değil, en azından kendilerine karşı yumuşak. Yemekler berbat bir parça ama çok önemli değil bu? Ziyaretlerde kolaymış, çok engel çıkarmıyorlarmış. Yavuz'la birlikte aynı koğuştaki 17 kişiler. Havalandırmalar neşeli geçiyor. Top bile oynayabiliyorlar. Kimi askerler özel bir yakınlık gösteriyorlar. Arkadaşlara göre bunlar ülkücü sempatizanı. İyi iyi, çok işe yarayacak demektir.

Her şey iyi hoş da doğru dürüst ne arayan ne de soran var. Hâlâ ihbar edeni bilmiyor, Annesi ne yapıyor? Adnan bir daha uğramadı... Mutlaka arar Oral'lar, belli ki zamanını bekliyorlar. İster misin işler karıştı diye tüysünler yurtdışına... Yok canım, işler niye karışsın ki? Peki niye aramıyorlar? Arada sırada gönderdikleri uyduruk mesajlarla ne olur? Daha ne kadar böyle içerde kalacaz? Hadi Mehmet Şener zorunlu gitti yurtdışına ama Oral, Yılma, Yalçın ve Çatlı ne yapıyor? Hiçbir şey yapmasalar bile insan Abuzer'leri dürtükler..

— Memed Ali niye daldın öyle? Sünger mi çıkarıyorsun o kadar dipten. Atilla'nın, Atilla Serpil'in uyarısı ile düşüncelerinden uzaklaştı. İçinin sıkınlığı olduğu gibi yüzüne vurmuştu. Atilla tam delidir. Hoş kendisine de öyle takılırlar ama Atilla gerçekten deli... Abuk subuk bir gasp olayında aptal gibi yakalanmışlar. Üç kişi beş kişi, dinlemez dalar aralarına. Çok çabuk dolduruşa gelir. Neyse, ters ters baktı yüzüne Atilla'nın.

— He sünger çıkarıyom, yarısını da sana vereyim mi?

Terslenmesine rağmen Atilla, yanına çöktü M. Ali'nin:

— Nasıl tüyeriz diye düşünüyordun değil mi?

Şaşırdı bu sözlerine M. Ali. Nasıl anlamıştı? Başını kaldırıp Atilla'yı süzdü bir süre.

— Niye olmasın? diye mırıldandı sadece. Konuşmaya gönüllü değildi. Atilla bunu anlayınca ses çıkarmadan kalktı. Ama sanki o gün M. Ali'nin kabul günüydü. Atilla kalktı, bu kez Ahmet Malkan geldi.

— Hayrola keyfin kaçık...

Çaresiz ayağa kalktı. Uzun uzun gerindi,

— Eğlenmem mi gerekiyor? Kendimi kafesteki kuş gibi görüyorum.

— Kuş olsun gene iyi, dedi Ahmet: Kuş pııııı diye uçar o zaman.

— Kuş muyuz, kartal mıyız göreceğiz bakalım, dedi sadece.

M. Ali hissediyordu aslında. Ahmet de iki komoyu yaralamaktan 12 yıl yemişti. Atilla da, Ahmet de kendisi gibi burada daha fazla durmak istemiyordu. Yürüyüp masanın başında kâğıdın üzerine anlamsız çizikler atan Yavuz Çaylan'ın yanına oturdu:

— Yavuz, sıçacağım bu heriflerin ağzına.

Yavuz şaşkın bakakaldı:

— Kimin?

— Oral'ların. Hiçbirisi ne arıyor ne soruyor. Köpek gibi tıkıldık kaldık buralarda.

Yavuz hiç ses çıkartmayınca dürttü M. Ali:

— Oğlum konuşsana, bir şey söyle.

— Dün babam geldi ziyarete. O akşamları benim çalıştığım dolmuşa birini bulmuş. O da geçen hafta dolmuşu çarpmış, ön taraf olduğu gibi uçmuş.

M. Ali sinirli sinirli çıkıştı:

— Ben sana ne soruyom sen kalkmış dolmuştan söz ediyon. Sence bu herifler nerede?

— Mehmet Şener'i mi soruyon?

Bu soru üzerine ikisi de birbirinin yüzlerine baktılar, ardından gülme krizleri tuttu. Belli ki ikisinin de aklına aynı şey gelmiş, ona gülüyorlardı. Şener üç yıl önce Beyoğlu'nda bir genelevde basılmıştı. Polis basmış genelevi. Şener silahlı. Karının üzerinden kalkmış aceleyle, donunu fanilasını zor çekebilmiş üstüne. Gazetecilerden biri çekmiş resmini. Ertesi gün aynen gazetede manşet... M. Ali gülmesi geçince sağ elinin tersiyle ağzını sildi:

— Oğlum ne Şener'i be. Şimdi Allah bilir Hamburg'da kerhane kerhane dolaşıyordur. Biz de burada... Bu Çatlı'yı, Oral'ları soruyom.

— Merak etme ilgileniyorlardır. Yakında kokuları çıkar.

M. Ali "ya sabır" anlamında başını salladı. Aklına kendisini ihbar eden ya da edenler gelmişti ki Doğan masanın başına, yanlarına çöktü.

— M. Ali senin doğum ne?

— Paris, dedi ters biçimde M. Ali. Üçü birden güldüler bu yanıta.

— Ciddi soruyorum.

— Ne yapacan?

— Sen söyle, ondan sonra?

— Yeri mi tarihini mi?

— Tarihi, yani ayını.

— 9 Nisan 1958, Ahmet'den olma, Müzeyyen'den doğma, Malatya Hekimhan... Emret gomutanııım!

Ülkücü Gümrük Muhafaza memuru Doğan Yıldırım gülümsedi sadece. Ciddiyetini bozmadan devam etti:

— Sen koç burcusun.

— Öyle mi? İyi ki söyledin.

— Dur devamını dinle. Koç burcu iyi burçtur. İddialıdır. Çevresi ile ilişkileri...

— Yahu bırak saçmalamayı. İstemiyom, anlatma bana.

Asabi bir tavırla masanın başından kalktı, yeniden pencerenin önüne oturdu. Sabah gözden geçirdiği gazetelere şöyle bir göz attı bir daha. Enteresan bir şey yoktu. Kendisiyle ilgili haberler de artık yer almıyordu gazetelerde. Bu anlamda tek eğlencesi de ke-silmişti.

— Mehmet Ali Ağca, ziyaretçin var!

Hiç beklemediği anda heyecanlanmıştı. Kim gelmiş olabilir? Mutlaka Oral'lar birini gönderdi. Belki de kardeşi Adnan, annesiyle çıkıp gelsin ister misin? Hızla kapıya doğru seyirtirken sağ ayağını masaya vurdu. Acısı tüm yüzüne yansımaya karşılık, vakit yitirmeden ve ses çıkarmadan, ayağını sürüyerek kapıdan çıktı. Kim gelmiş olabilir?

— Vaaay! diye bağırdı tel örgülü görüş odasına girdiğinde. Gelen Oral Çelik'ti. Yanında, Aksaray'daki toplantıda gördüğü genç bir çocukla. Oral sakın olmasını işaret etti:

— Nasılsın bakalım Yavru?

— Nasıl olalım, bekliyoruz öyle. Siz nerelerdesiniz? Ne ses, ne soluk. Biz burada ne yatıyoruz, nasıl yaşıyoruz? Kimse arayıp sormuyor. Ne Çatlı ne...

— Hııışt, dedi Oral işaret parmağını ağzına götürerek. Sessizce fısıldadı:

— Ben sahte kimlikle geldim buraya. İsimleri sayıklayıp durma.

"Anladım" gibisine başını salladı. Günlerdir çektiği sahipsizliğin acısını çıkarmakta kararlıydı:

— Tamam iyi de neredesiniz?

— Heyheylenme lan yavru. Merak etme işler iyi.

— Neresi iyi? Biz hıyar gibi yatıyoruz burada.

—Ulan biz ne yapıyoruz sanıyorsun? Selimiye'den buraya kendin mi geldin sanıyorsun? Ayrıca emniyette canımız çıktı. Cebinden bok gibi adresler çıktı. Ulan cebinde rehber taşıyormuşsun hıyar! Bir kısmını zar zor kurtarabildik. Kalanları da sıkıyönetim savcılığına gönderildi ama şimdilik bunların ulaştırmasını engelledik.

M. Ali hiç ses çıkartmadı. Kendilerini bir dinleyen olup olmadığının merak ederek çevreyi taradı aceleyle. Oral devam etti:

— Yavuz nasıl iyi mi?

— İyi, dedi sadece. Sustu. Aklına gelince tel örgülere neredeyse yapışarak sordu:

— Beni ihbar eden o... çocuğu kim?

— Merak etme öğrendik. Söylerim sonra M. Ali:

— Kimkim, şimdi söyle.

Oral huzursuzca ardına, sonra sağa sola bakındı:

— Ramazan... Ramazan Gündüz.

— Vay a... koduğumun çocuğu. Simitçi pezevengi ha.? Tüüü! Yuh orospunun çocuğu! Tahmin etmedim desem namuzsusuzum. Ben onun...

— Çırpınma ulan deli tavuk gibi! Tamam merak etme, biz hallederiz. Piç, polise çalışıyormuş. Çatlı o işi halledecek.

M. Ali yerinde duramıyordu:

— Hayır hayır, siz karışmayın. Ben halledeceğim onu. Al-lahaşkına siz karışmayın, ne olur...

Oral yanındaki çocukla bakıştı, "peki" anlamında başını salladı.

— Peki nasıl halledeceksin?

Anlamalı biçimde baktı M. Ali:

— O da sizin bileceğiniz iş, dedi.

— Tamam tamam! Neyse sen rahat ol, aklımız sizde. Bir miktar parayı içeriye teslim ettik. Size iletirler. Yavuz'la ikinize... Şimdi içeriden insan bulmaya çalışıyoruz.

M. Ali yeniden sokuldu tel örgüye, usulca seslendi gayet memnun.

— Burası sağlam sayılır. Çoğu ülkücü...

— Biliyorum ama bu yeterli değil. İsteyeceklerimizi hangisi göze alabilir? Dediğim gibi ayarlamaya çalışıyoruz. Haa id-dianemeniz bitmek üzereymiş. Sanırım bu ay sonu dava açılır. Aman kendine mukayyet ol. En ufak açıktaki hepimiz yanarız.

M. Ali hırıltılı bir ses çıkardı. Sağ elini yumruk yapıp duvara vurdu:

— Ah ulan hıyar gibi düştük kucağa. Bir piçin yüzünden, şu hale bak.

— Tamam aldırma. Önemli olan bundan sonrası. Dediğim gibi bundan sonrasına dikkat et.

Ayrılırlarken avuç içlerini tellere doğru vurarak birbirleri ile vedalaştılar. Konuştukları hücreden çıkarken Oral geri döndü:

— Yavru!

M. Ali merakla geri döndü, Oral seslendi:

— Eski gazeteleri istemişsin. Getirdim. Biraz sonra verirler. Birbirleriyle uzaktan göz kırptılar. M. Ali rahatlamıştı. Koğuşa dönerken, rahatlığın verdiği serbestlikle ıslık çalmaya başlamıştı ki görevli askerlerden biri dürttü:

— ıslık çalma yassak!

Oral'ın girişte bıraktığı para ile emniyet'te iken okuyamadığı gazeteler akşam yemeğinden önce geldi. Oral'ın geldiğini aktarmıştı hemen Yavuz'a. Yavuz'la ikisi merakla gazetelere gömüldüler. En çok merak ettiği ise Emniyet'te yaptığı basın toplantısı idi. Tam istediği gibi değilse bile gazeteler çok büyük vermişlerdi. Kimisi ise noktasına bile dokunmadan, uzun uzun yazmıştı. Gazeteleri karıştırırken gözüne İstanbul Emniyet Müdürü Hayri Kozakçıoğlu'nun kendisiyle ilgili yaptığı basın toplantısı ilişti. Baktığı gazeteleri diğerlerine dağıttı gururla. O ise Milliyet Gazetesi'nde yer alan açıklamaya döndü:

"Emniyet Müdürü Kozakçıoğlu, İpekçi cinayetinin aydınlatılması için güvenlik güçlerinin 5 ay boyunca ölesiye çalıştığını açıkladı. Kozakçıoğlu dün Gayrettepe'de makam odasında yaptığı açıklamada şunları söyledi:

‘Gazeteci Abdi İpekçi, 1 Şubat 1979 günü evinin önünde otomobilinin içinde meçhul katil veya katiller tarafından öldürülmüştü. Örgütümüz bu büyük cinayetin üstüne titizlikle eğilerek, her ayrı ihtimal için ayrı bir ekip oluşturmuştur. Menfur cinayeti takip eden günlerde bize 245 ayrı ihbar ulaştı. Bunlardan 143’ü değerlendirilmeye gerek görülmedi. Gerikalan 102 ihbar ayrı ayrı değerlendirildi. Bu arada 80 zanlı yakalandı. Bu zanlılar ortalama 120 gün gözaltında tutuldular.’

M. Ali haberin burasında durup arkadaşlarına seslendi:

"Hıyarlara bak! Benim yerime tam 80 kişiyi yakalamışlar. Garibanları tam 4 ay içeride tutmuşlar."

M. Ali'nin bu çıkışı ile pek kimse ilgilenmedi. Zaten hemen hemen tümü bu haberi çok önceden okumuşlardı. Üstelik M. Ali'nin bunu hava atmak için okuduğunun farkındaydılar. Buna tepki olarak ilgilenmemiş gibi yapmayı tercih ettiler. M. Ali renk vermeden kendi kendine güldü, Yavuz'a bakarak. Yavuz da gülümsemekle yetindi. Haberleri okumaya devam etti:

"71 görevli sürekli olarak soruşturmayı yürüttü. Ekiplerimiz yurtiçinde 30 bin kilometre katettiler. Ayrıca yurtdışından, Danimarka'dan cinayet zanlısı bile getirildi. Yurtiçinde sadece İstanbul sınırları içinde kalmayan ekiplerimiz, Trabzon, Antakya, Adana, Batman, Diyarbakır, Malatya gibi merkezlerde soruşturmayı yürüttü. Bu arada balistik laboratuvarlarımız bu konuyla ilgili 250 tabanca, 2 bin 439 mermi kovani ve 4 bin 656 mermi çekirdeğini inceleyip fotoğrafladı. Bugün bu büyük sonuca ulaşmış bulunuyoruz. Elimizdeki katil hiçbir baskı altında kalmadan suçunu samimiyetle itiraf etmektedir. Kendisine hiçbir şekilde maddi ve manevi işkence yapılmamıştır. Olaya bilimsel şekilde yaklaşan örgütümüz bu durumu doktor raporuyla kanıtlayabileceği gibi, isteyen kişi, kuruluş veya avukat, sanığı tıp ilminin en ince imkânlarıyla inceleyebilir. Zaten katil de işkence görmediğini samimiyetle söylemektedir. Tetiğin çekilmesini sağlayan, katil ve yardımcılarını hedefe yönelten kişiler ve kuruluşlarla ilgili elimizde yeterli kanıt vardır. Ancak devam eden soruşturmanın selameti açısından bunları şu anda açıklamak sakıncalıdır. Bu görevi yüklenen ekiplerimize bütün

kalbimle teşekkür ediyorum. Olaya herhangi bir ideolojik yaklaşım getirmeden, sadece polis olarak çalışan bu gibi arkadaşlarınız örgütümüz içinde var oldukça, Türk polisinin başarısı ve Türk demokrasisinin zaferi devam edecektir. Hepsini candan kutluyorum.

Öte yandan katil ve yardımcılarının bağlı oldukları kişi ve kuruluşlar için resmi yazılı açıklamamızda herhangi bir yorum getirmiyor ve kendi kanaatimizi belirtmiyoruz. Sadece suçluların ifadelerindeki olguları, yani kendi söylediklerini tekrar ediyoruz.”

M. Ali aylar sonra haberdar olduğu bu açıklamadan hoşlanmamıştı. Burnunun dibine âdeta yapışarak kendisiyle birlikte gazeteyi okuyan Yavuz'la gözgöze geldi. Yamuk ağız gülümsedi:

— Hıh, Türk polisinin başarısıymışmış da... Ulan o muhbir pezevenk olmasa... Haaa, muhbir belli olmuş.

İlgisiz gözlerle bakan Yavuz, hatta koğuştakiler birden toplandılar çevresine. Sessizlik oldu. Hepsi M. Ali'nin ağzına bakıyordu şimdi. M. Ali bunun keyfini çıkarttı. Hepsini süzdü:

— Ramazan Gündüz diye bir piç vardı ya, o!

Yalçın'ın şaşkınlığı büyük oldu:

— Saçmalama, bizim Ramazan mı?

— Sen saçmalama, bizim Ramazan nereden oluyor o orospunun çocuğu?

Yalçın, Ramazan Gündüz'ü karıştırdığını, Atilla Serpil sorduğunda anladı:

— O Beyazıtta'ki simitçi Ramazan mı?

— Evet o o.... çocuğu ama yanına kalmayacak, kendi ellerimle ona kendi ciğerini yedireceğim. Anam avradım olsun kurtuluşu yok.

— Peki niye ihbaretmış? diye sordu Yavuz. O gün o da kahvede miydi?

M. Ali gözlerini kıstı, düşündü:

— Galiba o da kahvede idi. Piç polise çalışıyormuş epeydir. Dedim ya ona bundan kelli hayat yok.

Konuşmalar kesilince Yavuz'la başbaşa kaldılar. İddianamenin bitmek üzere olduğunu, bu ay sonunda davanın açılabileceğini anlattı. Havalandırmaya çıktıklarında da sohbetlerine devam ettiler.

İdam Cezası

Gazeteler geldiğinde sabahsaat onu geçiyordu. Koğuşa getirilen 27 Eylül 1979 tarihli 4 gazeteyi kapıştılar. Hepsinin ilk sayfasındaydı Ağca. Tüm koğuş az sonra gazetelerin başına üşüşünce, zorunlu olarak masanın üzerine açıldı tümü. Âdeta koğuşa bomba düşmüştü. Müthiş bir sessizlik, ürkütücü bir suskunluk, koğuşun her köşesini sarmıştı. Tüm ayrıntısını okudular sonuna kadar. Kimse konuşmuyordu. Ağca, Milliyet Gazetesi'ni masanın üzerinden toplayıp bir köşeye çekildi. Yeni baştan okumaya başladı. Yavuz da Hürriyet'in başına çökmüştü.

Askeri savcılık İpekçi Cinayeti ile ilgili iddianameyi hazırlamış, Ağca için idam isteminde bulunmuş. Dava açılmış... İdam ha, ölüm isteniyor. Sıkıyönetim Mahkemesi Savcısı Yüzbaşı Ahmet Koç imzasını taşıyan iddianame sürpriz bilgiler, iddialar taşımıyordu ama sonuçta idam isteniyordu. Satırları okurken Ağca'nın içi ürperdi. Ayağa kalkıp önemsememiş gibi yapmaya yeltendi ama buna ne gücü vardı ne de yazının tümünü okumadan kalkmak isteği...

"Sağ görüşlü sanık Ağca'nın 1978-79 ders yılı döneminde İ.Ü.

İktisat Fakültesi'ne kaydını yaptırdıktan sonra ülkücü görüşe sahip, memleketi olan Malatya'dan tanıdığı Yavuz Çaylan ile buluşarak arkadaşlığını ilerlettiği ve bu arada hemşerisi olan ülkücü Mehmet Şener ile tanışarak, bu şahsa ait Cağaloğlu İnan İşhanı'ndaki çay ocağına sık sık giderek görüşmeye başladıkları...

.... Mehmet Şener ile M. Ali Ağca'nın birlikte Abdi İpekçi'nin öldürülmesi olayını planladıkları ve Şener tarafından Ağca'ya, 9 mm.lik 8 mermi alan "Gestapo" tipi helezonlu bir tabanca verildiği...

... Yavuz Çaylan'ın kullandığı arabadan inerek, sağ taraftan ve kapı camından beş el ateş ederek öldürdüğü... Daha sonra MHP Aksaray binasına giderek, Mehmet Şener'i gördükleri, kısa bir süre sonra Yavuz Çaylan çıkınca, onun arkasından giden Ağca, kendisine bin lira para veriyor ve silahı Mehmet Şener'le hallettiklerini söylüyor..."

İddianamedeki görüşler gerginliğinin biraz olsun azalmasına ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemenin oluşmasına yol açtı. Haberin devamını okumak için iç sayfayı açtı. İddianamede geniş bir bölüm yakalanışına ayrılmıştı:

"25 Haziran 1979 günü Emniyet Telsiz Merkezi'ne telefonla yapılan ihbarda, aranan katilin eşkâli verilerek, kendisinin, Küllük adı verilen Beyazıt Marmara Kiraathanesi'nde olduğu bildirilmiş ve yapılan değerlendirmede, daha önce belirlenen eşkâle çok benzeyen bir şahıs, adı geçen kiraathanede yakalanmıştı. Üzeri arandığında, Kemal Mıhçıoğlu adına düzenlenmiş bir başka nüfus cüzdanı ile yine kendi adına yapılmış İstanbul Üniversitesi'ne ait bir kimlik belgesi ve 6 bin lira para bulunmuştur..."

Gazeteyi kapattı. Koğuştakileri unutup gitmişti. Hepsisi sessiz, dikkatle kendisini izliyordu. Neden sonra farkettti durumu. Yüzü kireç gibiydi. Elindeki gazeteyi yatağın üzerine bırakıp kalktı. Hiçbir şey olmamışçasına uzun uzun gerindi. Hâlâ onu izliyorlardı. Belki hakkında ölüm cezası isteneceğini önceden biliyordu ama, yüzyüze gelince durum farklı oluyor.

— Dangalak herifler! dedi çok bağırmadan. Kime söylemişti, niye söylemişti belli değil. Kimse ses çıkarmadı. Masaya doğru iki üç adım attı, durdu:

— Önemli değil, önemli bir bok yok zaten. Hikâye hepsi... Ben burdan uçarım arkadaş. Allahları gelse tutamazlar beni!

Yine kimse karşılık vermedi. Masanın üzerinde serili Hürriyet Gazetesi'ndeki başlığı görüp, yeniden oturdu. Haberin ağırlığını bunda da iddianame taşıyordu. Hürriyet, iddianamenin banka hesaplarına ilişkin kısmını başa çıkarmıştı. Okumaya başladı:

— Sanık Ağca'nın ve annesinin adlarına değişik kentlerde ve değişik bankalarda, özellikle cinayet öncesinde yaklaşık 400 bin lira tutarında para yatırıldığı...

Sinirle gazeteyi buruşturup attı masadan. Hiç konuşmadı. Meraklı bakışların onu izlediğini hissediyordu. Gidip yatağa uzandı. İki eli başının arasında gözlerini kapattı. Para işini bu kadar kurcalamamışlardı oysa sorgular sırasında. Şimdi ülkücü arkadaşları para karşılığı cinayet işlediğini düşünmezler miydi? Yok canım, kim düşünür ki böyle şeyler? Bunca masraf nereden karşılanacak? Uyduruk bir herif vurmamıştı ki? Mahkemeye ne zaman çıkartırlar ki?

İlk duruşma tarihini öğrenmesi için çok süre geçmedi. Tedirginliği sürüyordu ama bunu koğuştaki arkadaşlarına yansıtmadığına emindi... O gün gelen ziyaretçisinden öğrendi olan bitenleri. İsmi hiç bilmediği ama toplantılardan göz aşinalığı olduğu Turan Özbay'dan... Demek avukatmış ha, o kadar da genç.

Görüş için çıkartıldığında şaşırmıştı Turan Özbay'la karşılaşınca. O da anladı:

— Merhaba, geçmiş olsun. Ben avukatınım.

Ulan bula bula bir yıllık tıfılı mı buldular? Bozulduğunu istemese de belli etmişti ama avukat neye bozulduğunu anlamamıştı:

— İddianameyi gördün mü?

— G6rd6m g6rd6m. Hepsini değil tabii ki, gazetelerde çıktığı kadarı ile.

— Gazetelerde çıkan b6l6m dışında kalanlar arasında 6nemli bir şey yok zaten... Bana kalırsa zayıf bir iddianame.

— Evet çok zayıf. Benim için idam istiyor. Kuvvetli olsa ne olacaktı? Kuşbaşı yapılma mı yoksa ailecek idam mı?

M. Ali'nin tersliği avukatı huzursuz etmişti ama onun içinde bulunduğu duruma verdi bunu. Vek6let konusunu konuştuktan sonra, hemen ayrılmayı yeğledi haklı olarak. Bu g6r6şme M. Ali'yi rahatlatmak bir yana daha da tedirgin ve huzursuz yapmıştı. Oral, atlı, Abuzer... Hibirinden ses yok, acaba satışa mı geliyordu? Hele iki g6n sonra Başbuğun, T6rkeş'in "M. Ali Ağca isimli katilin MHP ile hiçbir ilgisi yoktur. Bu bir kom6nist oyundur" demesi... Ne oluyordu? Yavuz da, Atilla Serpil de "bu normal, bozulacak bir şey yok" demeleri sanki insanı rahatlatacak. Ulan bir şey d6n6yor ya hayırlısı... En okta atılan kurşun sayısı aklına takılmıştı. Oysa çok daha fazla kurşun atmışlardı. Kurşunlar iki ayrı silahtan ık-mıştı 6stelik. İddianamede bunlardan s6z edilmemesi çok tuhaftı. Balistik bunu nasıl bilmezdi?

Mahkemeye Yavuz'la birlikte elleri kelepçeli ve çok sıkı g6venlik 6nlemi altında g6t6r6ld6ler. İlk kez Astsubay Yusuf Hududi ile bu sırada karşılaştılar. Mesafeli ama iyi davrandığı dikkatinden kaçmadı. Atilla Serpil'in s6ylediği kadar yakın mıydı kendilerine? Bir s6re g6zg6ze geldiler, hepsi o kadar... Çok renk vermediğini s6ylemek gerek! Duruşma çok kalabalıktı. Kalabalığın b6y6k o-ęunluęu gazeteciler. Leş kargaları gibi hepsi. Kalabalığın arasından kardeşi Adnan'ı g6rd6 bir ara.

Y6zbaşı olan Savcının okuduğu iddianameyi dikkatle dinledi. Sıra kendisindeydi. Fazla uzatmadan cinayeti anlattı. Yavuz aylan şof6rl6k yapmıştı. Mehmet şener'le planlamıştı. 6nk6 şener kendisine "sağdan b6y6k kayıplar var. Soldan da bir b6y6k başın gitmesi lazım. Ben b6yle birisini biliyorum. Birisini vurmak lazım" demiş ve Abdi İpekçi'nin adını vermişti. O da karar vermiş, gerekli

araştırmaları yapmış, silahı şener'den almış ve tek başına cinayeti işlemişti. Son olarak "evet İpekçi'yi tek başıma ben öldürdüm. Üzgünüm ama asla pişman değilim" dedi. Hiç hata yapmadan, açık vermeden, planladığı gibi konuşmuştu. Ama onu asıl şaşırtan Avukatı Turan Özbay oldu. Özbay duruşmanın sonuna doğru söz aldı ve sürpriz bir istekte bulundu:

— Müvekkilim M. Ali Ağca samimi ikrarda bulunmuş ve cinayeti işlediğini itiraf etmiştir. Kendisine yardımcı olanların isimlerini de vermiştir. Müvekkilimin halen bulunduğu Kartal Askeri Cezaevinde can güvenliği tehlikededir. Bu nedenle Selimiye'de bir hücreye nakledilmesini istiyoruz.

"Allah kahretsin. Pezevenk herif bu da nerdeen çıktı?" diye sinirle dişlerini gıcırdattı içinden M. Ali. şaşırmıştı. Ne böyle bir şey konuşulmuş ne de kendisinden böyle bir teklif gelmişti. Acaba ne dönüyordu ortalıkta? Yavuz'la bakıştılar. O da hiçbir şey anlamamıştı. Selimiye'den dilekçe verip gelen kendisi değil miydi? Dilekçeyi vermesini onlar istememişler miydi?

İlk duruşma uzun sürmedi. Allahtan mahkeme avukatın önerisini reddetti. İkinci duruşma günü iki hafta sonraya, 24 Ekim'e atılmıştı. Koğuşta önce Yavuz'la sonra da diğer arkadaşları ile avukatın, kendilerini şok eden isteğini tartıştılar. Hiçbirisi buna bir anlam verememişti. Nereden çıkmıştı bu istek?

Üç gün sonra Oral Çelik'in ziyareti bile rahatlatmadı onu. Avukata bu talimatı Oral vermişti. Ağca'nın bu durumu öğrendiğinde gösterdiği tepkiye gülerек yanıt verdi Oral:

— Yavru, biraz akıllı ol ve herkesi şaşırt! Amaç senin ülkücü hareketle bağın olmadığını ispatlamak. Burada bizimkilerle beraberisin. Selimiye'de kimse yok. Sadece kafa karıştırmak için... Yani sen ülkücüleri karalıyorsun da onlar da seni tehdit ediyormuş gibi bir hava verildi. Hepsi bu!

— Saçmalamayın! Ya mahkeme kabul etseydi ne olacaktı?

— Abartma yavru. Sonuç ne oldu? Kabul etti mi? Etmedi. Eee

o zaman ne var bunda uzatacak? Sen rahat ol, meraklanma, her şey hallolacak.

— Hep aynı hikâye. İçerde yatan, idamı istenen benim.

— Uzatma yavru... Boşver bunları şimdi. Bir ihtiyacın var mı? Abuzer'in, Çatlı'nın, bütün arkadaşların çok selamı var sana.

Son sözleri hoşuna gitmedi değil. Yüzüne bir gülümseme yayıldı elinde olmadan. Önemsememiş gibi yaptı:

— İyi iyi... Bir şeyler yapın. Sadece bunu istiyorum. O avukat da bir daha zibidilik yapmasın!

Ayrılırlarken aralarındaki soğukluk bir nebze olsun giderilmiş gibiydi. Amakoğuşa geldiğinde ve diğer günler tedirginliği yeniden yükselecekti. Onun bu rahatsızlığını ve tedirginliğini gören ülküdaşları ama özellikle Yavuz'un döktüğü diller hiçbir şeye yaramadı:

— Ben anlamam! Mutlaka bir numaralar dönüyor. Ben o pezevenklere hiçbir zaman güvenmedim. Bizi burada çürütecekler. Kaç aydır buradayız! Önümüze attıkları üç kuruş paraya karşılık susacak mıyız? Abuzer'in de a...

— Hışşt, diye sözünü kesti Yavuz. Biraz sessiz ol, sakın ol.

Onun bu tür bağırışması, sertleşmesi koğuştakilerin de asabını bozmuştu. Bu bozukluk arada soğumaya, belli ölçüde de olsa araya mesafe girmesine yol açtı. Ülküdaşlarının kendisine mesafe koymaları, huzursuzluğunu dahada arttıran etken oldu. Gerekeni ikinci duruşmada yapacaktı. Sonunda aldığı karar buydu. Gerisini kendileri bilirdi.

Kaçış Provası

“Yarın duruşmada gör beni. Hepsini çıra gibi tutuşturmazsam namerdim. Beni daha tanımıyorlar, Memed Ali Ağca neymiş, kimmiş öğreteceğim hepsine.”

Yavuz heyecanlanmıştı:

— Saçmalama, neden söylediyorsun sen? Aman Memet Ali'cim yanlış bir şey yapma, sonra telafisi mümkün olmaz. Hepimizi çıra gibi yakarsın.

— Yok ya! Ulan idamla yargılanan benim. Fare gibi deliğe tıkılan benim. Onlar keyiflerinde. Ben hiçbirisine güvenmiyorum arkadaş. Hem senin halin de iyi değil. Onları düşüneceğine kendini düşün önce.

Verdiği karşılığın Yavuz'un daha da panikleşmesine yol açtığını, ancak laf dinlemediği için suskun kaldığını düşünerek devam etti:

— Merak etme merak etme, ben hiç aptalca bir şey yapar mıyım? En azından harekete zarar getirecek bir şey yapacağımı nasıl düşünürsün?

Yavuz sakinleşmişti ama ya içi... Yüreği ertesi günkü duruşmada tutuşmuş gibi atıyordu. Hele sıra M. Ali'ye geldiğinde:

— Ben kimseden para almadım. Söz konusu paraların hemen tümüne yakını, yurtdışındaki işçi olarak çalışan halamın kocası tarafından annemin ve benim hesabıma yatırılmıştır. Malatya Ziraat Bankası'nda anneme ait hesaptaki paraların çoğu kendi emekli maaşından arta kalandır.

— Onbeş Ocak'ta yatırılan yüz bin lira annenin bir yıllık emekli maaşından fazla, dedi savcı. M. Ali tereddüt etmeden yanıtladı:

— Belçika'daki halamın kocasının gönderdiği paradır. Ayrıca Almanya'da çalışan dayımın gönderdiği dövizler, karaborsada bozdurup bankaya yatırıldı.

— Şubat ayında elli bin lira çekilmiş.

— Sanıyorum televizyon ve dikiş makinesi almak için annem çekti.

— Aksaray Ticaret Bankası'na yatırılan ve çekilen yüzelli bin lira?

Ağca yutkundu, biraz durdu:

— Evet hatırladım. Yalçın Özbey isimli arkadaşım arsa almamız için yatırmıştı. Sonra bundan vazgeçince çekip, Yalçın Özbey'e geri verdim.

Askeri Savcı dikkatle yanıtları dinledikten sonra ani bir soru ile devreye girdi:

— Pekii. Diyelim ki banka hesabındaki paralar böyle oluştu. Cinayet için hiç para almadın mı bir yerlerden? Yani borç filan gibi...

M. Ali bu soru üzerine gözlerini kıstı. Askeri savcıya,ır ahkeme heyetini bir süre süzdü:

— Hayır, hiçbir yerden beş kuruş almadım. Para karşılığı cinayet işlemem!

— Görgü tanıkları cinayette yalnız olmadığını söylüyorlar. Arabayı kullanan Yavuz Çaylan dışında biri daha varmış.

Yutkundu M. Ali. Düşündüklerini gerçekleştirmenin sırasıydı. Bu fırsatı da kullanamazsa... Sonucunu düşünmek bile ürkütüyordu onu. En iyisi gerekli işareti vermeli, postasını atmalıydı. Başka türlü ne Abuzer'i, ne Çatlı, ne de Oral'ı istediği gibi harekete geçiremezdi. Yanıtı tüm salonun, mahkeme heyetinin şaşırmasına yol açacaktı:

— Evet vardı. Başkaları da vardı. İpekçi'yi ben öldürmedim. Öldürme olayının, planının içinde ben de vardım ama ben öldürmedim.

Âdeta salonun ortasına bomba düşmüştü. Yavuz'la gözgöze gelmemeye dikkat etti. Savcı kendisini toplayıp, son derece yumuşak bir sesle sordu:

— Peki kim öldürdü?

— Sadece olay günü oradaydım. Şimdilik bu kadarını söylüyorum. Bu konuda daha sonra açıklamalarım olacak. Başka bir şey söylemek istemiyorum.

Savcı ile duruşma yargıcı birbirlerine baktılar. Bu aşamada M. Ali'nin genç avukatı Turan Özbay'ın el kaldırdığını gördü:

— Buyrun!

— Sayın mahkeme heyetinden, müvekkilimin son açıklamaları nedeniyle can güvenliğinin tehlikede olduğunun açık olduğunu tesbitle, askeri cezaevi koğuşundan naklini ve adli tıpta müşahade altına alınmasına karar verilmesini talep ediyorum.

M. Ali avukatının talebi karşısında hiçbir tepki göstermedi bu kez. Söyleyeceğini söylemişti, gerisi vız gelirdi. Bundan sonra top onlardaydı. Bakalım bundan böyle dışarıda keyif içinde dolaşabilecekler miydi? Askeri savcı, Avukatın istemine katıldığını adli tıpa gönderilmesinin uygun olacağını belirttikten sonra Mahkeme Başkanı da bu taleplere uydu:

— Yazkızım: Sanık M. Ali Ağca'nın savunmanı Turan Özbay'ın talebini yerinde bularak Adli Tıpta müşahade altına alınmasına, Adli Tıbbı sevki için, halen tutuklu bulunduğu Kartal Maltepe Sıkıyönetim 2. Zırhlı Tugay Askeri Cezaevi'ne yazı yazılmasına...

Elleri kelepçelendi Yavuz'la birlikte. Hiçbir şey konuşmadılar yolda. M. Ali yapacağını yapmıştı. Koğuşa geldiklerinde Yavuz diğerlerini köşeye çekip fısır fısır konuşarak anlattı M. Ali'nin yaptıklarını. Kimse tek laf etmedi. İpler kopacak mıydı?

Oral'lar işareti almışlardı. Besbelli ki mesaj yerini bulmuştu. İki gün sonra "şıp" diye ziyaretçisi gelmişti bile:

— Beni Oral abi gönderdi.

Tel örgülü görüşme hücresinde, umursamaz, tepeden bakar gibi başı havada, dişleri kenetli, hiç tanımadığı ziyaretçiyi süzdü M. Ali. Sol elini çıkıntıya yerleştirip ağırlığını bu koluna verdi. Ziyaretçisinin sözüne karşılık başını sallamakla yetindi.

— Sizin koğuştaki Atilla Serpil varmış.

— Eee ne olmuş? dedi M. Ali ters bir ifadeyle.

— Onun duruşması iki gün sonraymış. O da adli tıbbı sevkini isteyecekmiş. Avukatının haberi var. Avukatı da talep edecek.

M. Ali toparlandı bu sözler üzerine. Nihayet isteği olacaktı. Hah şöyle hareketlenin bakalım biraz... Heyecanlandığını daha doğrusu sevincini belli etmemek için bu kez elini değiştirip sağ kolunu koydu çıkıntıya:

— Bunları Atilla'ya ben mi söyleyeceğim?

— Evet. Daha sonra adli tıbbı birlikte sevk edileceksiniz. Bunu içerden ayarlayacaklar, tarihi de sonra belirlenecek... Osman diye bir er varmış cezaevinde, Osman Alasu... O gerekeni sağlayacak. Oral abi dedi ki "M. Ali üstünde bir şey taşımasın." yani Atilla da olsun hepsi.

Anlamıştı. Vay Osman be. Hemşerisiydi Osman da. Ülkücü olduğunu biliyordu ama bu tür işlerde yardımcı olup olamayacağını hiç düşünmemişti. Keyfi yerine gelmişti yeniden. Vedalaştıktan sonra neredeyse güle oynaya koğuşa döndü. Kendisine tavır alan Yavuz'la konuşmadan önce Atilla'ya seslendi:

— Az sonra seninle önemli bir mevzu konuşacağım.

Sıra Yavuz'a gelmişti. Kolundan tutup pencereye doğru çekti:

— Oral adam göndermiş.

Yavuz ilgisiz biçimde onfuzlarını silkti. M. Ali gülerek devam etti:

— Oğlum kaçıyoruz.

Bu kez Yavuz heyecanlandı:

— Nasıl, birlikte mi?

— Yok canım sen değil, ben. Gördün mü Allahsızları. Mahkemede söylediklerimi işitince etekleri tutuştu tabii. Bunu bekliyordum zaten.

Daha sonra Atilla'yla yemek yedikleri masaya geçtiler kolkola. M. Ali iki elini masanın üzerine doğru uzatarak birbirine kavuşturdu:

— Bizim Osman'la aran nasıldır?

— Hangi Osman?

— Er Osman, Malatyalı var ya...

— Haa evet, çok iyi. İyidir yani...

— Hah işte, dışarıdan haber geldi. İki gün sonra senin duruşmanda diyeceksin ki...

— İki gün değil, üç gün sonra.

— Her neyse canım, kesme sözümü. Duruşmada adli tıbbı, müşahade için götürülmeni isteyeceksin. Bizim avukat da istedi kabul edildi. Aynı gün götürüleceğiz daha sonra. Ondan önce Osman sana makine verecek, yanında taşıyacaksın.

Atilla biraz durdu, eliyle başını kaşıdı. Düşünmek için vakit kazanmaktı amacı:

— Yani?

— Ne yanisi oğltım, kaçacağız işte.

Atilla bu kez dudaklarını büzdü, yeniden başını kaşıdı. M. Ali sanki çok önemsiz bir işten, tuvalete, banyoya gitmekten söz eder gibi bahsetmişti firar işinden.

— Başarabilir miyiz?

— Tabii başarırız. Hepsi bu değildir, mutlaka onlar başka imkânlar yaratırlar.

— Ne zaman olur bu iş?

— Ben de bilmiyorum. Sen bir duruşmaya çık, sonucunu görelim önceden. Sonrası Allah kerim.

M. Ali masadan kalkarken, hâlâ düşünceli gözüken Atilla'nın omuzuna vurdu.

— Takma kafana. Bizimkiler tereyağından kıl çeker gibi çözerler alimallah.

Üç gün sonraki duruşmadan yarı tedirgin yarı sevinçli geldi Atilla. Müşahade altına alınması kabul edilmişti. Aynı gün ise, gece nöbetçi olan Osman iki dolu tabanca, ayrıca 14'lük şarjörü Adli Tıpta vereceğini söyledi. Tedirginlikleri kalkmıştı ama ya aynı gün Adli Tıbb'a sevk edilmezlerse? Bu sıkıntılarından 4 Kasım günü kurtulacaklardı. Koğuş kapısına kadar gelen Astsubay Yusuf Hududi müjdeyi verdi:

— Yarın ikinizi birlikte götürecekler. Dikkatli olun, her şeyden haberim var, ancak benden fazlasını beklemeyin. Ben hiçbir biçimde karşı koymayacağım ama yardım da beklemeyin.

Haberi alınca ikisinden çok Yavuz heyecanlanmıştı. Koğuşta kısa sürede bayram havası esmeye başlamıştı. M. Ali arkadaşlarına sürekli şakalar yapıyor, kimini mıncıklıyor kimini itekliyordu.

— Şimdi bir sade kahve olsa da içseydik, dedi Yavuz.

— Yarın hepinizin yerine Atilla ile birlikte içeriz, dedi gülerek M. Ali. Bacak bacak üstüne attı, Atilla'ya göz kırptı. Kimse ses çıkarmadı. Aslında ikisi de heyecanlıydılar. Acaba başarabilecekler miydi?

Sabah erkenden kalktılar. Atilla Serpil, kapıyı gözleyen arkadaşları "kimse yok" deyince yatağın orta tarafındaki şiş'i ve iki boğma zincirini aceleyle çıkarıp yastığın altına koydu önce. Şiş'i özenle çorabının içine, boğma zincirlerini de beline doladı. Elbisenin bolluğu, bunca yüke rağmen bana mısın dememişti.

Sabırsızlıkları da uzun sürmedi. Saat 10'a doğru gelirken astsubay Muzaffer İnan ile 5 er koğuş kapısında ydılar. Sert ifadeyle

astsubay ikisinin adını seslendi sadece. Koşuş kapısı açılıp kapandı. Kapının önünde biri sol diğeri sağ ellerinden aynı kelepçe ile bağlandılar. Önde, elinde bir dosya ile bir er, yanlarında biri onbaşı iki er... İki er ile astsubay arkalarındaydı. Kapalı Askeri Cezaevi arabasında hiç konuşmadılar. Astsubay öne binmişti. M. Ali cezaevi arabasından inerken bir anda oluşan rahatlığına hayret etmişti. O rahatlıkla sağ elini cebine soktuğunda astsubay uyardı:

— Elini çıkar cebinden!

Hiç ses çıkarmadı. Adli Tıbbın merdivenlerinden ağır adımlarla çıktılar. Sağdaki koridordan bir süre ilerledikten sonra üst kat merdivenlerini tırmandılar. Birkaç kişi ilgisiz biçimde banklarda oturuyordu. Dikkatle bakanlardan birisi M. Ali'yi tanıdı. Geçerken "Ağca" sözcüğünü duyunca daha bir dikleşti, Atilla'ya kelepçelenmiş koluna rağmen... Az ilerde sağdaki odanın önünde durdular. Kapıda Dr. Ayhan Songar yazılıydı, Astsubay başıyla "Çözün" işareti verdi. Askerler etraflarına yarım halka oluşturdular kelepçeleri açılırken. Er Osman, Atilla'yı kolundan tutup kaldırdı, ardından arka kapıyı tıkladıp içeri birlikte girdiler. Tam girerken iki silah ile şarjörü vermesi kolay oldu: Doktor gelip dışarı çıktıklarında Atilla'yı hemen kapıdaki banka, M. Ali'nin yanına oturtular. M. Ali'nin sakinliği sürüyordu. Atilla ise tam tersine heyecanlıydı ama belli etmemeye çalışıyordu. M. Ali'ye göz kırptı sadece. Saniyenin en fazla yarısı kadar bir süre geçmişti ki kapıdan içeri girmekte olan görevlinin ardından ayağa fırladı. Görevliyi omuzlarken iki silahını birden çekmeyi başarmıştı. M. Ali boş bulunup, ayağa kalkmakta gecikmişti. Askerler toparlanırken Atilla az önce omuzlamasıyla içeriye düşen görevlinin ardından odaya daldı. Askerler panik halinde kapıya doğru yüklendiler. İkisi ise M. Ali'yi doğrulttukları silahları ile koridorun öbür ucuna doğru çektiler. Astsubayın işareti ile iki eline birden kelepçenin girmesi bir oldu.

— Koridoru boşalttın!

Astsubayın bağırtısı ile şaşkınlığı yok oldu. M. Ali'nin, "Allah kahretsin, ne aptalım" diye söylendi içinden. Her şeyi berbat etmişti

Atilla. Koridor telaşla boşalırken, kalabalık bir polis grubu, hemen ardından on kadar jandarma koşarak kapının önüne doluştu. Her şey gözaçıp kapayınca kadar olmuştu. Kısa bir süre sonra Atilla'yı kapıdan çıkartılırken gördü. merdivenlerden aşağı indirilirken, başı öne eğilmiş elleri arkadan kıvrılmış vaziyette, çok sayıda jandarmanın arasındaki Atilla'ya bir kez daha baktı. Salak, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmış, birkaç dakika içinde teslim bayrağını çekmişti işte... Şimdi ister misin bülbül gibi her şeyi ötsün bir de?

Kapının önüne çıktıklarında gözleri karıncalanıyordu. Kafasının içinde sanki onlarca atlı dört dönüyordu. Çok sayıda askerin arasından geçirilerek, az önce Atilla ile birlikte indirildikleri Askeri Cezaevi arabasına bindirildi. Yanına oturan askerler heyecandan hâlâ titriyorlardı. Oysa tek el ateş bile edilmemişti. Koğuşa girerken, meydan savaşını yitirmiş komutanın ezikliği içindeydi. Çevresini saran arkadaşlarını elinin tersiyle yararak, yatağa oturdu. Onlar da peşinden... Başını iki elinin arasına aldı, avuç içleriyle oğuşturdu. Tüm koğuşun beklentisi ağzından çıkacak iki kelime laf içindi. Yüzünü ellerinden kurtarıp uzun uzun arkadaşlarını süzdü:

— Atilla salağı yakalandı, hem de aptal gibi, hiçbir bok yapmadan... Allahın salağı ile iş yapmaya kalkarsan...

— Atilla nerede? Ne oldu, doğru dürüst bir anlat hele...

Anlamsız biçimde başını kaldırıp, duvara baktı. Tek kelime bile konuşmak istemiyordu. Hele bir de Atilla öterse, yandı gülüm keten helva! Kim bilir bundan sonra ne biçim önlem alınır. Ulan hayatımız bu boktan yerde mi geçecek?

Israr üzerine anlatmaya başladı. O anlattıkça diğerleri "cık cık"çekiyor, kimisi de başını sallıyordu. Kaçma olayı tam bir fiyasko ile, hezimetle sonuçlanmıştı. Şimdi ne olacaktı? Yatakta uzun süre bu düşünceler arasında kıvranarak kaldı. Başka bir yol olmalıydı...

İsa Aramızda

— Ben anlamam arkadaş. Böyle plan olmaz. Ne olursa olsun çıkartmak zorundalar beni. Ben yanarsam and olsun hepsini yakarım!

— Ortalık çok karışık, biraz sabırlı olman lazım, dedi M. Ali'ye ziyaretçi olarak gelen ünlü Mehmet Tanaydın. Tanaydın'ın taa ayağına kadar hapishaneye görüşçü olarak gelmesi M. Ali'yi sevindirmişti ama alttan almaması gerektiğini iyi bilmekteydi.

— Ne sabrı be? Gittiniz Allahın salağına iş verdiniz. Bir de konuştuysa hepimizin durumu iyice yaş.

— Yok meraklanma. Atilla hiçbir şey dememiş. Bak senden hastane olayı ile ilgili ifade bile alınmadı. Sizi Adli Tıbbı götüren ekip olduğu gibi görevden alındı. O asteğmenle Astsubay, sizi götüren Astsubay Muzaffer, erlerle birlikte tutuklandı. Yeni ekip gelecek. Yerine gelecek adamları ayarlamaya çalışıyoruz. Sen biraz sabırlı ol.

— Hep aynı şeyleri söylüyorsunuz, dedi M. Ali terslenerek. Hem bu...

Bu kez sabrı taştan Tanaydın patladı:

— Yeter be, kes artık! Bütün gün bu işe kafa patlatıyoruz. Oral'ın da Çatlı'nın da canı çıkıyor. Bu iş için ne kadar para har-candı biliyor musun?

Bu beklenmedik çıkış üzerine M. Ali sustu. Suskunluklarını yine Tanaydın bozdu:

— Dinle şimdi. Cezaevinde görevli onbaşı Bünyamin var, Bünyamin Yılmaz. Hah ona güvenebilirsin. Bizle bir bağlantı kur-mak istersen ona bir haber uçur yeter. O bizi bulur... Son kez söy-lüyorum, meraklanma, telaşlanma. Aklımız sende, ortalık birazcık durulsun bakalım.

Ayrılırken tel örgülerin üzerinde avuçlarını birbirlerine değ-dirdiler.

— Arkadaşlara selam söyle, dedi çıkarken Tanaydın. M. Ali "sen de" dedi sadece.

Koğuşa döndüğünde konuşmalardan, Tanaydın'dan hiç sö-zetmedi. Akşam yemeğinden sonramasadan kalkmadılar. Kendini giderek ruh bilimine, para psikolojiye ve islam felsefesine takmış olan Doğan Yıldırım'ın sohbeti, artık hepsinin son derece eğlenceli saatler geçirmesine yetiyordu.

— Türklük kavgası yanlış en azından küçük bir kavgadır ar-kadaşlar. Asıl kavga Müslümanlık kavgasıdır... Bütün dünya eninde sonunda Müslüman olacaktır. İsa Peygamber yeniden dünyaya ge-lecek ve belki de geldi. Üstelik Müslüman olarak dünyaya gelecek. Belki İsa benim, belki Yavuz, belki Ahmet, belki de M. Ali...

Hepsi birden gülmeye başlayınca ülkücü gümrük memuru Doğan hiddetlendi:

— Ciddi ciddi dinlemeyecekseniz konuşmayalım. Bu an-lattıklarımın şakaya gelir yanı yok arkadaşlar.

— Peki niye İsa? Hazreti Muhammed değil de niye İsa? diye sordu Yavuz Çaylan.

— Hah işte doğru soru! Hazreti Muhammed de yeniden dünyaya gelecek ama o da Hıristiyan olarak gelecek. Belki o da yeniden dünyaya geldi bile.

— Allahın elinde insan kıtlığı mı var ki.? Tövbe tövbe.. diye sormaya başlayan Ahmet'in sözünü kesti Doğan:

— Saçmalamayın oğlum. Bakın tüm insanlar öldükten sonra yeniden dünyaya gelirler. İki kez üç kez, hatta dört kez. İsimleri, yüzleri, işleri hatta cinsleri bile değişiktir ama ruh aynı ruhtur.

M. Ali'nin konuşmalarla dalga geçmesi sona ermişti neredeyse. Ciddi ciddi anlatılanları düşünüyordu. Hakikaten ya öyleyse... O da duymuştu bazı insanların daha önce dünyaya geldiğini, daha önce yaşayan birilerinin ruhunu taşıdığını hatta kendisinde bile oluyordu bu? Örneğin ilk kez gittiği bir yeri, daha önce görmüş, orada yaşamış gibi oluyordu. Merakını gidermek için sordu:

— Peki sen bunları nereden biliyorsun?

Doğan aylardır ilk kez ciddiye alınmışlığının farkına varınca M. Ali'ye doğru yönelerek anlatmaya başladı hevesle:

— Kuran-ı Kerim'de yeri var. Ayrıca dünyanın en ünlü para psikologları, ruh bilimcileri aynı noktada birleşiyorlar. Kuran, Hıristiyan araştırmacılar için bile önemli delil sayılıyor. Hatta ünlü bir Alman profesörün bu konuda 8 ciltlik bir kitabı var. Adam Müslüman olmuş, Türkiye'ye yerleşmiş, Arapça ve Türkçe öğrenmiş. Ve o da öne sürüyor ki: Hazreti İsa Müslüman, Hazreti Mustafa Hıristiyan olarak yeryüzüne tekrar gelmişler. Ve artık Müslüman olarak dünyaya gelen Hazreti İsa, dünyanın uyanmasına, tüm dünyanın Müslüman olmasına yol açacak. Dünyanın birleşmesini başarıp, başa geçecek. Dediğim gibi belki o bugün aramızda yaşıyor ve yakında ortaya çıkacak.

Nöbetçinin uyarması üzerine, kural gereği ışıklar açık olmak üzere ranzalarına çekildiler. Gece boyu Doğan'ın anlattıklarını düşündü M. Ali. Müthiş bir şeydi bu anlatılanlar. Akla ve gerçeğe çok yakındı söyledikleri. Bunu kendisi de hissediyordu. Acaba onda şimdi kimin ruhu vardı?

Gözlerini henüz kapatmıştı ki beyaz bulutlar arasında, bembeyaz uzun entariler içinde kendisini gördü. Küçük; en azından gövdece kendisinden küçük, kuş dese kuş değil, insan dese insan değil... Melek olabilir evet melek bunlar. Etrafında, ayaklarının orada, ardında önünde uçuşuyorlar, kendisine eşlik ediyorlar. İtina ile kesilmiş siyah sakal ile beyaz giysiler çok yakışmıştı. Sağ eliyle göğsünde tuttuğu kitaba dikkat etti: Bu bir Kuran-ı Kerimdi. Elle yazılmış üstelik. Sayfalarını açıp bir şeyler okudu. Hemen sağ omuz başındaki melek kitabı kapatırken elinden aldı yumuşak bir hareketle. O da elini yukarı doğru açıp, "amin" diyerek yüzüne sürdü. Ardından hızla dünyaya doğru inmeye başladı. İstanbul'u görmüştü ki melekler hep bir ağızdan "Hazreti İsa peygamberimiz, biz burada ayrılıyoruz" dediler. Aksaray üstünde alçalmaya başladı. Tam caddeye inerken, kendi ekibinden sigara satan ufak çocuğu gördü. Çocuk da onu. Kanatlarını çırparak oradan uzaklaşmaya yeltendi. Uzaklaşamıyordu. Bir daha gayret etti, bir daha. Yavuz'un sesiyle kendine geldi:

— M. Ali hasta mısın?

Üzerindeki battaniye düşmüştü. Yastık da... Çarşaf ise olduğu gibi sıyrılmış ayağının ucuna toplanmıştı. Zorlayarak gözlerini sonuna kadar açıp, dirsekleri üzerinde doğruldu:

— Ne oldu?

— Oğlum deli gibi çırpınıyorsun. Hasta falan mısın?

Hiç ses çıkarmadı. Yavuz battaniye ile yastığı aşağıdan alıp uzattı. Çarşafı gelişigüzel düzeltip, yeniden yattı:

— Yok bir şeyim, deyip arkasına döndüğünde, rüya gördüğünü anlamış, düştüğü durum nedeniyle gülüyordu kendi kendine.

Gözlerini hemen kapattı. Rüyanın etkisi henüz üzerinden geçmemişken ve uykusu tam açılmamışken, yeniden kaldığı yerden devam etmek istiyordu ama bunu başaramadı. Az önceki silüetleri gözünün önüne getirdi ama nafile... Vay be, Hazreti İsa olarak yeryüzüne inmişti. Yanında gördüğü melekler ile ilk kez karşılaşmıyordu. Hiçbir zaman bu biçimde yaratıklarla karşılaşmamıştı.

Öyleyse? Düşünürken uyuya kaldı. Sabah kalktığında rüyayı aynen anımsıyordu. Sadece Doğan'a anlattı olan bitenleri. Doğan ilgiyle dinledi:

— Her şey olabilir M. Ali. Konuştuklarımızın etkisiyle de olmuş olabilir, başka şey de... Sen Allahın en azından mübarek bir kulu olmalısın ki rüyanda bunları göstermiş.

— Yavuz bakar mısın biraz.

Günlük gazeteden başını kaldıran Yavuz, gazeteyi özenle katlayıp yatağın kenarında oturan M. Ali'ye yöneldi:

— 50 bin lira ver!

— Ne o alışverişe mi çıkıyorsun? diye alaycı bir dille sordu Yavuz. M. Ali yanıt vermeden kendi cüzdanını çıkardı. İçinden 10 tane beş bini çıkardı. Ardından Yavuz'da cebinden çıkardığı tomarla para içinden elli bini ayırdı ve uzattı:

— Ne yapacaksın?

— Gerekiyor birisine vereceğim.

Yavuz başka bir şey sormadan yerine döndü. M. Ali paraları birleştirip, ceketinin cebine yerleştirdi. Raftaki gözden temiz bir kâğıt çekti. İkiye katladı, yarısını masanın kenarında ayırdı. Yarım kâğıda hiçbir başlık koymadan yazmaya başladı:

"Duruşma tarihi yaklaşıyor. İşler karışabilir. Ben daha fazla sabretmek istemiyorum. Biliyorum ki isterseniz her şeyi yapabilirsiniz. Bu işi kısa sürede ve burada halledemezsek hiçbir yerde bu kadar kolay halledemeyiz"

Kâğıdı önce ikiye, ardından da dörde katladı. Cebindeki 100 bin lirayı çıkardı. Destenin ortasına, yazıp katladığı kâğıdı koydu ve yeniden cebine yerleştirdi. Yavaş adımlarla kapıya yöneldi. Az ilerdeki demir kapının başında oturan er'e seslendi:

— Ali, bir bak hele.

— Buyur abi.

— Bünyamin onbaşıya söyle, beni görsün.

— Olur abi.

Kapıdan ayrılırken duvarda asılı ceketini omzuna aldı, salınarak pencerenin kıyısına geçti. Ayakta öylesine bakakaldı dışarıya, nöbetçiye, sonra da gökyüzüne... Gözlerini kıstı. Aklına bir şey gelmiş gibi geriye döndü. Masaya oturdu önce. Olmadı kalktı. Bu kez Doğan'ın yanına:

— Sana bir şey soracağım.

— Sor, dedi Doğan, toplanırken. Bir yandan da M. Ali 'ye yanında yer açtı. M. Ali "oturmuyacağım" anlamında başını salladı.

— Bu İsa dünyaya yeniden geldiyse, bir işareti olacak mı? Yani bu nasıl anlaşılacak?

Soruyu Ahmet'le Yavuz da duymuştu. Yavuz seslendi:

— Ne o M. Ali, taktın İsa'ya. İsa peşindesin artık.

M. Ali gelişigüzel bakış attı sadece, karşılık vermedi. Bakışlarını yeniden Doğan'a çevirdi, yanıtı almak için. Doğan bu kez eliyle yanında açtığı yeri gösterdi M. Ali'ye, o da oturdu.

— İsa'nın ruhu ile dünyaya gelen kişinin çok önemli işler yaparak kendini belli edeceği söyleniyor. Ancak bu işlerin ne olduğu bilinmiyor. Böylece o kişinin sivrileceği, hatta Hıristiyanlık dünyasında çok büyük ilgi çekeceği, daha sonra gerçeğin anlaşılacağı ve dünyanın Müslüman olan İsa'nın peşine takılacağı belirtiliyor.

M. Ali' dudaklarını büzdü, gözlerini kıstı. Bir süre öylece düşündü kaldı. Daldığı derin düşünceden Bünyamin onbaşının sesi ayırdı onu:

— Memet Ali'!

Hemen fırladı ayağa, kapıya yöneldi:

— Hah, geldin mi? Nasılsın? dedikten sonra kapıdan dışarıya gözattı, önce sağa sonra sola. Cebinden yavaşça çıkardığı, az önce hazır ettiği kâğıdı, demir kapının penceresinden uzattı:

— Kâğıt Oral'a ya da Mehmet Tanaydın'a verilecek. İçindeki para senin. Tamam mı? Ne kadar çabuk ellerine geçerse o kadar iyi. Hemen bulabilecek misin onları?

Onbaşı gözleriyle "evet" işareti yaptıktan sonra yanıtladı:

— Bi artizin kahvesindeledir. Neydi adı? Hah Erol Taş.

— Tamam tamam, neyse ne adı. Ne yap yap bunları ver.

İkisi birden aynı anda kapıdan ayrıldılar. Koridorda onbaşının yankılanan ayak sesi giderek kayboldu. M. Ali kendinden emin, omuzlarını hafif hafif sarsarak az önce kalktığı yere oturdu. Otururken omuzuna aldığı ceketini düzeltti.

— Bak bir önemli şey daha var, diye söze yeniden başladı Doğan Yıldırım. Anlattıklarına, savlarına bu kadar ciddi bakan M. Ali'den başka herhalde hiç kimse olmamıştı şimdiye dek. Ve devam etti:

— Dünya artık ikinci evreye, Rab evresine geçti. Bundan böyle insanlığa ne bir ideoloji ne de bir şef, başkan, lider öncülük edemez. Bütün yük artık Müslüman olarak dünyaya yeniden gelecek olan İsa'dadır. Hz. Muhammet de Hristiyan dünyasını irşat edecek.

M. Ali başını sallarken dudaklarını da büzdü. İsa gerçekten kendisi olabilir miydi? Onca yoksulluğun, geri bir Anadolu kasabası içinden çıkıp, kısa sürede kendini kabul ettiren o değil miydi? Hiç kimseye muhtaç olmadan ama ateş içinde para kazanmamış mıydı? Ancak Hristiyan dünyası kendisini tanımıyordu hâlâ. Çünkü tanınacak henüz hiçbir şey yapmamıştı... Tabii ki henüz. Gün doğmadan neler doğar. Önce dışarı çıkmalıydı. İbneler hiçbir şeyin farkında değiller hâlâ. Şu Oral'lara haber gitmiş olsa bari. Onların bugüne kadar ağızlarına bakmasaydı, çoktan kendi başına bu işi çözerdi aslında. Önce dışarı çıkmak gerekiyor evet önce çıkmak. Sonrasında herkes görecektik...

Firar Zamanı

Sabahleyin kahvaltıda yine bulgur çorbası... Ulan hem içeri tıkıyorlar hem de bu iğrenç şeyleri dayıyorlar insana. Tabağındaki çorbayı tümüyle bitirmeden kalktı masadan M. Ali. Doğan'la uzun bir sohbe daldılar ardından. Enikonu yakınlaşmışlardı ve bu durum koğuştakilerin dikkatini çeker boyuttaydı. Konuşmalarını sabah içtiması ve sayım kesti. Doğan uzun uzun para psikolojinin İslam felsefesiyle kaynaştırılmış halinden söz etti. M. Ali dinledikçe kâh coşuyor kâh kendinden geçiyordu. Üzerine bir ağırlık çökmüş, kafası allak bullak olmuştu.

— Seninki geldi, diye dürttü ardından Ahmet. Kapıya baktı, Bünyamin onbaşıydı. Yarı telaşlı fırladı kapıya'doğru:

— Ne oldu? Buldun mu bizimkileri?

Onbaşı fısıltıyla karşılık verdi:

— Tamam. Bugün öğleden sonra kantine çık, orada konuşalım.

Daha başka bir şey konuşmadılar. Yüreği pır pır ediyordu. İçi içine sığmamak denilen şey var ya, aynen öyle. Nihayet, oh şükür olsun be!

Kapıdan uzaklaşıp doğruca ranzaya yöneldi. Karşıdaki boş ranzaya otürdu. Kümeleşmiş 8 kişinin kendi aralarında konuşup, gülmelerine kulak kabartmaya çalıştı. İlgisini çekmeyince gözünü tavana dikti uzanırken. Bünyamin onbaşı ile ne konuşacaklardı acaba? Şu iş bir an evvel bitse...

Kantin saatini iple çekti. Yüreğinin kıpırtısını, heyecanını belli etmemeye aşırı çaba göstererek çıktı koğuştan. Koridora çıktığında 18 kişinin yaşadığı koğuşun havasının leş gibi, hatta leşten de beter koktuğunu ilk kez ayrımsadı. Kantine kendisinin çıkacağını söylemişti ama heyecanda siparişleri almayı unutmuştu. Yapacak bir şey yok... Yürümeye, bir bir açılan kapalı kapıların ardından kantine doğru yönelmeyi sürdürdü. Kantine girdiğinde onbaşı gelmemiştii henüz. Kendisine daha önce mesaj veren er yine kantine görevlisiydi. Selamlaştılar. Bir süre raflara baktı. Laf olsun diye sıraladı:

— Üç paket Samsun, iki Maltepe... kırmızı biber bir paket... Eee bir paket de karabiber ver. Beş kutu da bisküvi, ikisi kakaolu olsun. Bir de...

Kapıdaki tıkırtıya kulak kabarttı, birden durdu. Geriye döndüğünde onbaşı Bünyamin'le burun buruna geldi:

— Geldin mi?

— Geldim, dedi onbaşı. Elini beline atıp tabancayı uzattı. “Al bunu, bu senin!” Sonra cebinden bir avuçtan fazla mermi çıkardı. “Koy hemen bunları cebine!”

M. Ali hiç ses çıkarmadan denileni yaptı telaşla. Tam anlayamamıştı ama, soru sormanın yeri değildi. Ulan koca hapishanede silah ne işe yarar? Onbaşı, M. Ali'nin silahı beline yerleştirmesini bekledikten sonra devam etti:

— Koğuşa döndükten sonra nöbetçi yi çağır. Nöbetçi de haberdar. Savunmamı hazırlayacağım de. O seni G koğuşuna götürecekt. Orar.ın tek nöbetçisi var. O da firar etti. Yerine ben nöbetçiyim.

— Firar eden kim?

“Ne ilgisi var?” anlamında yüzüne baktı Ağca'nın. Neden sonra yanıtladı:

— Vedat Akyüz. Sen tanımazsın. Neyse işte şimdi dediklerimi yap. Gerisi kolay.

— Gece nöbetçi subay kim?

— Yusuf Astsubay.

— Yusuf Hududi mi?

— Evet evet.

M. Ali bu kez memnuniyetini gizleyemedi. Durumu anlamıştı. Kocaman ağzı tüm yüzüne yayıldı âdeta. Kendilerini dinleyen kantincinin elini şıktı hararetle. Sonra da Bünyamin Onbaşı'nın kantinden çıkarken de sırtını sıvazladı bir güzel. Acelesi varmış gibi yürüyerek döndü koğuşa. Kapı açıldıktan sonra neşe ile bağırды:

— Yıkırım ulan dünyayı. Oyarım Allah çarpsın en kralını.

Tüm koğuş sustu, şaşkınlıkla baktılar M. Ali'ye. Hızını alamamıştı; Önündeki ranzanın demirine okkalı bir yumruk attı. Acıyı bile duymadı dense yeridir o an...

— Bu gece işi bitiriyorum beyler.

Başına toplanan arkadaşlarına en ince ayrıntısına kadar anlattı her şeyi. Akşam yemeği, ardından sayım, zaman geçmek bilmedi. Hemen ardından tek tek vedalaştı hepsiyle.

— Allah yüzümü kara çıkartmasın. İnşallah siz de kısa sürede kurtulursunuz. Eğer bu gece başarırsam... Çok iyi işler yaptığımı duyacaksınız. Tüm dünya tanıyacak M. Ali'yi...

Arkasını döndü, aklına bir şey takılmış olmalı geri geldi. Yavuz Çaylan'ın önünde durdu. Bir süre o ayakta, Yavuz masayı çevreleyen sıra üzerinde:

— Keşke beraber çıkabilseydik, dedi sessiz.

Yavuz başını daha bir kaldırdı:

— Şayende içerdeyiz. Bu da yeter bana! Fazlasını istemem, sağol!

Bu söz çok ağırdı ağır olmasına ama, M. Ali hiç ses çıkarmadı. Tokalışıp, vedalaşmadılar. Aynı çeviklikle ardına dönüp kapıya kadar ağır adımlarla ilerledi. Kapıya yönelip, sertçe vurdu. Nöbetçi yaklaştı:

— Savunmamı yazacağım.

Nöbetçi ile kısa bir süre gözgöze geldiler. Nöbetçi er gözleriyle "tamam" işareti yaptı:

— Biraz bekle.

Beklemesi çok sürmedi. Çıkarken son kez baktı arkadaşlarına, koğuşa. Yavuz ile tekrar gözgöze gelmemeye dikkat etti. Özgürlüğün kokusu bambaşka şey. Hâlâ cezaevinde olmasına karşın temiz hava gibi geldi burnuna çektikleri. Onları orada bırakmak...Hüzün yaratıyor insanda.

Loş koridorda, önüne takılan erle birlikte yürümeye başladılar. Ayak sesleri yankılanıyor, duvarlara çarpıp geri dönüyordu. Üç kapıdan geçtiler ardı ardına. Sonra merdivenlerden aşağıya, bir süre de orada yürüdüler. G Koğuştaki'nun kapısında onbaşı karşıladı. Er selam verip döndü. Bünyamin'le hiç konuşmadılar koğuşa girinceye dek:

— Kâğıt kalem getirdin mi?

— Ne o, hapishaneye veda mektubu mu yazacağım? dedi M. Ali.

Onbaşı da heyecanlı besbelli, dahası korkuyor. Asık suratla yanıtladı Ağca'nın şakasını:

— Bir yarım saat burada yazıyormuş gibi yap. Koğuş yoklaması yapılacak. Senin burada olduğunu söyleyince, bakmaya gelebilirler. Yoklama saati bir geçsin hele...

Bünyamin Onbaşı üstünden kitledi kapıyı. Bedeninin her yerine ter basmıştı. Bir süre koğuşun içinde yürüdü. Cebinden dörde katlanmış, buruşmuş kâğıdı çıkardı. Yazmaya başladı:

"Sayın Hakimler, yüce Türk Adaletinin en boktan herifleri. Hepinizin anasını, avradını, sülalesini, gelmişini, geçmişini.."

Kendi yazdıklarına kendi bile güldü. Sayfanın ardını çevirmeden önce karaladı. Gerçekten bir şeyler yazıp, buraya bırakabilirdi aslında. Bundan hemen vazgeçti.

"Sayın Hakimler, sayın savcılar.

Burada karşınıza çıkardığınız kişi, aslında yargılanacak değil tersine sizi yargılayacak bir kişidir. Hayatımın hemen tümünün..."

Tıkırtı üzerine kalemi bıraktı. Kapıdaki gürültüye yöneldi bakışları, ama yerinden kalkmadı. İki kişi kapıdan baktılar sadece. Az sonra uzaklaştıklarını işitti, gitmişlerdi. Zaten hemen sonra Bünyamin Onbaşı girdi.

— Kalkkalk, soyun hemen.

Onbaşı hızla koğuşun dibindeki yatağın altından elbiseyi çıkarıp M. Ali'ye uzattı:

— Bunları giy... Allah kahretsin, postal unuttuk. Giyinme, giyinme elbiseleri koy yine yatağın altına. Ben postal bulayım.

Seyirterek, telaşla çıktı koğuştan. Kapıyı yeniden kitlemeyi de unutmadı. Yine koşturarak uzaklaştığını duydu. Beş dakika geçmemişti ki bir çift postalla döndü:

— Acele et!

M. Ali soyunmak için davrandığında onbaşı yeniden müdahale etti:

— Soyunma, ayakkabılarını çıkar yeter. Elbiselerinin üstüne giy! Ayakkabıları çıkartıp postallardan birini kendisine çekti:

— Ne yapıyorsun? Önce elbiseyi, dedi Bünyamin. Askeri pantolonu zorlukla üstüne çekti. Üst kısmı daha rahat giydi. Ardından postallar. Silahı özenle beline yerleştirdi. Hiç kabarıklık yapmamıştı. Mermileri ise iki cebine pay etti.

— Şimdi yukarıya çıkacağız. Kepi iyice geçir kafana. Bir şey soran olmaz. Ama olursa, seni revire götürüyorum, dişin ağrıyor. Tamam mı?

Elini çenesine götürdü M. Ali. Böylece yüzünün bir bölümü daha gizlenmiş oluyordu. Çok da yavaş olmayan adımlarla yukarıya,

oradan demir kapılara... Tam sekiz kapıdan geçtiler. Salak nöbetçilerden birisi de “geçmiş olsun” demez mi?

Hapishanenin dışına çıktıklarında zifiri karanlıktı onları karşılayan. Bünyamin onbaşı kulağına yanaştı. Fısıldayarak, eliyle bir yeri gösterdi:

— Soğanlık tarafından çıkacağız. Tel örgüler var. Orada bir bölüm kesik... Yalnız çok dikkat et, kurt köpekleri var. Üniformaya saldırmıyorlar ama gene de dikkatli olmak lazım.

Sakin adımlarla uzaklaştılar hapishaneden. Ne kadar da kolay olmuştu bu iş. Bünyamin'in tüfeği ay ışığında parlıyordu. Saat 23'ü geçmiş olmalı. Ağca saatine bakmaya yeltendi, karanlıkta göremeyince vazgeçti. Nöbetçi kulesini geçince önce Bünyamin ardından Ağca kendilerini yere attılar. Taş çatlasa 15, bilemedin 20 metrelik tel örgülere. Onbaşı eliyle koymuş gibi buldu açık yeri. Artık özgürdü... Koşarak uzaklaştılar Ankara asfaltında. Şansları yaver gidiyordu. Daha solukları kesilmemişti ki Edirne arabası ilk el edişlerinde durdu. Koşarak bindiler otobüse. En arkaya oturdular. Muavin “asker” diye para da almadı.

— Biz Mecidiyeköy de inelim!

Otobüsten indiklerinde Ağca'nın aklına geldi:

— Senin durumun ne olacak? Firar verirler.

Bünyamin bu soruyu bekliyormuş gibi, hazırladığı yanıtı yapıştırdı.

— Biz Türklük için yaşıyoruz. İsterlerse idam versinler!

Ağca bir şey söylemedi. Bünyamin Onbaşı taksi çevirince sordu:

— Nereye şimdi?

— Mehmet Gürbüz'ün evine gideceğiz. Orada bekliyorlar.

— Oral'lar nerede?

— O da herhalde oradadır.

Taksi önlerinde durunca konuşma kesildi. Ulan Oral, insan kar-

şılamaz mı? Bunca yolu aşmışız, otobüsle taksiyle dolaşıyoruz. Bir araba ile Ankara asfaltında beklemek çok mu zor? M. Ali dalgın camdan dışarıya baktı. Oh çok şükür. Şimdi ortalık ne biçim karışacak kimbilir... Eğer son duruşmada posta atmasa Oral'lar kışlarını oynatmazlardı şerefsizim. Sıkışınca seferber oldu ibneler...

— Tamam burada inelim biz.

Onbaşının sesiyle düşüncelerinden uzaklaştı M. Ali. Henüz Taksim'e gelmişlerdi. Uzun bir mesafeyi koşarak az ilerdeki karanlık sokağa daldılar. Telaşla girdiler apartmana.

Kapı açıldığında müthiş bir kucaklaşma. Kapıyı açan Mehmet Gürbüz'ün evde yalnız olması tuhaf geldi M. Ali'ye:

— Bizim biraderlere gideceğiz. Ramazan da, Rasim de, oradalar. Oral da oraya gelecek. Ev çok yakın zaten... Yalnız önce şu üstünüzdekileri çıkarın. Onbaşı sende...

M. Ali üstündekileri bir çırpıda çıkartırken, Mehmet'in verdiği ayakkabıları giydi sadece. Onbaşı da... Ardından Onbaşı kalın bir ceket, Ağca bir palto geçirdi üstüne. Hemen çıktılar. Mehmet'in kardeşlerinin evine ulaşmak uzun sürmedi. Kapıda önce Ramazan, ardından Rasim'le büyük bir coşkuyla kucaklaştılar.

— Arkadaş, o sözü edilen Onbaşı değil mi? diye sordu Ramazan. Sonra da Bünyamin Onbaşı'nın elini hararetle sıktılar. Başköşe M. Ali'nindi artık. M. Ali'nin merakı Oral'dı. Neredeydi Oral?

— Şimdi gelir, dedi Ramazan Gürbüz. Ne yaptınız zor oldu mu?

M. Ali Bünyamin'le bakıştı önce. Sonra önemsemez bir tavırla konuşmaya başladı:

— Yok canım, ne zor olacak? Bize duvar dayanır mı be... Kısa bir sessizliğin ardından gülmeye başladı:

— Bünyamin, şimdi kimbilir ne yapıyorlardır? Ortalık birbirine girmiştir vallahi.

— Yok daha bilemezler. Sabah ortaya çıkar, sayımda. Şimdi anladıklarını sanmıyorum.

M. Ali bacak bacak üstüne attı, buyur edip kurulduğu başköşede. Hepsinin kendisine saygı ve hatta hayranlıkla, ama imrenerek de baktıklarını iyi biliyordu. Büyük iş başarmıştı. Yakalanıp idamla yargılanmaya da başlanmıştı. İfadelerinde hiç açık vermediği gibi, koskoca askeri cezaevinden de çıkmıştı işte. Ya bundan sonrası... Artık sadece ve sadece büyük işler onu bekliyordu.

Kapının çalınması ile daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Oral gelmiş olmalıydı. Eski alışkanlıkla yerinden kalkıp karşılamaya yeltendi ama kalkmasının ağırlığını eksilteceğini düşününce vazgeçti. Kapıyı açmak için Rasim hareketlendi. Gelen Oral olmayabilir, gayri ihtiyarı elini beline götürdü. Ama Oral'dı gelen, yanında da Abdullah Çatlı... Müthiş bir karşılaşma sahnesi yaşadı odadakiler.

— Ulan yavru dışardasın artık. Günlerdir mızımızlanıyordun. Gördün mü işte biz böyle yaparız.

— Ne mızımızlanması be, diyebildi. Bozulmuştu bu sözlere ama zamanı değildi, uzatmadı.

Neredeyse sabaha kadar içerde ve dışarıda olan bitenleri konuşular. Gürbüz kardeşler ve Bünyamin Onbaşı hiç ses çıkarmadan onları dinledi. Oral kalkarken, Çatlı ile birlikte M. Ali'yi de içerdeki odaya çağırdı. Ne diyecekti ki Oral Çelik?

— Yavru bu Onbaşı'yı niye peşine taktın?

M. Ali, kendisine bu kadar yardımcı olan, üstelik Oral'ların bulduğu Bünyamin Onbaşı için böyle konuşulmasına şaşırıyordu:

— Tel örgülerden geçtik. Açık olan yeri bir tek o biliyordu.

Oral, Çatlı ile bakıştı bir süre. Başını iki yana salladı:

— Yavru yine kendi başına işler yapıyorsun. Herif şimdi her şeyi biliyor. Hepimizi yakar namussuzum. Bu işi kapatmamız lazım.

— Nasıl? diye sorabildi M. Ali

— Çatlı ile birlikte çıkacağız şimdi. Onbaşı'yı da alırsız yanımıza. Yolda, uygun bir yerde hallederiz.

— Saçmalamayın, diye sertçe bir sesle karşı çıktı M. Ali. Onun bize kendini tehlikeye atarak, kendini yakacak kadar yardımcı olması suç mu? Ben kefilim, hiçbir yamukluğu olmaz.

— Ne kefilî lan! Herif kışının keyfi için mi yaptı sanıyorsun? Hem bu herife ne paralar verildi biliyor musun?

Üçü de sustu. Suskunluğu delen gene M. Ali'nin sözleri oldu:

— Oğlan firar etti. Benim koğuşun nöbetçisi oydu. Yarın onu da aramaya başlarlar. Sabah gidecek zaten...

Başka bir şey konuşmadılar. Çatlı, Gürbüz'lerin evinin bilinen bir ev olduğunu belirterek, en kısa sürede başka bir ev bulacağını söyledi ayrılırken. Oral ise Bünyamin Onbaşı'ya yüz bin lira daha verdikten sonra, cebinden çıkardığı tabancayı ve mermileri uzattı:

— Dikkatli ol. Yardımların için de sağol. Bunlar sana lazım olacak. Sıkışırsan kullanırsın. Şimdilik bir süre uzaklaş buralardan. Gideceğin yer var mı?

Bünyamin sessizce başını sallamakla yetindi. İş kazasız belasız kapanmıştı. Oral'la Çatlı'nın ardından hemen yataklarına girdiler. Sabah erkenden kalkan Bünyamin, sadece kendisinden önce uyanmış olan Mehmet Gürbüz'le vedalaşıp ayrıldı. Ramazan'ın getirdiği 24 Kasım tarihli gazetelerde ise tek satır yoktu kaçış için...

Hesaplaşma

Bütün gün evin içinde dolaşmakla geçti. Gece televizyon haberlerinde tek satır geçmedi fıranı. Ertesi gün ise Çatlı'nın gelişiyile uyandı. Çatlı'nın elinde bir tomar gazete. Hepsinin manşeti M. Ali. İçi gururla dolu, tek tek gözden geçirmeye başladı gazeteleri:

— Ulan kaçtığım günden sigorta yatırırsam şimdiye kadar emekli olurum, yeni haberleri oluyor bunların, dedi M. Ali.

— Hıyarların daha yeni haberleri oluyor, diye yineledi Ramazan.

— Garibanlar, belki bu arada yakalarınız diye beklemişlerdir, diye tamamladı kardeşi Rasim.

M. Ali büyük bir ciddiyetle Milliyet'i açarken, iki kardeş de başına üşüştü:

— İşte yazıyor, dedi M. Ali gazetede ki haberi gösterip: Bir gün sonra haber vermişler polise. Sabah 7.30'da, sayımda anlamışlar kaçtığımı... Sıkıyönetim Komutanı Necdet Üruğ yakından ilgileniyormuş. Sıkıyönetim Kurmay Başkanı Tümgeneral Sıtkı

Aydın, cezaevine gitmiş. Soruşturmayı bizzat yönetiyormuş... Yürütün bakalım, babayı alırsınız siz!

Ardından Hürriyet'i, sonra Cumhuriyet'i ve Günaydın'ı aldı. İsim verilmeden, polis yetkililerinin açıklamaları geniş biçimde verilmişti gazetelerde:

"Kartal Sıkıyönetim Askeri Cezaevi'nde cumartesi akşamı saat 22.30'da yapılan gece yoklamasında Ağca'nın koğuşunda bulunmadığı tespit edilmiştir. Ancak sabah saat 7.30'da yapılan sabah yoklamasında sadece M. Ali Ağca'nın eksik olduğu görülmüştür. Diğer olasılıklar gözönünde tutulmakla birlikte, firarın nizamiye kapısından gerçekleştirildiği tahmin edilmektedir. Bu durumda M. Ali Ağca'nın askeri bir elbise, büyük ihtimalle subay üniforması giymiş olması gerekecektir. Ancak firar eden sanığın ne giydiği kesin olarak tesbit edilememiştir. Tugaydaki araştırmalara göre, kayıp askeri elbise tesbit edilememiştir. Ağca'nın koğuşunda yapılan aramada sanığın mavi kot pantolonu ile haki gömleğinin yerinde bulunmadığı, ancak diğer giysilerinin bulunduğu gözlenmiştir."

Ağca gazeteden başını kaldırıp "aptal bu herifler" dedi. Haberlere göre, çeşitli olasılıkları düşünen güvenlik güçleri tüm ülke çapında operasyonlar düzenlemeye başlamışlar. Hikâye hepsi... Merakla haberleri en ayrıntısına kadar gözden geçirdi. Bünyamin Onbaşı'nın firarı ile ilgili tek satır yoktu. Anlamamaları olanaksız. Demek ki açıklamadılar. Harıl harıl onu arıyorlardır. Gözü bu kez diğer açıklamalara takıldı, sesli okumaya başladı:

— Bakın çocuklar Demirel ne demiş: Başbakan Süleyman Demirel 'Ağca'nın kaçışına çok üzüldüm. Ancak kanunun elinden kaçmak mümkün değildir.' Hay yavrum be, kıcımin kenarı. Ana muhalefet partisi lideri Bülent Ecevit de 'böyle bir olasılığa karşı her türlü önlemin alınmış olması gerekirdi' demiş.

Sustu M. Ali, sessizce Sibel İpekçi'nin ardından eski İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'in açıklamalarını okudu:

"Abdi İpekçi'nin eşi Sibel İpekçi 'Mahkemedeki konuşmalarından bu açıkça anlaşılıyordu. Ben kaçırıldığına inanamıyorum.

Çok yazık oldu, çok yazık' dedi. İçişleri Bakanı iken yakalanan M. Ali Ağca'nın, daha sonra Askeri Cezaevinden kaçması ile ilgili olarak konuşan Hasan Fehmi Güneş ise yaptığı açıklamada, kaçırılma olayının bir örgüt işi olduğunu ileri sürdü. Güneş, 'Bundan önceki kaçma girişimi bütün yönleriyle kovuşturma konusu yapılmamıştır. Eğer yapılsa idi, hem İpekçi cinayetinin ardındaki örgüt hem de bugünkü kaçırılma olayı ortaya çıkardı. Ağca kendi kararı ile değil, bir örgüt talimatı ile İpekçi'yi öldürmüştür. Bunun en önemli kanıtı planlı biçimde, üstelik askeri bir hapishaneden kaçırılmış olmasıdır' diye konuştu."

Ağca gazeteyi elinden bırakmadan ardına yaslandı. Bacak bacak üstüne attı:

— Ergun çay olmuştur. Allah rızası için bir çay getir ya... İnsan bunları okuyunca pek keyifleniyor.

Ergun sessizce çay koymaya kalkarken, Ağcayeniden gazetelere döndü. İpe sapa gelmez yorumlar... Kimisine gülümsedi, kimine kızarak okudu. Hergün gazetesinde tek satır yoktu. Gazete erken baskıya girdiği için olsa gerek. Yetiştirselerdi ne yazarlardı acaba?

Ergun çay getirdiğinde bıraktı gazeteleri elinden. Salon gazetelerle kaplanmıştı âdeta. Rasim de çayı bıraktıktan sonra gazeteleri topladı. M. Ali büyük bir höpürtüyle bir yudum aldı çaydan. Bir şey söyleyecekti vazgeçti. Şimdi ne yapmalıydı? Daha epey iş vardı: Anasını sorguya çeken o komiser, kendini ihbar eden o it, Ramazan Gündüz... Ondan sonrası Allah kerim.

Tuvaletten çıkan Abdullah Çatlı'nın salona girişiyle kesti düşünmeyi. Karşısına oturdu Çatlı:

— Okudun mu gazeteleri?

Başıyla "okudum" işareti yapınca devam etti Çatlı:

— Ulan nasıl havaya girmiştir şimdi. Onbaşı'dan hiç bahsetmiyorlar değil mi? Ben görmedim.

M. Ali yine başıyla yanıtladı, çayından yeni bir yudum çekerken:

— Operasyonlar başlatmışlar her yerde. Anamı da rahatsız ederler yine...

Çatlı duymamış gibi yaptı bu kez, lafı değiştirdi:

— Ben yarın geleceğim. Boş bir ev var, onu ayarladım. Burada kalman doğru değil. Yarın oraya gideriz.

Çatlı kalktıktan sonra, Ramazan ve Rasim'le sohbet etti günboyu. Gece, iple çektiği televizyondaki haberleri dinledi. TV ikinci haber olarak verdi firarı. Keyifli ve huzur içinde yattı yatağa. Sabah uyandıran yine Çatlı oldu:

— Kapıda arkadaşlar bekliyor. Hadi çıkıyoruz.

Vedalaşma kısa sürdü. Rasim dışardaydı, Ramazan'la el sıkıştılar sadece. Apartman çıkışında sağa sola bakıp arka tarafa oturdu. Çatlı torpido gözünden çıkardığı peruğu uzattı:

— Al bunu tak kafana. Bütün Türkiye peşinde...dedi gülerek.

Çatlı'nın sözü hoşuna gitmişti gitmesine ama, yaşamında ilk kez gördüğü, daha doğrusu taktığı peruk yabancı gelmişti ona. Yanındaki arkadaşı düzeltti peruğu. elleriyle. Yeni saçlarına gitti eli refleksle. Garip, hatta komik olmuştu besbelli. Dikiz aynasına doğru yöneldi. Yarım yamalak da olsa kendini görünce gülmeye başladı:

— Hokkabaza çevirdiniz beni be.

— Kendisiyle birlikte gülmeye başladı yanındaki İsmet Yıldırım. İsmet'e öbür yanında oturan Oktay Akyüz ile önde oturan Yaşar Suzan da katıldı.

— Ben çıkarıyorum arkadaş, böyle kılıkla dolaşamam, diye peruğa el attığında Çatlı müdahale etti:

— Oğlum zevk için takmıyorsun. Sululuğu bırak da elleme. İsmet doğru dürüst takşın, yardım et!

Karaköy'e yaklaşırken M. Ali Çatlı'nın omzuna dokundu:

— Küllük'e gidelim önce. Arkadaşlara veda etmek istiyorum.

Kimse ses çıkarmadı, Çatlı'dan başka. Çatlı'nın itirazına reğmen M. Ali kararlıydı. Çaresiz Beyazıt Meydanı'na yöneldiler. Marmara Kıraathanesi'nin az ilerisinde arabayı durdurdu Çatlı:

— Yaşar sen bir in önce, bak bakalım kahve müsait mi?

Yaşar az sonra kahveden el işareti yaptı. M. Ali en önde, hemen yanında Çatlı, arkalarında Oktay'la İsmet... Kapıda onları Celalettin Mayda karşıladı. İçeride kucaklaştılar. Ardından diğerleri ile... Acaba bu komik peruğa rağmen mi tanımışlardı yoksa önce içeriye giren Yaşar mı söylemişti. M. Ali çevresini saranların hemen ardında Ramazan Gündüz'ü görünce kireç gibi oldu. Hemen harekete geçmesine Çatlı engel oldu. Sıkı biçimde sol kolunu sıktı, sandalyeye doğru çekti. Bakışlarını alamıyordu kendisini ihbar eden itten. Çatlı'nın bu kez "zamanını bekle" uyarısı üzerine bakışlarını çevresini saran ülkücü arkadaşlarına çevirdi. Sohbet henüz başlamıştı ki simitçi bağırdı:

— Polis geliyor, baskın var!

Yerinden ilk kalkan Çatlı oldu. İnanmamıştı, piç Ramazan yeniden bir numara çeviriyor olabilirdi. Hızla pencereye seyirtti:

— Polis geliyor. Siz kalın, biz M. Ali ile çıkıyoruz.

M. Ali onca heyecanına rağmen renk vermemeye çalışarak ağırdan aldı. Yaşar'ın koluna yapıştı:

— Bu iti bir yere kaçırmayın. Ben haber vereceğim. Nereye getireceğinizi böylerim.

— M. Ali hadii! diye bağırان Çatlı'nın uyarısı ile adımlarını hızlandırdı. Arka kapıdan çıktılar. Onlar arabaya bindiklerinde polis henüz içeri girmişti. M. Ali soluk soluğa idi hırsından.

— O itin zamanı geldi. Yaşadığına pişman edeceğim köpeği.

Çatlı telaşsız hareketlerle arabayı hareket ettirdi. M. Ali hâlâ söyleniyordu.

— Ellerimle geberteceğim. Hem de bağırta bağırta...

Taksim'e geldiklerinde durdular. M. Ali telefon etmek istiyordu. Çatlı'nın muhalefetine rağmen ısrar etti. Arabadan inerken hâlâ başının üzerinde tuhaf biçimde duran peruğunu düzeltti aynada. Çatlı kolundan tuttu:

— Tamam sen inme. Ne diyeceksen ben söylerim.

M. Ali bu kez ısrarlı olmadı:

— Piçi Maslak'a getirsinler. Celalettin Mayda bilir neresini söylediğimi...

Başka bir şey sormadan indi Çatlı. Arabadan inerken kendi kendine söyleniyordu. M. Ali'nin hırsına, sinirine ve kaptisine bozulmuştu açıkcası. 10 dakika bile dolmamıştı ki geldi. M. Ali'nin meraklı bakışlarını yatıştırdı:

— Polis bir şey yapmadan gitmiş. Ramazan'ı tuvalete sokup dövmüşler. Ağzını burnunu dağıtmışlar.

— Olmaz, yetmez. Sen benim dediği...

— Tamam oğlum söyledim. Maslak'a götürüyorlar şimdi.

Kontağa açtı yeniden. Hızla Maslak'a doğru yol almaya başladılar. Konuşmadan geçen uzunca bir sürenin bozucusu Çatlı oldu:

— Oğlum bak hem kendini hem hepimizi riske atıyorsun. Bırak işi bizimkiler halletsin.

— Olmaz. Ahdettim. O o.... çocuğu yüzünden yakalandım. Hapiste ahdetmişim. Anam avradım olsun ellerimle öldüreceğim.

Çatlı çaresizlik içinde başını iki yana sallamakla yetindi. M. Ali'nin gözü dönmüştü bir kere. Merkezden duysalar... Bu geri zekâlının aklına uydum diye beni tefe koyarlar ya, neyse artık. Olan oldu. Baştan Küllük'e gitmekle hata yapmıştı. Bu düşünceler içinde, M. Ali'nin tarif ettiği yere geldiler. Birlikte inip, M. Ali önde Çatlı arkada ağaçların içine doğru yöneldiler. M. Ali giderek adımlarını sıklaştırdı, daha sonra koşmaya başladı. Oktay, İsmet en sonra da sonra Yaşar'ı gördü. Celalettin bir ağacın yanında idi. Tam o sırada Ramazan'ı gördü. Hızını iyice arttırdı. Yüreği yerinden çıkıverecek, hemen ağzına dökülecek gibiydi. Yanlarına sokulduğunda hemen hiç hızını kesmeden, dayaktan bitkin ve burnu kanayan Ramazan Gündüz'ün üzerine yumuldu. Böğrüne bir tekme, ardından kafasına... Önce Celalettin daha sonra manzarayı görüp arkasından yetişen Çatlı araya girdi. Küçük seslerle inleyen Ramazan, Çatlı'yı görünce yalvarmaya başladı:

— Abi Allahaşkına ne oluyor? Ne olur kurtarın beni... Ne yaptığımı bile bilmiyorum.

Çok kısa süren bir sessizlik oldu. M. Ali arkasından kendini tutan Çatlı'nın elinden sıyrılıp, arada Celalettin'in perdelemesine rağmen tekme yapıştırdı. Bu kez Ramazan'ın omzuna geldi tekme.

— Piç köpek. Bir de bizi aptal yerine koyuyor. Ben sana ihbar etmek ne demekmiş gösteririm. Köpek!

Çatlı ile Oktay tekme menzilinden uzaklaştırdılar M. Ali'yi. Ramazan sesini yükselterek yalvarmaya başladı:

— Allahaşkına insaf edin. Vallahi de billahi de haberim yok böyle bir şeyden. Ben onu niye ihbar edeyim? Abicim ne olur, elinizi ayağınızı öpeyim. Vallahi böyle bir şey yok.

Abdullah Çatlı müdahale etti:

— Ağlama karı gibi. Sesini de yükseltme!

Ramazan, Çatlı'dan da aynı muameleyi görünce son şansını yitirdiğini hissetti. Son bir umutla, kendisini kahvede döven, hatta yol boyunca tekmeleyenlere baktı. Hepsini nefretle süzüyorlardı... Yüzü gözü kan çanağına dönmüştü. Sağ eliyle, dudağı üzerinde biriken kanı sildi. Gözyaşları, burnundan akan sümükler kana karışmış bulamaç gibi olmuştu. Haykıra haykıra ağlamaya başladı birden. İki eliyle yüzünü kapattı.

— Baaam!

Kalın ve tok kurşun sesi, bu beklemedik ses, hepsini ürküttü. M. Ali belindeki iki silahtan birini ateşlemişti çoktan. Hareketsiz, donuk bakışlarla öylece kalan arkadaşlarının önünden geçip kurşunu yer yemez yığılan Ramazan'a bir tekme daha attı. Hızını almadı bir daha, bir daha... Çatlı'nın kendine gelip uyarmasıyla koşmaya başladılar. M. Ali Çatlı ile en önde. Diğerleri ile konuşmadan doğru arabaya. M. Ali biraz soluklanınca Çatlı'ya baktı:

— Gebermiştir herhalde değil mi?

Çatlı sadece başını sallamakla yetindi.

Mütevazı Ağca

Çatlı'nın bulduğu yeni evde tek başına geçirdiği saatler kadar hiç sıkıntı duymamıştı. Hele Oral Çelik aradıktan sonra. Gece telefonla aramış, dahası bağırmıştı Ramazan Gündüz olayını duyduktan sonra:

— Bundan böyle, ben söyleyinceye kadar o evden çıkmayacaksın. Balkona bile çıkmayacaksın. Perdeleri de ört, açmak bile yok... Yeter artık aklını başına al. Hepimizi yakacaksın. Sana abilik yaptığımı, destek olduğuma, böyle bir işe soktuğuma pişman etme beni!

Bütün gece yatakta dönüp durmuştu. Aklına Ramazan gelinceye kadar. O iti bağırta bağırta gebertmişti ya. Peki ihbar eden o değilse... Hiç önemi yok, zaten mikrobun biriydi...

Sabah 10'da doğru Mehmet Şener'in kardeşi Hasan Hüseyin Şener geldiğinde çok keyiflendi. İki gündür insana hasret kalmıştı. Şener'e karşıdan gazeteleri aldırttı. İlgilenmiyormuş pozlarda açtı gazeteleri. Hakkında ileri geri, çoğu uyduruk haberler sürüyordu. Ancak iç sayfalarda... Ulan bundan önemli haber mi olurdu?

Milliyet'in birinci sayfasında yer alan "Papa ay sonunda Türkiye'ye geliyor" haberine takıldı gözü. Ayrıntısına kadar okudu:

— Vay anasına be, dedi gözünü gazeteden kaldırırken: Haçlı komutanı Papaz Türkiye'ye geliyor. Ulan ne günlere kaldık.

Bu sözleriyle Şener'in dikkatini çekmeyi başarmıştı. Ancak ne söylediğini anlamamıştı Şener:

— Papa Can Pul geliyormuş Türkiye'ye. Bu Demirel de ayarı kaçırdı iyice. Bizimkiler uyuyor mu?

— Öyle mi, ne zaman? diye sordu Şener.

— Bu ay sonunda... Bir şey yapmak lazım, dedikten sonra cezaevinde öğrendiklerini anlatmaya başladı. İsa şimdi Müslüman bir kişi olarak yeniden dünyaya gelmişti. Bu herkes olabilirdi. Belki kendisi belki de Şener. Eğer İsa kimse, Hıristiyan dünyasını allak bullak edecek bir iş yapacaktı ve bu işaretti. Ve dünyayı eninde sonunda Müslüman yapacaktı ikinci kez dünyaya gelen İsa.

Hasan Hüseyin Şener anlattıklarını tam anlamış mıydı. Şüpheli idi bu? Ağca başını koltuğa yaslayıp bir süre tavana dikti gözlerini. Evet düşündüğü işi yapabilirdi. Önemli kararını açıkladı Şener'e:

— Milliyet'e bir mektup yazalım. Sen götür!

Şener biraz huysuzlandı:

— Ne mektubu ya. Ben götüremem.

Tartışma kısa sürdü. İşin hiçbir tehlikesi yoktu. Böylece yeniden gazetelerde manşete çıkabilir, bu tavrıyla Müslüman halkın sempatisini kazanabilirdi. Mektup Milliyet'in yakınında bir yere de bırakılsa olurdu. İki kez yazdıklarını beğenmeyip yırttı. Tercüman Gazetes'i'nde yer alan bir makaleden de yararlanarak yazdığı son yazısını hem kendisi hem de Şener sevmişti. Saat öğleye doğru yaklaşırken Şener ayrıldı. Mektubu Milliyet'in yakınındaki bir yere bırakıp sonra telefon edecekti. Akşam Oral ile Tanaydın geldiler. Koriyu hiç açmadı. Acaba Şener işi becerdi mi?

Sabahleyin Şener'in gelişini iple çekti. Şener içeri girer girmez müjdeyi verince sarıldı Milliyet'e. İstedığı gibiydi, manşet olmuştu.

Başlık "Ağca'dan Papa'ya tehdit." Sanki ilk kez okuyormuş gibi okudu mektubu:

"Gazetemize telefon eden meçhul bir kişi, yan taraftaki eczanenin önünde bulunan çöp kutusunda M. Ali Ağca tarafından yazılan bir mesaj bulunduğunu bildirdi. Tanımlanan yerde, bir zarf içinde bulunan mesajdaki el yazısının Ağca'ya ait olduğu Emniyet yetkilileri tarafından da belirlendi. Mesajda Papayı 'kesinlikle vuracağını' belirten Ağca, ziyaretin iptal edilmesini de istedi. Mesaj aynen şöyle:

"Türkiye'nin kardeş İslam ülkeleri ile Ortadoğu'da yeni bir siyasi, ekonomik ve askeri bir güç oluşturmaktan korkan batılı Emperyalistler, hassas bir dönemde, dini lider maskeli haçlı komutanı olan Jean Paul'ü acele Türkiye'ye gönderiyorlar. Bu zamansız ve anlamsız ziyaret iptal edilmezse Papa'yı kesinlikle vuracağım. Cezaeviden kaçmamın tek sebebi budur. Ayrıca ABD ve İsrail kaynaklı Mekke baskınının hesabı sorulacaktır."

Kısa mesajın sonunda imzası bulunan Ağca ayrıca mesajına şu notu eklemeyi ihmal etmemişti:

'Ayrıca, kansız, sessiz ve basit bir kaçış olayını rica ederim büyütmeyin. Saygılarımla."

Emniyet yetkilileri mektubun şaşırtmaca olarak hazırlanmış olabileceğini ve Ağca'nın İstanbul dışına çıktığını veya çıkmaya çalıştığını belirttiler. Ağca'nın içinde bulunduğu örgülle rahat bağlantı kurabildiğinin de bu olayla ortaya çıktığını işaret eden yetkililer operasyonların artarak devam edeceğini kaydetttiler."

Keyifli bir kahkaha attı Ağca:

— Afferim be Şener. Birlikte çok iyi bir iş başardık... Şimdi bizimkiler yine kıskançlıklarından kuduracaklar. Artık...

Çalınan kapı zili konuşmalarını böldü. M. Ali evde bile yanında taşıdığı silahı çekip karşı kapının ardına gizlendi. Şener açtı kapıyı:

— Oral Abi ile Abdullah Abi, diye bağırdı kapıyı açtığını la. Alay edebilirler düşüncesiyle silahını saklayarak girdi salona.

— Yavru yemin ederim dökeceğim dişlerini, diye bağırdı Oral. Abdullah Çatlı elini ağzına götürüp "yavaş olun" diye uyardı. M. Ali hiç karşılık vermedi. Oral biraz daha sakin devam etti:

— Şurada tek duramıyor musun sen? Ulan bela oldun be! Man-yaklığın da bir sınırı olur kardeşim. Nereden çıktı bu Papa hikâyesi? Yok kansız, olaysız boksuz püsürüksüz kaçmış da, rica edermiş büyütmesinlermiş. Pezevenk sanki mütevazılık anıtı. Sen devlet mi yönetiyorsun lan?

M. Ali başını öne eğdi. Öylece suskun dinledi sert çıkışı. Oral susunca başını kaldırıp gözlerini gözlerine dikti. Oral, Çatlı'ya döndü:

— Yılma Durak ile bir daha konuş. Bu herif buralarda durmasın. Nasıl olacaksa gitsin.

— Konuştum. Ankara yoluyla gidilecek. Bir yerden yeni pasaport alınacak. Haber gelsin çıkacağız, dedi Çatlı.

Üçü birlikte çıkarlarken Oral Ağca'ya döndü:

— Yemin ederim seni ben vururum. Tek bir şey daha yap istersen.

Gene hiç ses çıkarmadı M. Ali. Her gün, tek Tanaydın'ın geldiği gün haricinde, Hasan Hüseyin Şener geldi sabahları. Gazeteyi, ek-meği ve yiyeceklerini getirdi. 1 Aralık günü Bünyamin Onbaşı'nın silahı ve yüz bin lirayla yakalandığını öğrendi. Ertesi gün ise Birinci Ordu ve Sıkıyönetim Komutanı Orgeneral Necdet Üruğ imzasıyla kaçış konusunda ilk açıklama yapıldı. Açıklamayı televizyon da verdi:

"1- Gazeteci ve yazar Abdi İpekçi'yi öldürmekten sanık Mehmet Ali Ağca'nın Kartal Askeri Cezaevi'nden kaçışı ile ilgili olarak sıkıyönetim Savcılığı'nca sürdürülen adli soruşturmanın ve bizzat komutanlıkça yapılan idari inceleme ve denetimin ön bulgularına göre olayın gerçek şekli şöyledir:

a) Gazetelerimizde de değerlendirildiği gibi, M. Ali Ağca kaçmamış kaçırmıştır.

b) Kaçırılma, Ağca'yı kaçırmak mecburiyetiyle karşı karşıya bulunan kimseler tarafından, menfaat karşılığı elde edilen birkaç cezaevi görevlisinin yataklık ve yardımıyla tahakkuk ettirilmiştir.

c) Mehmet Ali Ağca'nın bu görevliler tarafından kilitli ve nöbetçili dört kapıdan geçirilip cezaevi sınırları dışına çıkartılması ise, cezaevinin güvenliği yönünden, genel ve özel talimatlarca tesis edilmiş bulunan kontrol hizmetini yürütecek ve sistemi uygulayacak rütbeli personelin, görevlerini ifada gösterdikleri anlaşılan gaflet, ihmal ve itaatsizlik sonucu mümkün olabilmıştır.

2) Olayla ilgili olarak soruşturmalar, her türlü ihtimal gözönünde bulundurularak yürütülmekte ve olayın aydınlığa çıkarılması için çeşitli operasyonlara devam edilmektedir.

Olayın meydana geliş şekli fevkalâde üzücüdür ve komutanlık için bir ıstırap mevzuu olmuştur. Keza olay pek çok açıdan düşündürücüdür. Ancak bu düşünce, tüm milletçe ve resmi, yarı resmi, özel, tüm milli organlarca paylaşılmalıdır.

Ayrıca silahlı kuvvetler, insan kaynağının, milli sosyal yapımızın bir bölümünden oluştuğu da gözönünde bulundurulmalıdır.

Değerli basınımızın sıkıyönetim hizmet uygulamaları üzerinde ikaz ve hatta tenkitlerini teşekkürle karşıladığımız bir gerçektir. Ancak Mehmet Ali Ağca'nın kaçırılış olayı üzerindeki yayın ve yorumlarda müşahade edilen isticlal, ön hüküm, ima ve müphem ifadeler, sadece devletin emrinde, Atatürk'ten aldığı ilhamla büyük milletine karşı borçlu olduğu vazife şuur ve heyecanı içinde, bir yıldan beri tam bir tarafsızlıkla, İstanbul'da imkânları ölçüsünde huzur ve güveni sağlamak için gayret sarfeden güvenlik güçlerini en azından muzdarip edeceği gözönünde tutulmalıdır.

3) Olaya adı karışanlardan suçlu görüleceklerin rütbe ve görevleri ne olursa olsun sıkıyönetim adli mercilerinde, yasaların tayin ettiği hudutlar içinde en şiddetli şekilde cezalandırılacaklarından ve bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de sıkıyönetimin icraatının milletimizin gözü önünde açıklıkla cereyan edeceğinden kimsenin şüphesi olmamalıdır."

Bildiriden iki gün sonra Hasan Hüseyin Şener, Zülfikar Yasan'la birlikte geldiler eve. Bünyamin Onbaşı ötmüştü besbelli. Oral'ın dediği çıkmıştı. Keşke Bünyamin'in hemen oracıkta vurulmasına ses çıkarmasaydı... Çünkü Astsubay Yusuf Hududi, bir Yüzbaşı, Asteğmen Ali Tıkkın, Astsubay Enver Aşır ve 11 er gözaltına alınmıştı. Ekibin tümü... Oral şimdi yine kendisine küfür ediyordur. Ertesi gün Mehmet Tanaydın, Rasim ve Ramazan Gürbüz'ün de gözaltına alındığı, Oral için de arama çıkartıldığını öğrendiler. Oral kesin talimatını vermişti. Yurtdışına çıkılacaktı.

İlk durak Ankara idi. Gece, birlikte yola çıkacakları Oral Çelik, Çatlı ve bir de Mustafa Dikici eve geldiler. Dikici, Ankara'da memurluk yaptığını ve Malatya'nın Ülkü Ocakları Derneği eski Başkanı olduğunu söyledikten sonra ayrıldı evden. Ertesi gün erkenden yola çıkacakları için fazla geç kalmadan yattılar.

Yolcu Yolunda Gerek

Sabahleyin hepsini birden uyandıran Hasan Hüseyin Şener oldu. Ankara'ya onun arabası ile gideceklerdi. Acele kahvaltı yaptılar. Oral çıkışta M. Ali'nin kolunu tuttu:

— Yavru hani senin peruğun?

— Bırak şimdi peruğu meruğu. Öyle soytarı gibi dolaşmak istemiyorum, diye itiraz etti M. Ali. Bir gün önce yediği fırçanın acısı çıkmamıştı daha içinden... Oral ters ters baktı yüzüne M. Ali'nin. Daha fazla direnemedi, söylene söylene içeri girip, peruğunu takmış olarak döndü.

Hasan Hüseyin Şener direksiyona geçti. Oral da yanına. Çatlı ile Ağça ise arkaya...

— Hava boktan. Bolu felakettir şimdi, dedi Oral. Sen iyi biliyor musun o yolu? diye sordu Şener'e. Şener başıyla "biliyorum" işareti yaptı. M. Ali söze karıştı:

— Yavuz olsaydı keşke.

— Sayenizde kendisi burada değil! diye lafı gediğine yerleştirdi Oral Çelik.

Ağca'nın densizliği arabının içinde buz gibi bir hava esmesine yol açmıştı. Şener aynadan M. Ali'ye baktı sadece. Ağca'nın sözü içine oturmuş olmalı ki az sonra aynadan M. Ali'ye bakarak bu kez karşılık verdi:

— Beğenmiyorsan sen geç direksiyona.

M. Ali söylediği sözün ne anlama geldiğini yeni kavramıştı. Hiçbir karşılık vermedi. Oral omzuna vurdu Şener'in:

— Sen ona bakma, devam et, dedi.

Çatlı ise, konuyu değiştirmek için olsa gerek, arkasına dönmeden sordu:

— Sana verdiğim kimliği yanına aldın mı?

— Bana mı sordun? dedi M. Ali şaşkın.

— Hayır babama, diye sertçe karşılık verdi Çatlı. Ağca iç cebine yerleştirdiği cüzdanı çıkarıp gösterdi kimliğini. Az sonra Çatlı'nın bunu neden sorduğu anlaşıldı. Polisler yolu kesmişlerdi. Neyse ki durdurmadılar arabayı. İzmit'i geçtikten sonra ise bir benzin istasyonuna uğrayıp çay içtiler. Kısa süre sonra tekrar yola koyulmuşlardı bile... Bolu dağlarına henüz ulaşmışlardı ki Şener sessizliği bozdu:

— Allah kahretsin!

Çatlı daha atik davrandı bu kez:

— Ne oldu?

— Kar yetmiyormuş gibi müthiş bir sis var. Az ilerde araçlar kuyruk olmuşlar.

Oral oturduğu yerden kalkıp baktı. Göremeyince pencereyi açmaya başladı. Şener müdahale etti:

— Göremezsin. Az önceki virajda gözüküyordu.

Gerçekten de üç dört kilometre sonra yavaşlayıp araba kuyruklarının ardına takılmak zorunda kaldılar. Araba gıdım gıdım ilerliyordu. Oral huzursuzluğunu, ikide bir arabadan inip, yolun ucuna bakarak belli ediyordu. Daha asıl sis olan bölgeye bile ulaşmamışlardı:

— Herhalde kaza oldu, yoksa bu kadar yavaş ilerlemez, dedi Çatlı. M. Ali başıyla onayladı.

— Şu kenardan gir. Gece olmadan Ankara'ya varmak gerek, dedi Oral. Şener hızla direksiyonu kırdı. Şarampolun yanından, buz tutmuş toprak yoldan ilerlemeye başladı. Epey araba geçmişti ki önlerinde yeniden bir kuyruk buldular. Oral, ardından M. Ali indi. Oral az sonra tekrar bindi. Arabaya yerleştğinde parmağı ile işaret etti:

— Şu soldan çıkabiliriz.

Şener tereddüt göstermeden sola kırdı bu kez direksiyonu. Önleri bomboştu ancak yirmi metre ilerisini göremiyorlardı bile.

— Hay anasına...

Karşıdan gelen yoktu ama araba idare edilmiyordu. Buzdan âdeta paten yapar gibi kayıyorlardı. Araba sol tarafa, dağa doğru çekmeye başlayınca Şener direksiyonu sola kırdı. Biraz düzelir gibi oldu. Alah'tan karşıdan gelen araba yok.. Hızını iyice kesti ama tam yola girerken yeniden kaymaya başladı araba. Kayması kısa sürdü. Arabanın burnu hatta Şener'in kapısı sol taraftaki kara saplandı.

— Şimdi ne yapacağız? dedi Oral. Gülüyordu. Sinirleri iyice bozulmuştu. Şener'in kararan yüzü de gülmeye başladı Oral'ı görünce.

— Bilmiyom ki...

Sol tarafa yatmış arabadan önce Oral, ardından aynı kapıdan Şener indi. Çatlı, en sonrada M. Ali indiler. Boşta kalan sağ tarafı kaldırmaya çalıştılar ama ıh, imkân yok oynamıyor araba. Bu kez ön taraftan arkaya ittiler, kardan kurtarmak için... Biraz oynar gibi oldu araba ama yok, daha fazla oynamıyor:

— Araç lazım kurtarmak için, dedi Çatlı elini beline koyarken. Soğuk hepsini etkilemişti. Çaresiz yeniden arabaya bindiler.

— Renolar bayağı iyi ısıtıyor, dedi Oral. Kimse karşılık vermedi. Çatlı lafı değiştirdi:

Fee böyle oturacak mıyız akşama kadar?

— Ne yapalım? Bir bildiğin mi var ya... dedi Oral. Sonra kendi sorduğuna kendi cevap verdi:

— Benen iyisi bir araba bulayım.

— Nereden bulacaksın?

Çatlı'nın sorusuna yanıt vermedi önce Oral. Sonra dolaylı yanıtladı:

— Ben Bolu'ya ineyim. Bizim çocuklardan bir şey uydururuz. Yavru arabadan inme, kal!

Arkasına bile bakmadan, yolun kenarından yürümeye başladı. Oral gideli on dakika bile olmamıştı ki, zincirli bir minibüsün kendilerine doğru geldiğini farkettiler.

— Hah Oral geliyor! dedi Şener. İlk farkedenden Çatlı oldu:

— Yok TRT'nin arabası, bak yan tarafta kameraman çekim yapıyor.

Minibüs doğruca kara saplanmış arabalarını çekmeye geliyordu. Kısa bir tereddüt geçirdiler. M. Ali'nin telaşlı halini gören Çatlı uyardı:

— Sakin ol, kıpırdanıp durma. Bir şey olmaz. Hem kafanda peruk var.

Minibüs arabanın başına kadar geldi. Kameraman iki üç dakika kadar çektikten sonra "geçmiş olsun" deyip ayrıldı. Hepsi de derin bir "Oh" çektiler. Şener gülmeye başladı yine:

— Bilseler arabada ne olduğunu...

— Gece televizyona çıkacağız, dedi Çatlı da. M. Ali hem arkada hem sol tarafta olduğundan rahattı. Televizyon çekmiş olamazdı herhalde.

Oral'ın gelişi bir saati bulmuştu. Çatlı ile Şener'i bıraktılar arabanın başına. Oral'ın Bolu'dan getirdiği çocuk, M. Ali'yi tanımadı. Onlar da bir şey söylemediler. Gelen çocuk yol boyunca Bolu'daki gelişmeleri anlattı. Ülkücü hareket giderek geliştirmiş. Ayrılırken, "Şu Mehmet Ali Ağca'nın kaçıışı efsane gibi anlatılıyor burada. Haberleşirseniz selam edin benden" demez mi? M. Ali gülümsedi sadece bu sözlere. Oral ise hiç sesini çıkarmadı.

Ankara'ya girişte çiftlik kavşağından sağa saptılar. Çiftlikten geçip doğruca Bahçelievler'e, Mehmet Kurşun'un evine geldiler. Mehmet evdeydi. Geç kalmalarından tedirginlik duyduğunu anlattı.

Ankara'da kaldıkları bir hafta boyunca Ağca yine hiç dışarı çıkmadı. Oral iki kez MHP Genel Merkezi'ne uğradı ama hiçbir şey anlatmadı bu konuda. İhsan Bayram ve Hasan Murat Pala isimli ülkücüler de iki kez ziyarete geldiler. M. Ali'nin Papa konusunda yaptığı açıklama onları çok memnun etmişti. Bunu açık açık söyleyip M. Ali'yi kutlamalarına Oral gerçekten bozuldu, ama bunu açıkca ne söyledi ne de bozulduğunu belli etti.

17 Şubat'tı. Oral o gün öğleden sonra geldiğinde yola çıkılacağını söyledi:

— Hamit'i bulup konuştum, dedi. M. Ali bir şey anlamamıştı:

— Hangi Hamit?

— Bunu Hamit'e söyleyeceğim ona göre. Hangi Hamit ha? Ulan Malatya'da hoca Hamit vardı ya. Hamit Gökenç.

— Aaa, bizim Hamit Hoca. İlkokul öğretmeni... Nerede şimdi o?

— Nevşehir'de. Pasaport işini halledecek. Bugün akşam burada olacak. Yarın birlikte gideceğiz Nevşehir'e.

Gerçekten aynı akşam Hamit Hoca geldi. Uzun uzun konuştular gece boyunca. Mehmet Kurşun sadece kuş sütünün eksik olduğu bir masa donatmıştı. Oral'la birlikte Hamit Hoca da uzun süredir Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığı'nca aynı eylemler yüzünden arıyorlardı. Hamit Hoca bunu hatırlattı bir ara Oral'a:

— Hiç sıkıştırdılar mı seni? diye sordu.

Oral rakısından bir yudum aldıktan sonra güldü:

— Yok be, hikâyeden arama. Elazığ olduğu gibi bizim, oradan bir iş çıkmaz.

Az sonra da pasaport meselesine girdiler. Hamit Hoca kendi adına alacağı pasaport için M. Ali'nin resmini koyacaktı. Emniyet'te işleri çözmüştü.

— İsteyene alabiliriz pasaport. Aklınızda olsun, dedi Gökenç. Durdu M. Ali'ye baktı. Gece boyunca süs'pus öylece oturmuştu:

— Nereye çıkacaksınız? Yani pasaportu alınca... Belli mi gideceğiniz yer?

M. Ali, Oral Çelik'e baktı. Oral yanıtladı soruyu:

— Belli değil. Benim de çıkmam gerekiyor aslında... Hele bir pasaportu alalım da ondan sonra karar veririz. Kapılar bizde nasılsa ama askerin sağı solu belli olmaz. M. Ali'nin davası da yakında sonuçlanacak.

— Sence ne olur?

— Bu kaçış olayından sonra gıyabında idam alır Yavru, derken M. Ali ile gözgöze geldi Oral.

Gecenin ilerlemiş saatlerinde yattılar. Az bir uykuya rağmen sabah erken kalktılar. Hamit Hoca ve Oral'la birlikte Mehmet Kurşun da Nevşehir'e gitti. Burada durum ne kadar iyi olursa olsun, küçük yer. Tehlikeli tabii ki... Pasaportu ertesi gün verdiler. Üstelik 5 Şubat 1979 tarihli. Hamit Hoca ve Mehmet Kurşun ertesi sabah erkenden Ankara'ya döndüler. Oral kendi pasaport işleri için kalmıştı. Ağca bütün gün, uzun uzun yeni pasaportunu inceledi. Hatta gece boyunca ezberlemeye çalıştı pasaporttaki bilgileri. Yeni bir ismi, yeni bir doğum tarihi, yeni anne ve baba adı ve doğum yeri olmuştu. Artık adı Hamit Gökenç'ti. Zaten peruğu ona, o da peruğa alışmaya başlamıştı. Böylece yeniliklere bir de yeni yüz katılmış sayılabilirdi.

Ertesi gün Mehmet Kurşun M. Ali'yi bu kez Hasan Murat Pala'nın evine götürdü. Oral ise ancak üç gün sonra gelebildi. Gelindiğinde, M. Ali'nin gideceği yeri de belirlemişti: İran..

Yeni İran

— Yavru hadi hacı oluyorsun?

M. Ali gideceği yerin S. Arabistan olduğunu düşündü önce ama ne ilgisi vardı. Oral'ın sözlerine karşılık verecekti, caydı bundan. Oral devam etti:

— Sakalları bırakırsın, beyaz bir ehram çektin mi oooh, müthiş yakışır sana. Eline de bir tesbih, kafana peruk yerine takke...

Oral'ın sözlerine hepsi birlikte güldüler. Az sonra durum anlaşıldı. Gidilecek yer İran'dı ama bunun hacılıkla ne ilgisi vardı? Peki niye İran? Oral gece yemekten sonra yanıtladı kafasındaki soruları:

— Abuzer Uğurlu'yu aradım bulamadım. Bekir Abi vardı onunla konuştum.

"Bekir Abi kim ola"? manasında bakınca karşılık verdi Oral Çelik:

— Bekir Çelenk canım. Onunla konuştum. Avrupa çıkışı tehlikeli dediler. Abuzer'le konuşmuşlar. En iyisi şimdilik İran. Bir süre, durum düzelinceye kadar orada kalacaksın.

— Ben dil bilmem, yol bilmem, İran'da tek başıma ne yaparım? diye itiraz etti M. Ali.

— Saçmalama Yavru! Eline bavulu verip bırakmıyoruz ki seni. Bizim ülkücülerin çoğu İran'da. Onlara haber verilecek, sana adres verilecek. Ayrıca Abuzer'lerin yakın adamları orada. Paraya sıkışınca onlardan alacaksın. Otel masraflarını da onlar karşılayacak. Korkma, hiç yabancılık çekmeyeceksin.

İran... İlk kez yurtdışına çıkacak olan Ağca, gideceği ülkenin seçiminden hoşnut olmamıştı aslında. Oral, M. Ali'nin suskunluğundan anladı bunu:

— Yavru merak etme diyorum. İran şimdi çok karışık, en rahat orası senin için. Üstelik geçici bir durum. En çok en çok, taş çatlasa iki ay oradasın. Üstelik burada, böyle yaşamandan çok iyi. Bak gidine çok beğeneceksin.

M. Ali düşünceli, öylece bakakaldı. Onun suskunluğunu yine Oral bozdu:

— Oğlum Hamit. Hamit be. Hamit Gökenç Bey. Ulan Hamit diyoruz yavru!

M. Ali bu bağırıtı üzerine, daldığı hayallerden uyanıp, kafasını kaldırarak boş boş baktı Oral'a. Oral gülererek konuştu:

— Oğlum senin adın Hamit değil mi? Pasaportunda ne yazıyor? Aliş artık.

Oral'ın sözlerine M. Ali de güldü bu kez. O kadar da çalışmıştı yeni ismine oysa. Hamit adına alışması çok zordu besbelli. Önünde üç gün vardı yola çıkmak için. Hangi yoldan gideceğini iki gün sonra öğrendi. Çıkış Ağrı'dan olacaktı. Yanında yeterli para olmasına karşılık o gün öğleden sonra, yine Bekir Çelenk'in talimatı ile İnci Baba'dan alınan paracebindeydi. Oral akşama doğru 5 bin Mark ile 2 bin dolar getirdi. Ankara'dan Erzurum'a geldiğinde yakından tanıdığı ülkücü arkadaşı, uzun süredir sınırda insan ticareti yapan Timur Selçuk ile ismin bilmediği bir kişi karşıladı M. Ali'yi. Hiç beklemeden Ağrı'ya geçtiler. Timur her şeyi çoktan ayarlamıştı bile. Tabii her işin bir yolu, bir raconu var. Kimle, nasıl ilişki ku-

racasını çok iyi biliyordu deyyus. Gece geldiğinde geçişin Ağrı Dağı civarından olacağını, sabahleyin Doğu Beyazıt'a hareket edileceğini, geçiş için rehberlik edecek kişiye ise bin Mark ödeneceğini söyledi Timur. Bin Mark hiçbir şey değil.

—Güvenilir adam mıdır? diye sordu M. Ali. Timur "bune biçim soru?" dercesine kafasını salladı sadece.

Sabahleyin erkenden kalkıp yola çıktılar. İlk kez gördüğü Doğu Beyazıt'ı geçtiler. Ağrı Dağı muhteşemdi. Dümdüz bir arazinin ortasında kule gibi dikilmiş, başı göğe uzanmış bir dağ. Tepesi gözükmüyor bulutlardan... Az sonra bir köyün içine girip durdular. Kasketli, poturlu bir köylü, karşı kahveden seyirterek geldi:

—Hoş gelmişsiniz ağalar.

—İran'a geçecek delikanlı bu! dedi Timur, M. Ali'yi işaret ederek. Buyur paranı da...

—Az müsaade ağalar, ben bi koşu gidip geliverem. Hemen çıkah yola. Nime lazım, yolcu yolunda gerek demişler...

Koşturarak giden köylünün ardından baktılar bir süre.

—Hayırlısı bakalım. Benim gözüm pek tutmadı bu herifi, dedi M. Ali. Timur itiraz etti:

—Buralarda tek adamdır. Sınırı geçirmedeği adam yoktur. Hiçbir vukuatı da olmamıştır.

Elinde bir papak, koca bir çizme, yine koşturarak geldi köylü. Saçları, ama özellikle sakalları neredeyse göğsüne inmek üzere olan M. Ali'ye uzattı papakla çizmeyi:

—Tak bunu kafana! Şunları da gey bakalım ayaklarına!

Timur'la vedalaştıktan sonra yayan çıktılar yola. Kar diz boyu... Ağrı Dağı'na ulaştıktan sonra çevresini dolaştılar. İkinci kez aynı turu atarken yorgunluk ve soğğun verdiği yılgınlık, M. Ali'ye çoktan bu adamın peşinde dolaşmanın pişmanlığını getirmişti bile. Bin Mark parayı peşinen vermek hata değil miydi? Şeytan diyor çek vur herifi, al paranı dön geri.

—Aha şurdan, diye bağırın köylünün sesiyle uzaklaştı düşüncelerinden. Ardından hızlandı M. Ali. Dik sayılacak bir yerden

çıkmağa başladılar. Onca dikliğe ve kara rağmen tavşan gibi sekiyor namussuz. Az ilerde, tam tık nefes olmuştu ki durdular. Yakındaki bir kayanın üzerine oturdular. Köylü bir sigara sardı, göğsünden çıkardığı tabakadan. Dikkatle kendisini süzmeye başladı.

— Hani bi gazatacıyı vuran vadi. O da kaçmış mapustan, değil mi?

Vay namussuz. Bu kılığa, bunca saça ve sakala rağmen tanımıştı pezevenk. Kendisini tanıdığını ima etmek isteyen köylünün sözlerine sadece başını sallamakla yetindi. Konuyu dallandırıp budaklandırmamak için lafı değiştirmeyi tercih etti:

— Yolumuz çok mu daha?

Kasketini çıkarıp, seyrekleşmiş saçlarını kaşdı köylü:

— Yoh ahacık şurada sınır.

Konuşmaları uzun sürmedi, yeniden yola çıktılar. Büyücek bir kayanın yanından geçmişlerdi ki gösterdiği yer hemen karşıdaydı, beklenmedik bir şey oldu.

— Heey, durun bakalım!

Üzerlerine çevrili üç silahı ve askerleri görünce kanı donmuştu M. Ali'nin. Ulan bu köylünün tezgâhı ise... Çaresiz durdular. Köylü hemen ileri atıldı:

— Merhabayın abiler. Gidek işte, ekmek parasıdır bubam.

— Neree gidekmiş? dedi erlerden biri. Köylü hiç korkusuzca iyice yanlarına kadar sokuldu. M. Ali de ondan bulduğu cesaretle yaklaştı biraz daha askerlere. Köylü ağlamaya başladı birden. Ama nasıl ağlama, değme artistlere taş çıkartırcasına:

— Etmen iki gözüm. Çocuklar ekmek ister. İki iş çevrip döncez.

— Bu yanındaki kim?

— Bizim köydendir gurban. Ayak alışsın diye götürüyom onu da. Bırakın gidek. Onca yolu bi daha nasıl dönek?

Çevik bir hareketle elini poturunun cebine attı. İçinden çıkardığı mendilini açıp üç bin lira uzattı askerlere. Askerler hiç ses çıkarmadan aldılar parayı. Birisi tersledi:

— Hepsi bu mu dayı?

Köylü yine ağlamaklı bir suratla, neredeyse inledi:

— Etmeyin, gurbanık size ağalar. Vallah bokunuzu yiyem, yoktur başka. Gazandığımızın hemini size mi vererek?

Ayrıldıklarında hâlâ inanamıyordu saldıklarına.

İran sınırı çoktan gözükmüştü yol gösterene göre. Eliyle işaret etti köylü:

— Aha şurası İran.

M. Ali çok şaşırdı. Sınır dediğin teller olur, askerler olur. Bina falan olur. Ne bizden ne İranlılardan bekleyen mekleyen yok. Bomboş bir arazi. Ne sınır var ne de başka bir şey. Ulan köylü kandırmasın. Şüpheyle sordu:

— Ayrılmayacağız değil mi. beraber gideceğiz.

Köylü küçümser bakışlarla süzdü M. Ali'yi:

— Ağam ettiğin lafa bak. Ağamı dagin ortasında bırakır da gidermiyik?

Birlikte yürümeye devam ettiler aralıksız. Hep dağ taş... Bir saat kadar olmuştu ki içini rahatlatan bir köye, son derece yoksul bir köye, ama Farsça konuşulan bir köye ulaştılar. Gerçekten İran'da idiler. Eşlik eden köylü neredeyse İran'lılardan iyi Farsça konuşuyordu.

— Ağam şansımız vardır, tomoğil çıkıyor şimdi şehre.

Mako'ya varmaları yarım saati ya buldu ya bulmadı. Şoförle bir şeyler konuştu köylü. Ana caddelerden geçip bir ara sokağa girdiler:

— Aha otel budur. Ağam sen inersin burda.

M. Ali telaşlandı:

— Yok sen de in. Telefon edeceğiz Tahran'a. Bir de otelle sen konuş. Ben nece konuşacağım?

Köylü az bir tereddüitten sonra, gülerek kabul etti. Arabadan birlikte indiler. Han bozması sözde otele doğru ilerlerken ciddi bir suratla söylendi:

— Ağam yüz margını daha alırım ha bilesin.

M. Ali onayladı bu isteği. Otelin girişinde verdi parayı. Önce oda, ardından telefon işini çözdüler. Aradığını bulmuştu. Yarın Akşam Tebriz'de Hotel Asya'nın lobisinde buluşacaklardı. İçti iyiden iyiye rahatladı M. Ali'nin. Köylüye bozdurmak için bin dolar uzattığında, gözleri kaldı parada. Üstelik diğer paraları da görmüştü. Ses çıkarmadan bin dolar karşılığı Tümen saydı. Belli ki parayı verirken kandırıyordu ama ne yapalım, el mahkûm. El bile sıkışmadan ayrıldılar. Bin dolar karşılığı aldığı Tümen'e sadece ikiyüz dolara karşılık geldiğini sabahleyin garajda öğrendi.

Tebriz'e akşam olmadan, hatta Hotel Asya'ya zamanından önce vardı. Kendisini bekleyen iki kişiyi buldu Otelde. Bekir Çelenk'in adamlarıymış ikisi de. Hakkında çoktan istihbarat gitmiş. Müthiş saygıyla karşıladılar. Ertesi gün iyiden iyiye yakınlaştılar. Silah getirip, eroin götürüyorlardı. Bunun bir tehlikesi var mıydı? Gülerek yanıtladı esmer uzun boylu olanı:

— İran hükümetinin haberi var. Onlara silah getiriyoruz. İran'da hiç bir tehlike yok.

— Ya Türkiye'de?

— Hem var hem yok. Belli bir yolumuz var. O yolu değiştirmezsek hiçbir riski yok. Araya yamuk yapan biri girerse fazla yaşamaz. Biz halletmezsek kendi arkadaşları halleder.

Tahran'a birlikte çıkmadan önce İran'daki durumu konuştular uzun uzun. En garibine giden kısa boylu, hafif çekik gözlü olanın anlattıkları oldu:

— Fıhuş eskisinden daha yaygın. Tahran'ın kuzeyinde bizim İskende'un'daki Soğukoluk gibi, hatta ondan iki üç kat büyük bir yer vardı. Üçbini aşkın karı çalışıyordu orada. Humeyni gelince kapandı burası. Karılar Tahran'a yayıldı. Şimdi her mahallede iki üç büro açtılar. Sana gösteririz orayı. Beğendiğin karıyı alıp gidiyorsun büroya. Ne kadar istiyorsan, bi saat, beş saat, 10 gün. Hemen bir imanın nikâhı. Götür karıyı istediğini yap. İş bitince "boş ol" dedin mi bitiyor. Kitabına uydurdular. Şimdi hem orospular memnun, hem

herifler. İstesen böyle günde iki üç karıyla evlenirsin. Amma içki yoktur! Vardır da, bulmak zor.

Birlikte kahkaha attılar. Ulan ne biçim iş bu be. İslamiyeti rezil etmişler... Yolda uzun boylu olanı her şeye rağmen Humeyni'nin çok akıllı biri olduğunu, Şah Rıza'yı yıkmak için komünistlerle kolkola girdiğini, hemen ardından yüzbin komünisti kestiğini anlattı:

— Gomonistlerle başta birlik olmasaydı Şahı yıkamazdı. Dan galak gomonistler, Humeyni'yi adamdan saymadılar. Sonra analarının a..nı gördüler.

Tahran'a kadar yolun nasıl geçtiğini anlamadı M. Ali. İki kez durduruldular yolda. Üstelik selam verip bıraktılar. Tahran'da nihayet doğru dürüst sayılabilecek, önce Kristal Otel'e, ardından Hotel Tarsi'ye yerleşti. Tahran'da çok sayıda ülkücü arkadaşı ile karşılaşması, İran tercihinin doğru olduğunu ortaya koyuyordu. Ancak Körfez Savaşı nedeniyle durum çok karışıktı. Hele sokakta asılmış insanların sergilenmesi tüylerini ürpertiyordu. Ancak asılanların solcu olduğunu öğrenince, bundan memnun olur hale gelmişti.

Büyük Oyun

Telefonda iyiden iyiye hiddetliydi. Sesinin yükselmesine engel olamıyordu:

— Ben anlamam. Gerekirse kendi başıma dönerim. Böyle boktan bir yerde, öyle uyuşuk uyuşuk oturmak istemiyorum. Neredeyse üç ay oluyor. Sen bunları mutlaka Oral'lara ilet. Ne yapıp etsinler, beni buradan alsınlar. Oral'da vardı ama yine de tedbir olarak kaldığı Hotel Tarsi'nin numarasını verdi ve aramalarını istedi. Mutlaka ararlardı. Bu nedenle tüm gün otelden çıkmamaya kararlıydı. Telefon ancak gece yarısı geldi:

— Yavru gene dellenmişin?

— Dellenmesi falan yok. Beni buradan alın! Daha fazla kalmak istemiyorum.

— Yavru yine saçmalıyorsun. Ulan hakkında idam kararı çıkmak üzere. Gördükleri yerde vururlar namussuzum. Bak ardından kaç kişiyi aldılar içeri, biliyorsun. Biraz daha bekle...

— Ben burada eli kolu bağlı, uyuşuk uyuşuk oturmak istemiyorum. Gerekirse kendi başıma girerim Türkiye'ye.

Uzunca bir sessizlik oldu telefonda. Ağca ses kesildiğini sandı:

— Alo, alo... Alooooo.

— Bağırma ulan! Duyuyorum buradayım. Bak şimdi, beni iyi dinle! Ben de çıkacağım yurtdışına. İşleri halledinceye kadar biraz daha sabret. Çok değil bir hafta içinde seni otelden arayacaklar.

M. Ali hiç karşılık vermeyince devam etti Oral Çelik:

— Tamam değil mi? Başka bir şeye ihtiyacın var mı?

— Yok, dedi sinirli sinirli. Bu işi bir an evvel halledin, demeyi de ihmal etmedi.

Haklıydı işte. Onu İran gibi bir pisliğin içine atıp, unutmuşlardı. Ses çıkarmasa ömrü billah arayan olmazdı, bunu iyi biliyordu. İran tam bir keşmekeş, gerçekten pislik yuvası. Burada kimi eski solcu ya da ülkücü iken dinci olmuş Türkleri ya da ülkücülüğü sürdüren arkadaşlarını zaman zaman görüyordu. Onlar da hiç memnun değillerdi İran'dan. Kimisini Irak cephesine sürmüştü Humeyni. Hatta kendi ülkelerindeki savaştan kaçan Afganlılar, şimdi zorla Irak cephesinde savaştırılıyordu. Bugüne dek onbeş Türk'ün savaşta öldüğünü anlatmışlardı. Ya aynı şey kendi başına gelse...

Hele o mahalle arasındaki evlendirme büroları. Gelirken yolda Çelenk'in adamları anlatmıştı ya. Sadece Tahran'ın içinde üç değil beş altı bin fahişe çalışıyormuş. Humeyni gelince çoğu kaçmış. Geriye kalanlar da Humeyni'nin emriyle saldırıya uğramış, dövülüp buradan sürülmüşler. Evleri ateşe verilmiş, eşyaları yakılmış. Şimdi aynı fahişeler, Tahran içinde fink atıyorlar. Burada "Ahlak Kurumu" diye bir kurum var. Tahran'da dört mahallede yeni evlenme daireleri açmışlar. Yatacağın fahişeyle gidip evleniyorsun, ister bir saatliğine istersen üç... İşin bitince boşanıyorsun. Bu İslami oluyormuş. Böyle soytarılık nerede görülmüş? Anlattıklarını, görünceye kadar inanmamıştım oysa..

Humeyni'nin ve adamlarının açıklamaları her gün radyo ve televizyondan yayınlanıyor. Gülmek mi ağlamak mı gerekli? İslamiyet adına yapmadıkları rezillik kalmıyor, böyle Müslümanlık olur mu? Onlar göre müzik ruhu bozarmış. Kadınlar denize giremezmiş. Aptallar en güzel plajları kapatmışlar bu yüzden. On-

binlerce işsiz güçsüz, dilenci dolu ortalık. Televizyon tam bir cami! Sinema, tiyatro neredeyse yok. Çocukça komik şeyler oynuyor sadece... Düğünlerde bile müzik, kaset çalmak yasak. Ahlak Kurumu'nun açıklamasına göre, lokanta ve pastanelerde, okullarda kız erkek birlikte oturmak yasaklandı. Geçenlerde de plak, kaset ve video satıcılarına, işlerini bırakıp başka iş bulmaları söylendi. Hele ki önceki gün, Humeyni radyodan aynen şunları söyledi, gazeteler de ertesi gün yazdı:

"Kadınla erkeğin birlikte girdiği plajlar, sinsi düşmanlarımızın bir icadıdır. Düşmanlarımız, gençlerimizin iyiliğini değil, bozulmasını, pisliğe bulaşmasını istiyorlar. Gençler sinemaya gide gide alışırlar ve doğru yoldan saparlar. Müzik de belli etmeden adamı baştan çıkarır, insanın beynini uyuşturur. Plajlar, kızlar ve delikanlılar birlikte denize girsinler ve canlarının istediklerini yap-sınlar diye icat edilmiştir. Amaç, gelecek nesilleri baştan çıkarmaktır. Bir genç bir ay plajda gezinsin aklını fikrini ziyan eder... Müzikle afyon arasında da bir fark yoktur. Afyon hisleri köreltir, müzik de öyle. Silin atın müziği kafanızdan, bertaraf edin!.."

Deli bu insanlar. her gün sokaklarda insanların durup durup "Allah—u eksen" diye bağırdıklarını görürsünüz. Ya sokakta, neredeyse hepsi ya niyet satıcısı ya da dilenci... Güneş doğarken, batarken ya da aya bakarken kendilerine Humeyni'nin görüldüğünü ileri sürüp tekbir getirmeye başlarlar. Sana da gösterirler hemen: "Bak gördün mü?" diye. Mecbursunuz "he gördüm" demeye, aksi takdirde başına her şey gelebilir. Olmaz olsun böyle İslam! Şii'lik başka şey demek ki bunlar İslamı saptırmışlar. Allah belalarını versin. Aman ne yapıp etmeli, buradan gitmeli. Bakalım Oral ne yapacak? Namuzsuzum bir haftaya haber gelmezse kendi başıma giderim. Daha fazla tahammül edemem bu manyaklar ülkesine...

Oral telefon ettiğinde sabrı tükenmişti. Aradan tam 12 gün geçmiş. Bir tek sefer aramadılar bu sürede. Telefonda neredeyse haykırıyordu ama Oral'ın sözleri üzerine çarçabuk yatıştı:

— Yavru büyük bir iş var. Birkaç gün daha sabret, sınırdan alacağız seni. Bugün ne günlerden? Çarşamba. Hah, cuma ya da cu-

martesi günü Bekir Çelenk'in adamları seni otelden almaya gelecekler.

— Ne işi? diye sordu M. Ali. İçin için seviniyordu. Oral yanıtlamadı:

— Boşver şimdi, gelince anlatırım, demekle yetindi. M. Ali tatmin olmak gereksinimi duyuyordu, üsteledi:

— Türkiye'de mi?

— Hayır, dedi sadece Oral, ama bil ki çok büyük iş.

— Çatlı ne yapıyor?

— İtalya'da! O iş için gitti sanıyorum. Oradan Amerika'ya geçecek!

— Ooo, işi büyütmüş. Arkadaşlar nasıl? Yaramaz bir durum var mı?

— Yok herkes iyi! Sen kendine dikkat et sadece.

Daha kaç gün vardı ama sevinçle odasına çıktı, acelesi varmış gibi toplanmaya başlamıştı. Bir göz isterken Allah vermişti iki göz. Bu manyaklar memleketinden kurtuluyordu ya o bile yeter. Üstelik yeni iş he, hem de Türkiye'de değil. Vay anasına, ne olabilir ki? Çatlı da Amerika'ya gidecek ha?

Cuma gününü iple çekti. Cumartesi de gelen olmadı. Son umut diye baktığı pazar günü geldi iki kişi. Birisini tanıyordu. İki kez otele para getirmişti kendisi için. Çoktan hazır ettiği çantasını odadan kaptığı gibi bir çırpıda indi aşağıya. Henüz mayıs ayının başlangıcı olmasına rağmen müthiş sıcak bastırmıştı Tahrân'a... Hani gavurun bilmemnesi gibi yanıyor derler ya, aynen öyle. Önce Tebriz, oradan Mako... Daha önce geçtikleri köyden yeniden geçtiler. Bindikleri koca tır yolları rahatlıkla yutuyordu. Kimse de durun falan demedi yol boyunca. Türkiye sınırına yaklaştıklarında adının Mehmet olduğunu söyleyen iri kıyım bıyıklısı cebinden çıkardığı pasaportu uzattı M. Ali'ye:

— Al, bu senin pasaportun. Sormazlar ama sorarlarsa "Türkiye'deki akrabalarım gidiyorum" dersin.

Oysa başka bir pasaportu vardı. Mesele yapmayıp merakla pasaportu açtı. Şimdi de Afganlı Muhammed olmuştu. İçinde kendi

fotoğrafını görünce iyice şaşırdı. Nereden bulmuşlardı? Teşkilat dediğin böyle olmalı namussuzum, tam dört dörtlük herifler. Diğer sayfaları anlamsızca karıştırdı ama hiçbir şey sormadı. Sınırdan çok rahat geçtiler. Kapıdakilerin hemen hepsinin bir tek selam vermedikleri kaldı Çelenk'in adamlarına. Ağrı'da ise Timur Selçuk, Doğu Beyazıt'ta karşıladı M. Ali'yi. Ağrı'da pazar yerinin karşısındaki tek katlı tuhaf dükkânların önünde indiler. Timur'la ancak küf kokan dükkânının içinde sarıldılar birbirlerine. Hemen cebindeki gazeteyi çıkarıp gösterdi Timur. Güzel bir haber olduğu kesindi. Manşette kendi resmi ve altında kocaman "idam" yazısı. Yüzü bembeyaz olmuştu. Bildiği daha doğrusu beklediği bir şeydi bu ama, dile kolay. Timur da acelesi varmış gibi nedense dayamıştı gazeteyi burnuna. Haberi yarısına kadar okuduktan sonra vazgeçip katlayarak cebine yerleştirdi gazeteyi. Kısa bir süre suskunluk oldu. Neden sonra gülerek baktı Timur'a.

Sonra uzun uzun anlattı İran'ı. Timur fazla ilgili değildi M. Ali'yi dinlerken ama bunu belli etmedi. Ara sıra ağzını büzerek, kimi zaman kaşlarını kaldırarak şaşırdığını gösteriyordu. Neden sonra Timur asıl konuyu açtı:

— Oral Ankara'da. Ben de bilmiyorum ama mühim bir iş varmış seni bekliyorlar.

— Biliyorum, dedi. Geldiğimi bir haber versek. Telefon edebilir miyiz bir yerlerden?

— Haberleri var geldiğinden. Bu akşam yola çıkmanı istediler. Seni bir arkadaş götürecekt.

Ankara'ya ulaştığında yorgunluktan ölüyordu. Kim bilir kaç bin kilometre yol katetmişti. Doğruca Bahçelievler'e... Evde yalnız Oral değil Abdullah Çatlı da vardı. Ne çabuk dönmüştü Amerika'dan... Görüşmeyeli ne kadar olmuştu? ona yıllar gibi gelmişti bu ayrılık. Müthiş bir ilgiyle, olağan sayılmayacak bir muhabbetle karşıladılar. 45 yaşlarında, dudaklarının üstü kalemle çizmiş gibi duran bıyıklı, gözlerinin altı torbalanmış kişiyi tanımıyordu. Parlak İngiliz kumaşından elbisesi, lacivert elbisenin içinde eflatun gömleği ve lacivert üzerine mavi çizgili ipek kravatı ile gözalan yabancıyı "Metin

Abi" diye tanıştırdılar. Yakasındaki Galatasaray rozetinin okulla mı yoksa spor kulübü ile mi ilgili olduğunu sormadı. Ancak gece öğrendi "Metin Abi'nin" MİT görevlisi olduğunu. Şahin Tolunoğlu'nun yakın arkadaşlarından biriydi.

Gece yemek için dışarıya çıkma fikri pek parlak görülme de çok uzun olmayan bir tartışmadan sonra kabul edildi. Çatlı, Oral ve Metin Abi'siyle birlikte çıktıklarında, MİT'çi içlerini rahatlatmıştı:

— Her şeyi bu kadar büyütme. Gittiğimiz yer bizim sayılır. Üstelik yanınızda ben varım, Çatlı var!

Oral ve Çatlı'nın bu adama karşı davranışlarının garipliği çok açıktı. Âdeta ağzının içine bakıyorlar, daha önce hiç tanışmadığı derecede önem verdiklerini belirtiyorlardı. Yemekte fazla bir şey konuşmadılar. Ne Çatlı'nın italya ve ABD seyahatinden, ne İpekçi Olayı'ndan ne kaçış meselesinden... Sadece Metin Abi'si biraz İran'dan söz açıp, oradaki durumu sordu. Ardından söyledikleri ilginçti doğrusu:

— Papa'yı Türkiye'ye gelirse vuracağım demiştin. Papa geldi gitti, dedi gülerken.

Ağca bu konuda çok şeyler söylemek istiyordu ama, Oral'ın olduğu masada rahat konuşamaz ki. Üstelik konuşmaya mecali yok hatta adını söyleyecek hali yok dense yeridir. O da bir şey demedi zaten. Sadece, gülerken başını sallamakla yetindi. Çatlı üsteledi:

— Memed Ali bir şeyi yapacam dedi mi yapar. Bizim ona güvenimiz tam, dedi. Şaka mı yapıyordu Çatlı, yoksa ciddi miydi? Gözlerini kaldırıp süzdü Çatlı'yı... Bir anlam çıkaramadı arkadaşlarından...

Yemeğin sonlarına doğru biraz açıldı M. Ali. İran'daki rezillikleri anlattıktan sonra iyice coşmuştu. Suskun Ağca'nın yerinde, şimdi bülbül gibi şakıyan birisi oturuyor gibiydi:

— İslamı, dünyayı kurtaracak olan İsa'dır. İsa şimdi aramızda, dünyada yani. Hem de Müslüman olarak. Hazreti Muhammed de, ama o bir Hıristiyan ülkesinde. Yakında ortaya çıkacaklar. İslamı rezil edenlerden bir bir hesap soracak, tüm dünyayı peşine takacak.

Ağca'nın sözlerine kimse gülmedi ama birara birbirleriyle bakıştılar. Kimse ses çıkarmadı. Ağca sözlerinin inandırıcı karşılanmadığının farkına varınca devam etti:

— İnsanların tekrar dünyaya geldiklerini biliyoruz değil mi? İsa'nın bir İslam ülkesinde, bir Müslüman olarak yeniden dünyaya geleceği Kuran-ı Kerim'de de yazılı, İncil'de de... Ve şu an yeniden Dünya'da. Yakında yaptığı işlerle ortaya çıkacak. Tüm dünya tanıyacak onu.

— Olabilir, dedi Oral. Böylece konu kapanmış oldu. Lokanta çıkışında MetinAbi ayrıldı. Çatlı, Oral ve M. Ali birlikte eve geldiler.

— Yavru bir çay ko, diye seslendi Oral. Çatlı buna fırsat vermedi:

— Oğlan yorgun yahu, ben koyarım.

Üstlerini değiştirip salonda buluştuklarında M. Ali'nin kafasını kurcalamaya devam ediyordu "yeni iş". Çatlı ile Oral da M. Ali'nin merakının ayrımındaydılar. Çatlı ile Oral bakıştıktan sonra söz Çatlı'ya kaldı:

— Memed Ali iş gerçekten büyük iş. Nasıl söyleyelim? Ortalık birbirine girecek. Tüm dünya bunu konuşacak.

Yalana ne gerek, o sırada M. Ali'nin aklından Bülent Ecevit geçti ama hiç ses çıkarmadan dinlemeyi seçti:

— Papa vurulacak.

Müthiş bir sessizlik! İkisi birden M. Ali'yi süzüyorlardı. Papa mı, ne ilgisi var? Kafası allak bullaktı. MİT'çi Metin de biliyor, ağzını aradı demek ki yemekte.. Ne denir buna? Pat diye söyledi işte Çatlı. Hiç ses çıkarmamayı yeğledi. Oral aldı bu kez sözü:

— Daha ortada hiçbir şey yok ama karar alındı. Bu İpekçi'yi falan vurmaya benzemez. En ince ayrıntısına kadar düşünülecek. Daha çok zaman var sanıyorum.

M. Ali, şaşkınlığı geçtikten sonra için için sevinmeye başlamıştı bile. Gerçekten çok büyük işti bu. İşte aklından bile geçmeyen ölçüde büyük iş yine gelip kendisini bulmuştu. Papa ha? Vay

anasına, gerçekten tüm dünya birbirine girecek, herkes onu konuşacak...

— Ne o Memed Ali daldın gittin...

Çatlı'nın sözü üzerine kendine geldi. Öylesine başını salladı sadece. Acaba Papa yeniden Türkiye'ye mi gelecek? Nasıl olacak bu iş? Sonra niye Papa? Kafasını kurcalayan soruları sormadı. Öyle ya, Oral daha ortada bir şey olmadığını söylemedi mi?

Ne yapacağını bilmeden ayağa kalktı. Ellerini cebine sokup bir tur attı salonda. Yeniden oturdu az önce oturduğu koltuğa. Cesaretini toplayıp sordu:

— İyi de, niye Papa?

Oral'la çatlı yine bakıştılar. Oral yanıtladı:

— Kesin bilmiyoruz ama Bekir Çelenk'ler Abuzer'lerle ilgili bir iş. Onlarla da direkt bağlantısı olduğunu sanmıyorum. Seni onlar önerdi. Hapisten çıktıktan sonra bir açıklama yapmıştın ya "Papa'yı vuracağım" diye oradan akıllarına sen gelmişsin.

— Ulan sırf kısmetsin ha, diye lafa karıştı Çatlı. Çatlı'nın takılması üzerine yeniden düşünceye daldı. İşte istediği yere yükseliyordu. Acaba İsa'nın ruhu kendisinde miydi. Olamaz mı? Bal gibi olur.. Üstelik vuracağı herif bal gibi komünist. Hem Hıristiyan, hem komünist ülkeden... Şöyle bir kendini yokladı. Üstelik büyük işler yapmış, kısa sürede yükselmiş ve şimdi daha büyük bir iş ondan evet ondan bekleniyordu. Bundan büyük işaret olur muydu. Milyarlarca insan içinde Papa'yı vurmak niye ondan isteniyordu? Hıristiyan dünyasını birbirine katacak, İslamın bayrağını dikecek olan yine o idi. Fatıma'nın üç sırrı, o saklanan sır gerçekleşecek. Merhem'in dediği olacak. Evet Mesih kesinlikle oydu!

Gerçekten de Ağca'ya verilen görev konusunda ne Çatlı'nın ne de Oral'ın daha fazla bir bilgisi olmadığı hissediliyordu. Abuzer'lerle çok yakın olan Çatlı aracılığı ile M. Ali seçilmişti ama başka hiçbir şey bilmiyordu. Ne parti ile ne de dernekle bir ilgisi vardı işin. Ama Vatikan'ın patronunun hem de Polonyalı bir Papanın vurulmasına karşı çıkmayacakları açıktı. Zaten düşünmenin fazla bir anlamı da

yoktu. Bu işi ne pahasına olursa olsun gerçekleştirecekti. Onlarla bütün bunların tartışılmasının bir anlamı yok!

İnsan eve kitlenince ya da rahat rahat çıkıp gezemeyeceğini bilince zaman çok zor geçiyor. 5 Mayıs sabahını iple çekti. Erken kalkıp sakalının göğsüne doğru uzayan kıllarını kesti, sakallarını biraz olsun düzeltti aynanın karşısında. Oral'ın getirdiği peruğu uzun uzun prova ederek geçirdi kafasına. Bu peruk ilkinden daha iyildi. Üstelik bayağı yakışmıştı. Saat ona gelirken Çatlı bir taksiyle geldi eve. İstikamet İstanbul! Riskli olmasına karşın, gerekli demek ki...

Taksinin sahibi bizimkilerden biriymiş. Fakat bir çeneli herif ki makineli tüfek atışı gibi kelime atıyor sürekli. M. Ali arabaya binerken inanılmaz ilgi ve iltifatlarına rağmen ısınmak kolay olmadı bu şöföre.

Oral şoförün yanına, Çatlı ise arkaya, M. Ali'nin yanına oturdu. Oral belinden çıkardığı silahı arkaya, camın yanındaki beze sardı. Adapazarı'nda polis durdurduğunda epey heyecanlıydı M. Ali. Kimlikler sahte de olsa arkada silah var. Hepsini indirip tek tek aradılar, kimliklere baktılar. Eminim ki o iri yarı polis tanıdı. Bir süre ayakta Çatlı ile de konuştular. Uzun uzun yüzüne baktı arabaya bindikten sonra da. Ayrılırken eğilip:

— Allah yardımcın olsun! demez mi!

Çatlı ile Oral'ın duyduğuna emin olmak için sordu:

— Polis bana ne dedi duyduunuz mu?

Oral beklemedik biçimde patladı:

— Duyduk ulan duyduk. Bir bok olmuş gibi hop oturup hop kalktın. Ne var bunda heyecanlanacak? Herifler senin haline baksa, şüpheleneceği yoksa bile şüphelenir. Akıllı ol, sakın ol biraz!

Hiçbirisi ses çıkarmadı Oral'ın bu çıkışına. Niye böyle abartmıştı? Ya o polis, o niye böyle söylemişti? İstanbul'a varıncaya kadar hiç konuşmadılar. Kendilerini getiren taksi hemen geriye, Ankara'ya döndü. Bakırköy'de şimdiye kadar hiç bilmediği, inanılmaz derecede lüks döşenmiş eve yerleştiler.

Oyun İçinde Oyun

Yılma Durak'ın İstanbul'da kendisini ziyaret etmesi, MİT'ten olduklarını söyleyen kimilerinin Oral ve atlı ile eve gelmeleri kafasını iyice karıştırmıştı. Hâlâ görev konusunda ayrıntılı bir bilgi alamamış olmasına karşın tedirgin değildi. Ayrıntılı bilgiyi taa iki hafta sonra Abuzer Uğurlu'nun bürosunda öğrenecekti. atlı, Oral, Bekir elenk, Yılma Durak, MİT'i Şahin Tolunoğlu ile arkadaşı Mustafa Korkmaz, hepsi bir aradaydı. Bekir elenk ile MİT'i Mustafa Korkmaz'ı ilk kez görüyordu. Abuzer ise daha önce hiç görmediği biçimde ilgi ile karşıladığı gibi, Bekir elenk'e büyük bir alay işle tanıtılması M. Ali'yi müthiş memnun etmişti:

— Bizim Ağca bir tanedir. Ne de olsa hemşerim... Ver işi, gözünü kapat, rahat et. O iş tamam demektir. Değil mi Ağca?

Konu dışında sohbet çok uzun sürmedi. Abuzer eliyle kapıyı işaret edip salondan yandaki odaya çağırdı hepsini. Burası salondan da geniş, büyük bir toplantı masası ve çok şık bir büfeden oluşan eşyaları ile devasa bir odaydı. İçeri girer girmez Abuzer penceredeki jalezileri açtı. Geniş odaya hızla ışık yayıldı. Gözler Abuzer'de idi:

— Evet arkadaşlar. Önce hoşgeldiniz... Biliyorsunuz önümüzde epey büyük bir iş var. Üstelik bir Türk olarak övünebileceğimiz önemli bir iş, duydukları güven nedeniyle bizden istendi...

Duraksadı. yutkunduktan sonra gülümseyerek dinleyenlere baktı bir süre. Sonra devam etti:

— Gerçekten bu böyle... Hiç kimseyi aramadan, doğrudan bizi arayıp konuştular. Bu işi en kralından bizim çözebileceğimize inanıyorlar çünkü. İş büyük ama bizim için o kadar abartılmayacak boyutta. Tam ayrıntıyı bizler de şu an tam bilmiyoruz. Ama konuştuğumuz kadarı ile Vatikan'ın başına ilk kez bir komünist ülkeden Papa atandı ve İtalyan dostlarımız bu adamdan rahatsızlar. Anlattıklarına göre, yönetime gelir gelmez Vatikan'la aralarındaki tüm köprüleri atmış, bağı kesmiş. Hepsini zor durumda bırakmış. Polonya'da... Hani şu Dayanışma Sendikası var ya, başında o kocaman bıyıklı Walesa diye biri var. Onlara elli milyon dolar para aktarılmasına da karşı çıkmış bu herif. Daha bir çok şey var.

— İtalya'daki dostlarımız kim?

Oral'ın bu sorusundan en çok Abdullah Çatlı rahatsızlık duydu. Oral masadakilerin birbirlerinin yüzüne bakışını izledi bu süre. Abuzer gülümseyerek yanıtladı:

— Eveet... Çok doğru ve yerinde bir soru... Şimdi... Aslında uzun bir hikâye bu arkadaşlar. Buradaki dostlarımızın hepsi antikomünist. Amaçları, hedefleri ve tüm çalışmaları komünizmi yeryüzünden silmek. Komünizme başkaldıranlar, dünyanın neresinde olursa olsun milliyetçileri destekleyen insanlar. Kimi bizim gibi örgütlenmişler, kimi Vatikan'ın içinde, kimi partilerde, kimi büyük işadamları, kimi mason localarında yönetimi almış. İtalyan gizli servisinde bile önemli güçleri var. Kendi amaçları doğrultusundakavgaveren,mücadeleedendünyanın en uzak köşesi ile bağlantıları var. Sonra...

— Yani sizlere bizlerden daha yakın insanlar, diye lafa girdi Bekir Çelenk. Abuzer başıyla onayladı Çelenk'in sözlerini ve devam etti:

— Çok doğru. Ve yakında İtalya'da gerçek bir milliyetçi iktidarın yönetime gelmesi için çaba harcıyorlar. Üstelik sulandırılmamış,

ona buna taviz vermeyen, İtalya'da komünizmin kökünü kazıyacak bir iktidar. Doğaldır ki buna Amerika da her türlü desteği, yardımı veriyor. İşte bu yeni papa onların ekonomik güçlerini çökertmek için elinden geleni yapan bir adam. Onun temizlenmesi önlerini açacak. Şu an tek engel bu herif... İşte bu dostlarımız, siz gerçek Türk Milliyetçilerinin katkısını istiyorlar. Onlar için çok zor gelen bu işin, sizler için zor olmayacağını biz de biliyoruz.

— Şeyi düşünün, diye yeniden lafa girdi Bekir Çelenk: Yani İtalya'da milliyetçi bir iktidar demek, önce tüm Akdeniz ülkelerini, giderek Avrupa'yı hatta dünyayı sarsar.

— Teşekkür ederim arkadaşlar, diye toplantıyı noktaladı Abuzer Uğurlu. Herkes ayağa kalkmaya yönelirken ekledi:

— Yeniden görüşeceğiz. Şimdi işin ne zaman, nerede, hangi tarihte yapılacağı belli değil. Mehmed Ali kardeşimizin, Oral'ın durumu burada biraz riskli. Ama arkadaşlarımız durumla yakından ilgileniyorlar, dedi ve yanbaşımda ayakta duran MİT'çi Tolunoğlu ile Korkmaz'ı işaret etti. Onlar da başlarını sallayarak onayladılar. Türkiye'de yapılacak işler varsa onları tamamladıktan sonra hemen çıkartacağız sizi. Durumun tamamen aydınlanmasını bekliyoruz. Gerisi kolay...

Teker teker el sıkıştılar. M. Ali ile Oral Çelik çıktılar kapıdan. Ardlarından Mustafa Korkmaz yetişti:

— Sizi ben bırakayım. Aksi halde riskli olur, dedi.

Kaldıkları evden M. Ali gibi Oral da ayrılmaz olmuştu. Balkona, hatta perdeleri açıkken pencerenin önüne bile çıkmıyorlardı. Kendilerine verilen görev ile ilgili olarak aralarında sadece bir kez konuşmuşlardı. Son derece memnundular memnun olmasına ama, belki işin ne zaman ve nasıl olacağını bilmediklerinden huzursuzlukları da sürüyordu. Üstelik tüm garantilere karşın hâlâ İstanbul'da pikenliyor olmaları rahatsızlıklarını arttırıyordu. Yurtdışına kapağı bir atsalar mutlaka çok rahatlayacaklardı. Özellikle, ölüm cezasına çarptırılan M. Ali'nin yurtdışına çıkması şarttı. İçinde partilerinin de yer aldığı MC Hükümeti'nin varlığı içlerini yeteri kadar rahatlatmıyordu. Tanımı zor bir kamuoyu baskısı vardı bu konuda.

Onları rahatlatan, birkaç hafta sonra Şahin Tolunoğlu ile birlikte gelen Abdullah Çatlı oldu.

M. Ali'nin yurtdışına çıkışı için karar alınmıştı. Ay başında Şahin Tolunoğlu pasaportu getirecekti:

— Türk değil yabancı pasaportun olacak, dedi Tolunoğlu. Çatlı da gidilecek ülkeyi söyledi:

— Bulgaristan'a çıkacaksın. Orada kalman gerekiyor. Bekir Ağabey de gelecek sonra.

— Ya Oral? diye sordu M. Ali. Yurtdışına tek başına çıkmak pek işine gelmiyordu.

— Boşver şimdi Oral'ı, dedi Çatlı. Sen şimdi bir çay demle bakalım.

M. Ali umursamaz havalarda kalkıp mutfağa yollandı. Çaylar içilirken M. Ali kafasını kurcalayan sorularını bir bir sıraladı:

— Niye Bulgaristan? Ne işimiz var komünist yuvasında? Bir yakalansam anında iade ederler pezevenkler. En azından onlar temizler.

Çatlı sert karşılık verdi. M. Ali'nin soruyla karışık itirazına:

— Abuk subuk konuşup durma. Herhalde bizden daha iyi biliyorsun oraları ki böyle konuşuyorsun.

Şahin Tolunoğlu devreye girip bir anda gerginleşen ortamı yumuşattı:

— Kaygılanmakta belki haklısın ama durum öyle değil. Özellikle Bulgaristan'a gitmen gerekiyor. Ortada korkulacak bir durum yok. Bekir beylerin denetiminde gideceğin yer. Belli bir süre ki bu süre henüz belirlenmedi. Daha sonra Bulgaristan'dan ayrılacaksın. Elinde gerçek bir pasaport olacak. Sadece resmi değişecek.

Yanıtlardan hiçbir şey anlayamamıştı M. Ali, ama ses çıkarmamayı yeğledi. Çatlı'nın çıkışına çok içermişti. Sessiz kalmasına karşın bakışlarını yerden kaldırıp Çatlı'ya dikti bir süre. Oral Çelik söze karışıp garip durgunluğu bozdu:

— Durumu anlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey anlamadım. Bir şeyler, çok garip bir şeyler dönüyor ama... Hayırlısı Allah'tan.

Kimse bir karşılık vermedi Oral'ın söylediklerine. Az sonra Şahin Tolunoğlu ile Çatlı birlikte kalktılar. Çatlı kapıdan çıkarken iki torba dolusu yiyeceği işaret etti:

— Etleri dolaba koyun, bozulabilir.

Kapıyı Oral kapattı. M. Ali ile birbirlerine baktılar sessizce. Aralarında anlaşmış gibi salona geçip karşılıklı oturdular:

— Bir şey dönüyor ama anam avradım olsun bir şey anladıysam. Ya bu gavatlar saklıyor ya da hiç bir şey bilmiyorlar.

— Bu herifler Bulgarlarla ortak bişey yapmasınlar? diye sordu M. Ali. Oral itiraz etti anında:

— Yok devenin başı! Yavru o kadar da değil... Hoş, bunlardan her şey beklenir ya, bu kadar uzun boylu değil. Neyse öğreniriz bakalım.

— Peki senin durumun ne olacak? diye yeniden sordu M. Ali. Oral "Bilmem" anlamında dudaklarını büzerken omuzlarını silkti:

— Onu da konuşmadık ama ben her durumda Avrupa'ya çıkarım.

Odalarına çekildiklerinde M. Ali uzun süre uyuyamadı. Niye Bulgaristan? Niye Papa? Neden pasaport işiyle MİT'çiler bu kadar uğraşüyor? Çelenk, Abuzer niye bu kadar devrede? Çatlı ne yapmaya çalışıyor? Niye gerçekleri saklıyorlar, açıklayıcı bir şey söylemiyorlar?

Çatlı birkaç gün arayla iki üç sefer daha uğradı eve. Son geldiğinde durum kesinleşmiş, pasaport hazırlanmıştı. Tolunoğlu, Çatlı yine birlikte geldiler o gün. Ceketinin cebinden çıkarttığı pasaportu uzattı:

— Buyrun pasaportunuzu Mister Joginder Singh, dedi gülerek. Ağca garipseyen bakışlarla Hindistan pasaportunu alıp karıştırmaya başladı. Fotoğraf onundu sadece.

— Sahte değil ha, dedi Tolunoğlu. Fotoğrafı çıkartıp yerine seninkini koyduk.

M. Ali hiç ses çıkarmadan pasaportu incelemeye devam etti. Pasaport şimdiye dek hiç kullanılmamıştı. Ne giriş ne çıkış dam-

gaları ne vizeler. Soru işaretleri belirgin hale gelince pasaportu uzattı:

— Bu Joginder Türk müdür? Türkiye'ye nasıl girmiş? Giriş gözükmüyor çünkü.

— Aferin lan M. Ali, alçağım cin gibi herifsin. Gördün mü Şahin Abi M. Ali'yi? dedi Çatlı ve devam etti: Pasaportu Timur Hanoğlu adında biri yaptı. Aslında Abuzer Uğurlu'nun iyi adamıdır ama MİT'le de çalışır. Şahin Ağabeyin de iyi adamıdır. Anlayacağınız bizim adamımız. Sahte pasaport kralıdır gerçekten... Nasıl ama pasaport?

— Giriş çıkış damgaları yok. Biz İran'dan çıkarken başımız neredeyse belaya girecekti.

Çatlı ile Tolunoğlu bakıştılar. Tolunoğlu yanıtladı:

— Merak etme bizim denetimimizde çıkacaksın zaten. Biletin hazır bile. Otobüsle, normal yolcu gibi gideceksin. Pasaport Bulgaristan için.

Ağca tatmin olmamıştı. Çatlı ile Tolunoğlu kısa bir süre yeniden bakıştılar. Aslında Ağca çok haklıydı. Hiç akıllarına gelmemişti bu. Çatlı atik bir hareketle pasaportu aldı:

— Tamam tamam, madem için rahat etmedi. Ben yarın getiririm, dedikten sonra cebinden otobüs biletini çıkartıp uzattı. Aceleyle tarihe baktı M. Ali:

— Ne 13 Temmuz mu? İki gün sonra mı yola çıkacağım?

Hiç karşılık vermeden tek tek tokalaştılar. Çatlı, üzerinde Türkiye, İran, Irak ve İngiltere'ye giriş ve çıkış yapmış gözüken pasaportu ertesi gün getirdi. Daha sonraki gün ise İstanbul'dan yola çıkıldı. Hem Türk hem de Bulgar kapısından rahat geçti. Gümrük kapısına gelmeden önce, Çatlı'nın verdiği beş bin doların dörtbin dolarını el çantasına yerleştirdi. Filibe'de, daha önce söylendiği gibi kendisine eşlik etmek üzere, adını "Rıza" diye veren birisi bindi. Sofya'ya beklediğinin tersine son derece rahat ve risksiz ulaştı.

Bulgaristan Macerası

Yaşamı boyunca hiç bu kadar büyük ve güzel otelde kalmadığını düşündü. Tümüyle özgürdü artık. Bir haftada, üzerindeki tüm çekingenliği attı. İlk çıktığında Lenin Meydanı'nı boydan boya dolaştı. Komünist Parti binası ile tiyatro binası, parkların çokluğu, heykeller etkilemişti onu. Ne kadar çok okuyordu insanlar? Parkta, metroda, sokakta... Hele Bekir Çelenk Sofya'ya geldikten sonra... Onun buyruğu ile denebilir, tüm Sofya'yı karış karış gezebildi. Tamam Sofya çok güzeldi güzel olmasına, yol boyunca gördüğü köyler bile... Ama bunun dışında kalan yerler? Eminim ki sefalet! Belli ki beyin yıkamak göz boyamak içindi her şey...

Bekir Çelenk geldiğinden beri hemen hiç görüşmemişlerdi aslında. Oysa kendisi 9. katta Çelenk ise bir üst kattaydı. Onun isteği üzerine sık sık lobide gözükmemesinin niye gerektiğine de bir anlam verememişti.

— Odada tıkılıp kalmayacakmışsın. Mümkün olduğu kadar lobide otursun, dolaşsın diyor Bekir Abi, demişti odası a kadar gelen baston yutmuş gibi dimdik duran kemik torbası.

Bekir Çelenk'in hiçbir anlam veremediği bu talimatından iki gün sonra karşılaştılar ilk kez lóbide. Yanında iri kıyım iki kişi ve odasına kadar gelen o sıska adamla otelin kapısından içeri girdiğinde Ağca ayağa kalktı. Çelenk görmüştü onu. Uzaktan eliyle otur işareti yaptı abartmadan. Beş dakika sonra ise yine o sıska adam, Çelenk'in çağırdığını ilettili. Hiç boşuna gitmemişti bu durum. Sanki, ne iş çevirdikleri belli olmayan beş kuruşluk heriflerin bir adamı, dahası herhangi bir adamı muamelesi görüyordu. Farkındaydı bu durumun ve son derece rahatsızlık duyuyordu. Birasını başına dikkikten sonra ağır hareketlerle kalktı. Telaşsız adımlarla ve kaykılarak Çelenk'in az ilerde oturduğu koltuklara doğru yöneldi. Küçümseyeniyor olmasını hazmedemediği gibi rahatsızlığı yüzünden okunuyordu. Yaklaştığında Çelenk hiç beklemediği bir hareketle ayağa kalkıp elini uzattı M. Ali'ye:

— Gel bakalım arslan parçası... Nasılsın bakalım? Geç otur hele şuraya.

Çelenk'in davranışı bu kez hoşuna gitmişti. Memnuniyetini, yüzüne yayılan dudakları gizleyemedi. Gösterilen yere aceleyle yerleşti;

— İyiyim, çok iyiyim abi. Tabii biraz sıkılmaya başladım. Birlirsiniz komünist topraklar, komünist havası pek yaramaz bize.

— Anlıyorum, dedi Çelenk başını sallayarak. Önce ne içersin söyle bakalım, dedikten sonra devam etti:

— Sıkılmakta haklısın ama şimdi burada kalman planın bir parçası. Keyfimizden tutmuyoruz seni burada.

— Ama ben planı bilmiyorum.

— Bilmen gerekmiyor bu safhada. Sen şimdilik hiçbir şey düşünme. Ye, iç, gez, yat. Para sorunun yok, güvenlik sorunun yok. Bak bu Vitoşa Otel Avrupa'da en iyiler arasına girer. İşim gücüm sorumluluklarım olmasın, yemin ederim ömrümü bu otelde geçirirdim. Kafana bir şey takma sen. Merak etme hep burada kalmayacaksın.

Ağca hiç ses çıkarmadı. Çelenk devam etti:

— İyi gezmişsin. Ben onca zaman kaldım, daha senin yarın kadar gezmedim.

— Sofya güzel ama, her yeri böyle mi? diye karşılık verdi M. Ali. Çelenk itiraz etti:

— Yok canım, güzeldir güzeldir... Hadi vur bakalım biranı, dedikten sonra az önce gelen birâ kadehlerini tokuşturdular.

— Zannetmem güzel olsun. Yabancılar propaganda olsun diye Sofya'yı güzelleştirmişler. Türkler başta, esaretten inliyorlar. Buralardan onları göremiyoruz ve bilemiyoruz.

Çelenk güldü:

— Haklısın tabii ama Bulgaristan güzeldir yine de. İşsizlik yok bu memlekette, eğitim bedava, temel gıda maddeleri sudan ucuz. Evsizlik yok ama esaret, baskı sürekli tabii ki. Tam bir komünist tahakküm. Burası işçi devleti... Girişimcilik yok, özel sektör yok.

— Peki size niye hiç ses çıkartmıyorlar. Ya da siz niye burada kalıyorsunuz?

— Pahalı yer de onun için. Burada rahatsız etmezler. Geceliği adam başına 120 dolar bu otelin.

Çelenk soruyu yanlış anlamıştı. M. Ali yineledi sorusunu:

— Hayır oteli demiyorum. Yani Bulgaristan anlamında demiştim.

— Ha... Evet... Hem İstanbul'a yakın, hem bizim güzergâh üstü. Üstelik bazı işler de alıyoruz devlet şirketinden.

M. Ali hiçbir anlam verememişti yanıtı. Bulgar devlet şirketi niye onlara iş versin? Kendi kafasında soruya yanıt bulamayınca yeniden sordu:

— Yani sizi tanıyorlar mı?

Bekir Çelenk güldü önce. Gözaltındaki torbalar bile oynadı tombul yüzü gülerken. Ağır ağır anlatmaya başladı sonra:

— Oğlum paranın komünisti, faşisti olmaz. Satmakta sıkıntı duydukları, sorunçıkankimi malları biz onlar adına dağıtırız. Elleri mahkûm bir yerde. Üstelik bunlar ticaret konusunda müthiş geriler. Daha doğrusu çok bilgisiz ve tecrübesizler. Sistemleri buna uygun

değil ama bu satışlara ihtiyaçları var. Özellikle Ortadoğu için... Türk olmamız hesabıyla bize muhtaçlar. Buna rağmen, ne olur ne olmaz diye başka isimle dolaşıyoruz.

M. Ali'nin kafası iyice karışmıştı. "Yani şey mi?" diyebilirdi.

— Evet, hem biliyorlar hem bilmiyorlarmış gibi yaparlar, Çelenk. Neyse bunlar karışık işler. Boşver sen şimdi bunları, dedikten sonra ayağa kalkıp elini uzattı. Tokalaşırken yanındakileri gösterdi:

— Sen keyfine bak. Gez, ye, iç, dolaş. Ben iki gün sora İtalya'ya gideceğim. Herhangi bir sıkıntın olursa çocuklara söyleyebilirsin.

Çelenk ile son görüşmesi oldu M. Ali'nin. Aylarca kaldığı otelde bir daha karşılaşmadılar. Son iki ayı ise bu kez Abuzer Uğurlu'dan gelen talimat üzerine, Vitoşa'dan çıkıp Park Otel'e geçti. Burada, Oral Çelik'in de yurtdışına, Almanya'ya gittiğini öğrendi. Nihayet pasaportunu da değiştirmişti. Adını bile söylemediği Hintli pasaportunun yerine Faruk Özgün adına düzenlenmiş gerçek pasaport, Park Otel'e geçmeden önce ulaştırılmıştı eline. Kaydını bu kez Faruk Özgün adına yaptırdı. Pasaport Nevşehir'den alınmıştı. Park Otel'e geçeceği gün Abuzer Uğurlu'nun yakın adamı olduğunu söyleyen Ömer Mersan adlı bir genç, getirdiği pasaportla birlikte yüklüce bir para bıraktı M. Ali'ye. Baştan biraz şüphelenir gibi olmuştu M. Ali:

— Peki ne dedi Abuzer Uğurlu?

— Çok selam söyledi ve bir de bu parayı gönderdi. Park Otel'in iki aylık ücreti ödenmiş. Diğer masraflarını bu parayla karşılayacakmışsın.

— Ama sen benim ismimi bile bilmiyorsun.

— Evet. Abuzer Abi telefon etti. Vitoşa Otel 911 numaralı odada kalıyor, dedi sadece. Otelin kayıtlarından Hintli birisi kalıyor gözükyor. Önce ben de tereddüt ettim yanlış numara mı aldım diye..

Ömer Mersan'ın bu sözleri üzerine rahatlar gibi oldu. Ama tedbiri elden bırakmadı M. Ali:

- Peki öyleyse tanışalım. Benim adım Metin.
- Söylemiştim, benimki de Ömer Mersan.
- Türkiye'den mi geldin buraya?
- Yok Türkiye'de değilim. Almanya'da Münih'teyim.
- Ne iş?
- Bir şirkette çalışıyorum. Selami Abi'yi tanır mısınız?
- Soyadı ne?
- Gültaş. Selami Gültaş.

M. Ali dudaklarını büzdü, tavana bakarak bir süre düşündü. "Bilmiyorum" anlamında başını iki yana salladı. Ömer Mersan devam etti.

— Bu şirket Abuzer Abi'nin sayılır aslında. Vardar Export-Import isimli bir şirket. Orada çalışıyorum. Zaten telefon numaralarını da vereceğim size. Abuzer Abi, bir sıkıntınız olursa hemen bizim şirketi aramanızı söylemişti.

Ömer Mersan cebinden çıkarttığı kartı uzattı:

— Buyrun, bu kart sizde kalsın.

M. Ali bir süre süzdü kartı. Sonra özenle cüzdanına soktu:

— Peki burada ne yapıyorsunuz? diye sordu Mersan.

Mersan'ın sorusu üzerine başını kaldırıp süzdü M. Ali. Gü-lümsedi:

— Biraz karışık. Yakında öğrenirsin sanırım. Ama şimdilik boşver!

Mersan boş bakışlarla izliyordu M. Ali'yi. M. Ali kendi açıklamasından kendisinin de tatmin olmadığını hissetti:

— Daha sonra benim kim olduğumu öğrenirsin. Ama öğrendikten sonra çok şaşıracaksın. O kadarını söyleyelim.

M. Ali bu kez istediği ilgiyi ve merakı yarattığını hissetti. Mersan bu sözler üzerine "Metin" diye bildiği M. Ali'yi zorlamadı. Ömer Mersan'dan ayrıldıktan bir saat kadar sonra ise Bekir Çelenk'in iki adamı ile birlikte Park Otele' taşındı.

Uçan Daire

Dile kolay, sekiz ay Vitoşa ve son iki ay Park Otel... Bu süre kolay geçti denilemez herhalde. Ve nihayet 1 Eylül 1980 günü Bulgaristan'dan ayrıldı M. Ali. Bu ayrılışın M. Ali'de yarattığı coşku ve heyecan gerçekten görülmeye değerdi. Karayoluyla Yugoslavya üzerinden hareket etti. Oral Çelik'le buluşmak üzere ilk durağı Almanya idi. Bir hafta kaldığı Almanya'da geçirdiği güzel günleri unutmak ne mümkün? Oral, Ömer Ay, Mehmet Şener, Behlül ve Hasan Taşkın kardeşler, Enver Altaylı... Nereden nereye? Tüm ülküdaşları ile şimdi Almanya'da.

Oral Çelik ona, o ise M. Ali'ye soruyor merakla. İkisi de Papa konusunda hâlâ bir şey bilmiyorlar. Bundan sonra ne olacak? Bu kadar beklemenin, ikide bir yer değiştirmenin anlamı ne? Oral da kendisi de müthiş meraklanıyorlar.

— Abdullah yine Amerika'ya gidip dönmüş. Şimdi İsviçre'ye geçmiş. İstersen Abdullah'ı bir bulalım önce.

— Çatlı mı? diye merak ve sevinç karışımı bir heyecanla sordu M. Ali.

— Evet, dedi Oral. İstersen İsviçre'ye geç!

— Beraber gidelim.

Oral kısa bir tereddüitten sonra "olabilir" dedi. "Ben bi araba ayarlayayım. Yarın gidelim."

Ertesi sabah Oral'la M. Ali çok rahat bir yolculuktan sonra Zürih'e vardılar. Çatlı'yı bulmaları çok kolay oldu. Geleceklerinden haberdar olduğu her halinden belliydi. Belki Oral haber vermişti ama bunu hiç konuşmadılar. Zürih müthiş bir kent...

Çatlı ile ilk gece yemeğe çıktılar. Konuyu açan Oral oldu. Çatlı konuşmaya, açıklama yapmaya yatkın gözüküyordu ama biraz ısrar ve tabii ki içilen müthiş şarabın etkisi, bu engelin aşılmasına yardımcı oldu. İkisi de nefeslerini âdeta tutarcasına dinliyorlardı:

— Arkadaşlar durum tümüyle açıklığa kavuşmadı. Hatta bu işin yapılıp yapılmayacağı bile kesin değil. Yani bence yapılacak yapılmasına ama en azından yeri, zamanı ve nasıl olacağı bile belli değil...

Çatlı'nın yine lafı gevelemeye başlamış olması, özellikle Oral'ın sert yüz ifadesinden açıkça okunuyordu. Oral müdahale etmeden biraz daha açtı konuyu, Çatlı:

— Bu iş müthiş önemli. Aslında ben de tam anlamıyla konuya vakıf değilim amma... Neyse ben bildiğim kadarını anlatayım.

Çatlı lafını yarıda keserek kadehini kavrayıp önce Oral'a sonra M. Ali'ye uzattı.

— Önce birer yudum çekelim beyler. Hayat bu kadar ciddi değil.

Gerek Oral, gerekse M. Ali, ne olursa olsun konunun genişmesine izin vermeyecek kararlılıkta Çatlı'yı süzmeye devam ediyorlardı. Çatlı da devam etti:

— Evet... Şimdi... Abiler işin özü şu. İtalya'da komünistler giderek büyüyor ve tehlike artmaya başladı. İtalya'da antikomünistlerin, milliyetçilerin sayısı belki çok değil gibi ama, ellerinde büyük güç var. Gerekirse bir darbe ile yönetime gelmeyi bile planlıyorlar. Müthiş etkililer. Hatta kimi solcu gözükken örgütlerin arkalarında bile bunlar var. Yani, bizim de dersler çıkarabileceğimiz çok iyi işler yapıyorlar. Bunu yaparken başta Amerika olmak üzere, Almanya'dan, İsrail'den Ermenilere' kadar müthiş bir ilişki ağı kurmuş du-

rumdalar. Hatta Güney Amerika'daki devlet başkanlarına kadar... Neyse uzatmayayım; Asıl yönetim Gelli diye müthiş bir adamda. Adamın dünyada elinin uzanmayacağı, yapamayacağı hiçbir şey yok. Müthiş paralı bir adam. Mussoloni ile birlikte olmuş, İspanya İç Savaşı'nda komünistlere karşı çarpışmış, böylesine bir adam. İtalya'da öksürülse bu adamın haberi olur. Geçtiğimiz ay Bologna'da tren garında, komünistlerin kalesinde patlayan bombanın ardında da Gelli var. Licio Gelli: Bu ismi duyup da titremeyecek İtalyan yoktur. İtalyan gizli servisi, Mafya, Hristiyan demokratlar, Bankalar, Bankerler hatta Vatikan bu adamın elinde sayılır. Bir de Delle var. Stefano Delle Chiaei. Korkunç bir adam. Her taşın altından o çıkar. Yapamayacağı, beceremeyeceği iş yok. Müthiş bir anti-komünist. Amerikalılar bile her dediğini yapıyorlar. Benim de iyi arkadaşım.

Oral'la M. Ali lafın nereye varacağını ilgiyle bekliyorlardı. Kendilerinden bir şey bekleyen herhalde bu kadar muazzam gücü olan, her yerde eli kolu olan bu adamlar olamazdı. Birbirleriyle bakıştılar. Bu bakışmayı Çatlı yakaladı:

— Sordunuz anlatıyorum. Sıkıldıysanız keseyim!

Bakışmayı bırakıp Çatlı'ya döndüler. Hiç ses çıkarmadılar bu çıkışa. Çatlı devam etti:

— Aslında bizim eksiklerimiz de böyle adamların yokluğu. Çişini tutamayan bir albay eskisini yıllarca omzumuzda taşıdık: Ne oldu?

Çatlı'nı koskoca Başbuğa, Alpaslan Türkeş'e böylesine dil uzatmasına rağmen ne Oral'dan ne de M. Ali'den tek tepki gelmedi. Gözünü sevdiğimin Avrupası işte, insana istediğini söyleme özgürlüğü veriyor. Havasından mı suyundan mı? İkisinin de "kes traşa da devam et" dercesine bakışları üzerine Çatlı sürdürdü konuşmasını:

— Neyse. Hah, Vatikan'ın başına yeni gelen Papa ile ilişkilerde önemli bir aksama başlamış durumda. Ha bir komünist gelmiş Vatikan'ın başına, ha bu pezevenk. Hiç farketmez.

— Zaten herif Polonyalı.

Uzun süredir hiçbir konuya katılmamış olmasından rahatsız olan

M. Ali'nin lafa girişı hoş olmamıştı. Dahası iğ kaçmıştı. atlı duymamazlıktan gelip sürdürdü:

— Yeni Papa aracılığıyla Polonya Dayanışma Sendikası'na 50 milyon dolarlık para yardımı yapılması istenmiş. Adam Dayanışma 'dan yana gözükmesine karşılık bunu sert tepki gösterip, reddetmiş. Parayı Gelli gönderiyor ama "hayır" diyor Papa. Sonra Vatikan'ın daha önce kurmuş ve kökleşmiş olduğu tüm ilişkileri kesmeye kalkıyor. Yani Gelli'nin ve ekibinin işlerini... Bu İtalya'da yapılması tasarlanan, yani bir sağ, radikal bir sağ iktidarın gelmesinin sonu demektir, anlıyor musunuz? Sonunda toplanıp karar veriyorlar. Gelli, İtalyan mafyasının en güçlü adamı Carboni, Banker Calvi, Ortalani, Sindonasi, demin anlattığım Delle, hatta Vatikan'ın Amerikalı Kardinali Paul Casimir, İtalyan istihbaratının önde gelen yöneticileri falan... Ve Jean Paul ortadan kaldırılırsın kararı alıyorlar.

Olay az çok aydınlanmıştı ama M. Ali niye 10 ay boyunca Bulgaristan'da tutulmuştu? elenk, Abuzer... Bunların ilişkisi neydi? Ancak soru M. Ali'den değil Oral elik'ten geldi:

— Peki niye biz? Bu kadar güçlü adamlar beş dakikada temizler Papa'yı...

atlı bir süre alt dudağını ısırarak Oral'ı süzdü. Neden sonra yanıtladı:

— İşte işin püf noktası bu. Papa'yı da öyle küçümsemeyin ha, büyük hata yaparsınız. Vatikan demek, batıda iki bin yıllık iktidar demektir. Bu Papa'nın Gelli ya da Oelle tarafından ldrtlemez olduğu anlamını taşımıyor. Ama Papa'yı vurdurdukları ortaya ı-karsa ki hemen herkes onların vurdurduğunu anlar. O zaman dünya başlarına yıkılır, toz olurlar. Ama bir Türk, hele ki aylarca Bulgaristan'da ağırlanmış bir Türk vurursa ne olur?

— Nasıl yani? Papa'yı vurduktan sonra basın toplantısı mı düzenleyeceğiz, "biz vurduk" diye?

Oral'ın sorusuna hemen karşılık verdi atlı:

— Olayı saptırmayın. Bakın şimdi: Diyelim ki Papa vuruldu. Kimin vurduğu açığa ıkılmazsa iş yine Delle ya da Gelli'nin üzerine kalır ki bu durumu farketirmez. Çünkü Vatikan'dan tek tek dışlanmaya, her türlü ilişkileri askıya alınmaya başlanmış. Başka kim

vurur? Onlarla hiç ilgisi olmadan bile yapılsa onların üstüne kalır. Ama Ağca... Yani olaydan bir süre sonra Ağca olayı üstlenir. İşte o zaman yazsın gazetelere mektubunu... Ondan gerisine karışmayın siz. Ağca bundan sonra isterse gitsin Malatya'da yaşasın. Kimliği, gerekirse ağzı yüzü anında değiştirilecek. Başka bir insan olarak ömür boyu para içinde, rahatlıkla yaşayacak. Ama her şeyden önce Memed Ali ömür boyu efsane adam olarak anılacak.

Son cümle M. Ali'nin gevşemesine, kafasındaki tüm soru işaretlerinin kaybolmasına yetip de artmıştı bile. Oral da hemen farkettiler Yavru'daki değişikliği. Sinirli biçimde sigarasını yakarken söylendi:

— Eğer anladıysam Arap olayım! diyerek kestirip attı. Çatlı beklenmedik biçimde tepki gösterdi Oral'a:

— Anlaman şart değil tamam mı? İşin içinde bizim istihbarat teşkilatı bile var. Beni daha fazla konuşturma. İtalya'da çok güçlü bir sağ iktidar ne demektir düşünebiliyor musun? Hele bunda bizim payımız, katkımız varsa? Partimizin durumu ne olur? Hangi sıkıntı olur? Bir düşün bakalım... Ya komünistlerin içine düşeceği durum? Bırakın diğer şeyleri, bütün Hristiyan dünyasında bitecekler.

Çatlı sert çıkışının ayırımına varınca yumuşadı:

— Bu işin bize bırakılması gerçekten büyük şeref yemin ederim. Bir düşün işin Bulgarlar'a kaldığını. Bulgarlar demek, Ruslar demek. Düşün ki Allahsız yönetim, Walesa'yı destekleyen Polonyalı Papa'yı temizliyor. Önce Polonya'da iş bitti demektir. Sonra? Tüm komünist ülkelerdeki özellikle Katolik Hristiyanların komünistlere karşı nefreti, başkaldırısı demek. Dahası Rus topraklarındaki Müslüman Türkler'le zıtlasma demektir ki Türklerin tek kurtuluş yoludur bu.

M. Ali'nin kafasına müthiş yatmıştı anlatılanlar. Oral güldü sadece:

— Senin kadar rüyada gezen görmedim ben. Biraz daha zorlasan bir Papa'nın öldürülmesi ile dünyayı kurtaracaksın. Hadi diyelim ki doğru söyledin de... Peki M. Ali Bulgar ajanı durumuna düşmeyecek mi? Hadi buna da kabul diyelim de buna kim inanacak? Sapına kadar anti-komünist adamın...

Çatlı sözünü kesti Oral'ın:

— Sordunuz anlattım. Gerisini M. Ali düşünsün artık. Zaten daha çok süre var. Dediğim gibi belki de vazgeçilir, iş başkasına verilir.

İçkilerini tamamladıktan sonra kalktılar. Çatlı ikisini de otele kadar geçirdi. Hemen odalarına çekildiler. M. Ali anlatılanların etkisiyle epey döndü durdu yatakta. Gece ise gördüğü rüya müthişti. Yüzbinlerce insan artık Ağca'ya tapıyordu. Fakat küçük bir sorun vardı. Çünkü onun yüzü, hatta boyu bile değişmiş, kendisinin M. Ali Ağca olduğuna kimseyi inandıramıyordu. Hatta alay ediyorlardı onunla, kendisini Ağca sanıyor diye. En çok alay eden adamın boğazına yapışmıştı ki uyandı. Kalkıp bir bardak su içti. Gerçekten verilen görev çok önemliydi. Dünyayı yerinden oynatabilirdi. İşte her şey elindeydi. Oral'ın çıkışları ne aptalcaydı. Evet... Evet evet niye bunu daha önce düşünmemişti. Tabii ki işin onun yerine kendisine verilmesinden rahatsızdı Oral. Öyle ya, suikasti sadece o üstlenecekti. Niye bunu daha önce düşünememişti? Yarın mutlaka Çatlı ile konuşup, hiçbir tereddütü olmadığını, göreve hazır olduğunu söylemeliydi. Böyle büyük bir fırsatı kaçıramazdı.

Sabah kalktığında Çatlı'ya tüm düşüncelerini aktarmada gecikmedi. "İstemiyorsa o gelmesin" dedi. Gülümsedi Çatlı "Biliyorum, biliyorum" demekle yetindi. Öğleye doğru ise Türkiye'den gelen haber hepsinde "şok" yarattı. 12 Eylül sabahı Ordu yönetime el koymuştu. Alpaslan Türkeş kaçmış, aranıyordu. Niye Türkeş? Sol bir darbe mi acaba? Oral ile M. Ali aynı gün Almanya'ya geri döndüler. Darbenin Türkeş'e karşı olmadığını, diğer liderlerin gözetimine alındığını, Türkeş'in ise teslim olmadığı için arandığını orada öğrendiler. Ancak bu bilgiler bile olan biteni anlamalarına yetmemişti. Dernek ve partilerin kapandığını, sokağa çıkma yasağı konduğunu ise daha sonraki günler öğrendiler. 27 Ekim'de Frankfurt'tan İsviçre'nin Lüzern kentine geçen M. Ali, Çatlı ile yeniden buluştu. Daha önce ayak üstü söylediklerini bu kez yüzyüze uzun uzun anlatarak aktardı Çatlı'ya. Çatlı memnuniyetini bir kez daha illetti, üstelik yüklü bir para vererek:

— Ben vermiyorum bu parayı. Sana verilmesi için gönderdiler.

Ben senin yerinde olsam sabit bir yerde kalmam. Rahat rahat gez dolaş. İstersen sana bir program yaparım. En ufak sıkışıklığında arayacağın insanların numaralarını ve adreslerini de veririm.

M. Ali artık uçuyordu mutluluktan. Avrupa'yı, Dünya'yı titretecekti o. Cebinde milyonlarca liralık dövizler, lüks oteller, Avrupa'nın binbir kenti onu bekliyordu artık. Bir uçan daire gibi dolaşacaktı dünyayı. Önce Berlin, daha sonra kış ortasında yazı yaşayan Tunus.

"Büyük işi" gerçekleştireceği İtalya'ya ilk kez, 13 Aralık'ta adım attı. 2 gün kaldığı Palermo'dan, Roma'ya geçti. Roma'dan Milano ve İsviçre yeniden. Sonra Avusturya ve 3 Nisan 1981'de yeniden İsviçre. 5 Nisan'da Roma'ya döndü. Ertesi gün İtalyanca kursuna yazıldığı Perugia'ya ve sonra yeniden Avusturya'ya. Roma'ya döndüğünde bu kez 10 gün kaldı. Sonra üç günlüğüne Milano'ya ve oradan Cenova'ya... Cenova ilaç gibi gelmişti Ağca'ya. Hele kiralamadığı Giorgia Recco adındaki muhteşem hayat kadınıyla Hotel Diene'de geçirdiği heyecanlı geceleri unutmak olası değil. Paralar suyunu çekmesine çekmemişti ama bu hızla kalmayacağı açıktı. Bir telefonla, Ömer Mersan'ın verdiği numaradan, Vardar şirketini araması yetecekti. Telefonda "Palma Di Mayarko'ya bir uçak bileti al. Dimanta Cantaş Gemisini bul. Bekir Abi'nin gemisi o. Biz oraya mesaj çekiyoruz, istediğin kadar para al. Yalnız talimat gelinceye kadar oradan ayrılma. Sana otelin ismini verecekler" denilmişti. O da ertesi gün, 25 Nisan günü uçakla Mayarko'ya uçacak ve 8 Mayıs tarihine kadar yaşamının en güzel tatilini yapacaktı. Taa ki Çatlı arayınca dek...

— M. Ali hemen dön. Tarih belli oldu. Oral da gelecek. Yarın Milano'da olmalısın. Hotel Aosta'ya git. Zaten meydana pek uzak olmayan bir yerdir. Yarın seni oradan arayacağız!

Aylardır uçan daire gibi dolaşması böylece sona erecekti M. Ali'nin. Oysa çoktan Papa suikastinin havasından sıyrılmıştı. Peki Oral niye gelecek? Hani karşı çıkıyordu bu işe?

Filmin Sonu

Milano'ya geldiği akşam Otel'de, kendisini Ömer Bağcı'nın bulması sürpriz olmuştu. Daha önce bir kez daha karşılaşmışlardı Bağcı ile. Süklüm püklüm duruşlu, sabun eziği gibi bir herif! Hemen odaya çıktılar.

— Acele Roma'ya gitmelisin. Seni bekliyorlar. Oral Çelik gelecek bugün Roma'ya, dedi sadece. Ardından, elini cebine atıp bir siyah kutu uzattı. Bu Avusturya'da Vordiberg'de karşılaştığı Otto Tinter'e gösterip, sipariş ettiği silahtı:

— İşte sipariş ettiğin silah. Çantaya koy, kutusundan çıkarma.

M. Ali oldukça heyecanlanmıştı. Avrupa'nın en ünlü silah kaçakçısı diye bilinen Avusturyalı Horst Grilmayer'den en iyi silahı almıştı. Nefis bir Browning'di bu. Kutusundan çıkardığı silahı önce okşadı. Bir süre elinde oynadıktan sonra, beline taktı. Aynaya doğru yürüdü. Belinde silahla kendini seyretti bir süre. Hızla çekti belinden. Sonra Ömer Bağcı'ya doğrulttu silahı:

— Teslim ol hain komünist!

Birlikte gülüştüler. Hoş silahı Ömer'e doğrulttuğunda biraz rengi kaçmamış denilemezdi. Ömër'in yardımıyla silahı önce kutusuna sonra da kutuyu küçük el valizine yerleştirdi. Birlikte istasyona doğru yürüdüler. Bağcı uğurladı onu.

Trenden iner inmez doğruca verilen adrese, YMCA Otel'i'ne gitti. M. Ali. Oral, Çatlı ve tanımadığı bir İtalyan lobide idiler. İtalyan el sıkıştıktan hemen sonra ayrıldı aralarından.

— Hemen çık odaya, dedi Çatlı. Eşyanı bırak. İstersen üstünü değiştir ve aşağıya in.

—O gavur kimdi?

— Allahın oğlu, dedi Çatlı. Hani söz etmiştim ya!

— Bin tane isim saydın, ne bileyim hangisi? Nasıl tutuyosun bu isimleri aklında, şaşıyom.

Güldü Çatlı:

—Stefano Delle. Yapamayacağı, yaptıramayacağı iş yok. Amerikalılar bile tapıyor bu herife.

Başka bir şey sormadan hızla odasına çıktı M. Ali. Elinde sadece bir rüzgârlıkla aşağıya indiğinde yarım saatlik bir süre bile geçmemişti. Kapıdan bir taksiye bindiler. M. Ali telaşlıydı. Hâlâ Oral'ın niye geldiğini, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Ara sokaklardan geçtikten sonra içinde üç katlı geniş bir binanın önünde durdular.

Bu muhteşem saray yavrusundan ayrıldıklarında neredeyse gün doğmak üzereydi. M. Ali gece boyunca konuşmalardan bitkin düştüğü gibi, Oral Çelik'in de kendisiyle birlikte olmasından açıcası hiç hoşlanmamıştı. İşi tek başına bitirmek varken, bir de ortakçının girmesi... Tanımadığı bir sürü de gavur. Ne tanıştırdı ne de konuştular heriflerle. Meydana kaçta gidilecek? Neresinden girilecek? Nerede durulacak? Ne zaman ateş edilecek? Nereden kaçılacak? En çok da o üç Bulgar görevlinin adını ezberlemekte zorluk çekmişti. Başına bir iş gelirse bunların adını verecekti. Sonra bir evin içi gösterildi ona. Önce fotoğraf ardından krokiler... Uzun uzun

ve tekrar tekrar bunlar gösterildi bir film makinesinden ne gerek varsa... Otelin önünde ayrılırlarken Çatlı talimatını verdi:

— Çık duşunu al, biraz uyu. Öğleden sonra seni almaya geleceğiz. Başka bir yerde kalacaksın!

Tam dinlenmiş sayılamazdı ama uyuyacak hali de yoktu. Öğleden sonra 14.30'da sadece Çatlı geldi onu almaya. Yeni yeri, rastlantıya bakın ki İsa Pansiyon'du. Aslında daha önce de burada kalmıştı. Pansiyonun az ilerisindeki kafede bir süre oyalandılar. Oral bir saat kadar sonra geldi. Gün, yer artık kesinleşmişti. 2 gün sonra 13 Mayıs günü her şey bitecekti. Yine o kahredici yürek çarpıntısı... Nasıl geçecek 48 saat? Akşam saatlerinde ayrıldı Çatlı ile Oral. Oral niye ayrı yerdeydi?

Ertesi gün yine öğleye doğru geldiler. Her şey hazırdı ve bir sorun yoktu. Oral "gerekirse" müdahale edecekti. Tüm iş Ağca'nın üzerindeydi. Ayrıca çok sayıda insan Ağca ile aynı meydanda olacak ve gerekirse, özellikle kaçış için yardımcı olacaktı. İş hem zor hem de kolay gözüküyordu ama heyecan duymamak elde değil. Tüm desteğe ve yardıma rağmen kalabalık içinden kaçmak kolay mı? Aslında yaratılacak bir panik işi kolaylaştırabilirdi de... Akşama doğru, bir kez daha St. Peters Meydanı'nı gezip filmde defalarca gösterdikleri alanı dolaştılar.

Onca gerginliğe rağmen ve üstelik saat hiç de geç değildi, yaptığı düşün ardından deliksiz uyudu M. Ali. Kahvaltı için aşağıya indi. Fazla bir şey yiyemedi. Odasına döndüğünde silahı çıkarıp kurşunları yerleştirdi tek tek. Uzun süre elinde oynadı silahla. Silah gerçekten muhteşemdi. Şöyle bir silaha tapılmaz mı?

Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişlerdi işin. Hepsi hepsi yarım, bilemedin bir saat içinde her şey bitecekti sonuçta. Kim bilir bundan böyle nasıl bir yaşam bekliyordu onu. Düşüncelerinden telefonun sesiyle sıyrıldı. Oral aşağıda bekliyordu. Telaşla çıktı odadan. Resepsiyona yaklaşırken hızını kesti. Son derece yavaş ve temkinli adımlarla yürümeye başladı. Silahı beline hatalı sokmuştu. Son anda yerini değiştirdi kimseye belli etmeden.

İsa Pansiyon'dan çabuk ayrıldılar ve doğruca St. Peters Meydanı'na çıkan yolun başında indiler. Ağca, Oral'ın isteği üzerine önden meydana doğru yürüdü. Sağdaki sütunların hizasına doğru ilerledi. Papa için ortada boşluk bırakılmıştı. Az ilerdeki boşluktan alana girecekti. Yerini beğenmedi, az daha ilerledi. Daha tam yerini belirleyememişti ki büyük bir uğultu çöktü alana. Papa 2. Jean Paul gözükmüştü işte. Üstü açık bir arabada eliyle tüm alanı dolduran ve çoğunluğu turistlerin oluşturduğu kalabalığa selam veren beyaz saçlı adam... O nurani yüzüne karşın binbir musibetin kaynağı, son haçlı kumandanı, işte karşısındaydı... Kendisine ayrılan yere yaklaşırken M. Ali elini beline attı. Kısa bir süre için de olsa gözüyle Oral'ı aradı ama göremedi. Dikkatli bakışlarla çevresini süzerken, usulca silahı çıkarıp, silahlı sağ elini ceketinin arasına soktu. Çevresini son kez yokladı, silahı rahat kullanmak için bir kaç kez kımdanarak, etrafında boşluk yarattı. Nefes alış veriş elinde olmadan yükselmişti. "Tam zamanı" diye düşündü, silahı çıkarıp aşağıya doğru götürdü. Son kez kontrol ettikten sonra kararını verdi ve hızlı bir hareketle silahı kaldırıp ateşledi.

— Pat! paat! pat! paat! Paaaaaattt...

Üstüste beş el... ateş ettikten sonra birkaç saniye duraksadı, ama bu süre sanki saatler sürmüştü. Alanı müthiş bir uğultu kaplamıştı birden. Ardından ise, koca kalabalığın deniz gibi salındığını izledi. Papa'nın yüzünün acıyla buruştuğunu görmüştü. Papa yanındakilerin kucağına yığılırken hızla geri döndü. Şaşkınlık ve panik havası tüm alanı sarmıştı. Sağ tarafta boşluğu yakalamıştı, oraya doğru meyletti ancak hemen yanbaşındaki rahibe ile bir adam önünü kesti. Rahibe eline doğru atıldı. Bir dirsekle ondan sıyrılmayı becerdi, ardından da adamdan. Boşluktan sıyrılırken genç bir jandarma eriyle karşılaştı. Jandarma elindeki silahı doğrultup bağırdı. O zamana kadar oldukça sakin gözüken M. Ali birden panikledi. Silahı doğrultup ateş etmeyi planladı, vazgeçti. Yönünü değiştirip hızını arttırdı. Ayağı tökezledi çarptığı çantadan. Panikle silahı fırlattı yere... Filmin sonu gelmişti. Ayağının tökezlemesi, silahı atması ile yedi sekiz kişi başına çöktü.

Alanda uğultu ve şaşkınlık sürerken M. Ali, eli arkasından бүкүлү, yedi sekiz kişinin eşliğinde çoktan Emniyet Müdürlüğü'ne getirilmişti. Öyle ki, çevirmen olarak, İtalya'da okuyan bir Türk öğrencinin yardımıyla ilk ifadesi alınmaya başlanmıştı bile. Son derece soğukkanlı gözükten Ağca adını, üzerinden çıkan sahte kimliğe karşın, adını açıklamaktan çekinmeyecekti. Ancak sorulan diğer sorulara saçma sapan ve uyduruk yanıtlar vermesi kaçınılmazdı. Bu kazanacağı sürede yakın arkadaşları Oral, Çatlı ve diğerleri rahatlıkla İtalya dışına çıkabilmelidir çünkü...

Suikasti tek başına planladığını vurgularken, tüm dünyanın dikkatini üzerine çekmek için ve inandığı gerçeklerin tüm dünya kamuoyunda duyulması amacıyla böyle bir işe kalkıştığını söyleyecek olan M. Ali, 5 gün sonra ise el yazısıyla verdiği ifade de şöyle diyecekti:

"Ben faşist, fanatik, dinci ya da komünist değilim. Papa ile ve Hristiyanlık dünyası ile hiçbir sorunum, düşmanlığım yoktur. Böyle bir şey düşünülemez bile... Çünkü benim, az da olsa dini inançlarım var. Tüm dinlerin mensuplarına ve inançlarına samimi bir saygım vardır."

Ve ardından soruşturmalar, iddianameler, gözaltılar, tutuklamalar, birbirini tutmayan ayrı kutupların karşılıklı suç amaları, davalar ve duruşmalar başlayacaktı. İnatla ve titizlikle bugüne kadar bütün olan biteni, hatta Almanya'ya, ülkücü ekibiyle buluşmak için gittiğini bile saklayan Ağca, hemen Bulgaristan'da uzun süre kaldığını bile açıklayacaktır. Bu arada Filistin kamplarında kaldığını bile söyleyecek kadar daldan dala uçacaktır. Türkiye'de yakın arkadaşlarıyla yaptığı konuşmalardan etkilenererek, bir çeşit metafizik ile Kuran-ı Kerim kırması düşüncelerden kırıntılar saçacak ve kendisinin İsa olduğuna gerçekten inanır hale gelecektir. Ve en önemlisi, yakalandıktan altı ay sonra, kendisini sorguya çekmek bahanesiyle gelen iki İtalyan istihbarat Örgütü görevlisini "merak etme, en geç 1985'te hapisneden kaçırılacaksın" özlerine inananacak ve onların isteği ve anımsatması üzerine, 6 ay sonra

duruşmada yaşamında hiç görmediği, duymadığı üç Bulgar görevlisinin "Papa'yı vurmak üzere kendisine görev verdiklerini" söyleyecektir.

İlk başta bu isimleri verememesinin nedeni çok komiktir. Çünkü kendisine önceden ezberletilen bu isimleri hapishanede unutmuştur M. Ali Ağca. Bu konuda güvendiği adres defterine, üstündeki tüm eşyalar gibi ilk gün el konulmuştur. Ne zaman ki iki İtalyan istihbaratçı, kendisini sorgulama gerekçesiyle hücrelerine kadar gelmiş, isimler orada yeniden kendisine hatırlatılmıştır.

Ve Ağca'nın günler sonra, mahkemede isimlerini sıraladığı Roma'daki Bulgar Havayolları Temsilcisi Sergei İvanov Antonov, "suikastte suç ortağımdır" dediği ve Bulgaristan Roma Büyükelçiliği veznedarı Teodor Ayvazov ile Elçilik Ateşe Sekreteri Jelio Vassilev üzerine çevrilecektir tüm ışıklar...

Ağca'nın Bulgarları suçlaması için tüm ayrıntıların düşünülmüş olduğunu söylemiştik önceden. Örneğin toplantının 24 daireli bir apartmanda kalan Teodor Ayvazov'un evinde yapıldığı, evin içinde hangi eşyalar bulunduğu, evin planı, adresi ve Ayvazov'un ev telefonu... Ağca bunları tek tek saymıştır. Bu kadar ayrıntıları bilen Ağca'ya bunları dikte ettiren başta CIA ajanları olmak üzere, Mafya-Mason ve Banka, Banker üçgenine bağlı İtalyan İstihbarat görevlileri bazı önemsiz ayrıntıları unutmuştur. Ne gibi mi?

Örneğin Ayvazov'un evinde telefon yoktur. Ağca'ya öğretilen telefon numarası -küçük bir yanlışlık- sözü edilen Ayvazov'a ait değildir.

Ayvazov'un ev adresini ve evinin içindeki eşyaları, evin planını bir çırpıda anlatan Ağca'nın bu sözleri kanıt sayılmıştır. Ama Ayvazov ertesini duruşmada, "Papa vurulmadan bir hafta önce evine girildiği, ancak evinden hiçbir şey çalınmadığına" ilişkin belgeyi, daha doğrusu İtalyan polisine yaptığı başvuruyu ortaya çıkarmıştır. Planı yapanlar Ayvazov'un evine girmişler, gerekli fotoğrafı çektikten sonra çıkmışlardı. Çekilen fotoğraflar sırası geldiğinde, daha

doğrusu Ağca yakalandığında, Ağca'ya dikte ettirilmek üzere kullanılmıştır.

Ve Ağca'yı kullananlar bir ufak ayrıntıyı daha unutmuşlardı. Roma Ağır Ceza Mahkemesi Sorgu Yargıcı İlerio Martella'nın birkaç kez üstüste sorduğu soruya "Evet dört kişi toplandık. Antonov Ayvazov, Vassilev ve ben" yanıtını vermiştir. Türkçe'yi doğru dürüst konuşamayan ve başka dil bilmeyen Ağca, Türkçe bilmeyen Bulgarlar'la hangi dilde anlaşmış olabilir? Bunlar anımsatılınca, "Ha bir de tercüman vardı" sözleri mahkeme heyetinin bile gülmesine yol açacaktı.

Başlarına niye böyle bir olay geldiğini uzun süre anlayamayan Bulgarlar serbest bırakıldıktan sonra da Ağca, asıl suç ortaklarını saklamaya devam edecek, kimi zaman "deli" numarası yaparak, kimi zaman da, aslında Mesih olduğuna inandığı için söylediği sözler "delilik" diye nitelendirilerek yargılanmacaktı.

Filmin sonunda perdede "THE END" yazarken, bundan böyle yıllarca, önce Rebibbia sonra da Ascoli Piceno Cezaevlerinde ömrünü geçirecek ve bir gün kaçırılmak umuduyla boşuna yatacak olan, nasıl bir işte, ne için kullanıldığını bile anlayamayacak zekâda zavallı bir Anadolu çocuğu, Mehmet Ali Ağca görülecektir.

Kitabı okuyup bitirenler görecek ki son birkaç yıldır ayyuka çıkan faili meçhul cinayetler, devletin kirlenmesi, bunun için ülkücüler ve Mafya ile içiçe geçmesi 6 yıl önce yazılmış. Ayrıca Fransa'dan teslim alınan ülkücü tetikçi, eroin kaçakçısı Oral Çelik, Susurluk olayından sonra kamuoyunun yeniden tanıştığı devlet görevlisi, ülkücü tetikçi, eroin ve silah kaçakçısı Abdullah Çatlı ve benzeri isimlerin, polis, MİT, mafya ve özellikle CIA ile ilişkilerini eminim şaşıracak okuyacaksınız. Elde ettiğim bilgilerden, ancak filmlerde görülebilecek planlar, içiçe geçmiş ama aslında ilişkileri olanaksız görünen birlikteliklere hayret edeceksiniz. Hele Vatikan'da çevrilen dolaplara...

İlginçtir 6 yıl önce kitap yayımlandığında, içinde Abdi İpekci cinayeti'nin nedeni, tetiği çektiren işadami-bankacının ve olaya karışan MİT görevlilerinin adı verilmişti. Ayrıca o günlerde Nato içinde oluşturulan Gladio henüz ortaya çıkartılmamıştı. Papa suikastini yazarken, bu olayın içinde böyle bir örgütün varlığı ve rolü ortaya serilmişti. Kitabın ilk baskısının piyasaya çıkmasını heyecanla bekledim. Bomba etkisi yapacağı kesindi!

Vurulmaya, tehditler almaya, hakkımda davalar açılmasına çoktan hazırdım. Beni korkutan tek şey, böyle bir kitabın görmemezlikten gelinmesiydi ve korktuğum şey başıma geldi.

Sonuçta "Kurtlu Kokteyl" şimdi yeniden piyasada. Bakalım bu kez ne olacak?

ISBN 975-8012-62-2

9 758012 622000